

**Старото и новото вярване
на
Адвентната църква**

Приложение

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ
ул. Св. св. Кирил и Методий 74 1202 гр. София
Пощ. кутия 614 1000 гр. София
E mail: sdarm.bg@abv.bg www.sdarm-bg.org

ПРЕДГОВОР

„Живеем в най-тържественния период от историята на този свят. Участиа на лутащите се, живеещи на земята човешки маси е пред своето разрешение. Нашето собствено бъдеще, а и щастието на други души, зависи от това в каква насока ще тръгнем сега. Ние имаме нужда да бъдем водени от Духа на истината. Всеки Христов последовател трябва сериозно да запита: „Господи, какво искаш да правя?“ Ние трябва да се смиряваме пред Господа с пост и молитва и много да размишляваме върху Неговото Слово. Нямаме нито миг за губене. Около нас се развиват събития от най-голяма важност; ние се намираме на омагьосана от Сатана почва...

Мнозина са в заблуждение относно истинското си положение пред Бога. Мнозина, така наречени адвентисти по име, не обръщат нужното внимание на настоящата истина. Те са доволни с положението си. Обаче много са изобличенията, които им се дават и които ги безпокоят. Техните думи и постъпки са подобни на отстъпилия израилев цар Ахав. Но пророк Илия не беше причината за смущението. Така и днес не делото на реформацията е причината за тяхното смущение, но тяхното отстъпление от Божиите заповеди.

Днес водачите адвентисти отхвърлят изпратената им от Бога светлина и се обръщат, както беснуеми, против Божия свят закон, както еврейският народ против Божия Син. Това тяхно държание и становище доведе народа до едно голямо отстъпление.

В настоящата книжка вие ще имате възможност да се запознаете с първоначалното становище и вяра на адвентното ръководство и становището и вярата на днешните адвентни ръководители. Всичко изложено в тази книжка е взето от техните книги и списания. Ако има причина, за която ние сме мразени и се говори лошо по наш адрес, тя е именно тази, че се нагърбваме с тази благородна задача – да изнесем наяве лицемерието и фалша на тези, които водят народа по пътя на гибелта.

“Незнанието не може да извини нито млад, нито стар, нито да ги освободи от наказанието, което води след себе си престъпването на Божия закон и неговите принципи и изисквания. Тук спасението на душата се полага на карта и всеки сам трябва да изследва Писанието... „

Най-първият и най-разумен дълг на всяко разумно същество е да научи от Светото Писание що е истина и тогава да живее според получената светлина и да насърчава и другите да следват същия принцип.

Част 1

Старото вярване и практикуване на адвентистите от седмия ден, поддържано от Адвентно-реформаторското движение

Полагане основите на Третата ангелска вест

„Моят другар и презвитер Йосиф Бейтс, Стефан Х. Пиерче, Хайръм Едсън и други дръзновени мъже, непорочни и искрени, бяха измежду тези, които след изтичането на времето в 1844 г. търсеха истината като скрито съкровище. С обременени души ние всички се събирахме, молейки се да достигнем до единство във вярата и учението, защото знаехме, че Христос не е разделен. Точка след точка бяха поставяни на разискване и изпитване. Писанието се отваряше със страхопочитание, постехме често, за да се удостоим с разбиране на истината. След сериозни молитви, ако не можехме да разберем някоя точка, поставяхме я на разискване и тогава всеки един изказваше свободно мнението си, след което пак коленичехме на молитва, като се отправяха сериозни молитви към небето, за да помогне Господ, че всеки един да вижда ясно нещата и да постигнем единство, както Христос е едно с Отца Си. Много сълзи бяха проляти. Много часове прекарвахме нощно време. Понякога прекарвахме по цяла нощ в сериозно изучаване на Писанието за опознаване истината за настоящето време. В някои случаи Божият Дух идваше върху мене и тежките за разбиране неща ми биваха открити по начина, определен от Него, и тогава се установяваше пълна хармония. Всички бяхме единомислещи и в един дух.

Ние търсехме с всичката сериозност да не би Писанието да бъде изопачено чрез мнението на един единствен човек. Стремежът ни е бил да направим разликата между нас колкото се може по-малка и по този начин да не настояваме върху точки от малка важност и върху които мненията си противоречаха. Но товарът, който потискаше всяка една душа, беше да доведем между нашите братя едно такова състояние на нещата, което да отговаря на Христовата молитва, че учениците Му да бъдат едно както е Той с Отца.

Понякога някои брат или двама се повдигаха дръзновено против представените идеи и даваха свобода на естествените сърдечни чувства. Но щом виждахме, че се предизвикват такива противоречия, отлаграхме

изследването и събирането, за да може всеки един да има възможност да се яви пред Бога чрез лична молитва, просейки светлина от небето и да изследва тези точки на противоречие, без да разисква с някой друг. Разделяхме се, за да се съберем колкото се може по-скоро пак за изследване. Понякога Божията сила идваше върху нас по един особен начин и когато чистата светлина ни откриваше точките на истината, ние плачехме и се радвахме заедно, обичахме Исуса и се обичахме един друг. Нашето число растеше постепенно. Посятото семе бе полято от Бога и Той ни даде успех. Най-напред ние се събирахме за молитва и представяхме истината пред онези, които искаха да я слушат в частни къщи, в кухни и навеси, в гори и училища. Но не мина много време и можахме да съградим скромни молитвени домове” *Свидетелства за проповедници, с. 47- 48.*

„Още в самото начало нашето дело бе успешно, числото ни беше малко и повечето бяха от бедната класа. Нашите убеждения бяха почти непознати на света. Нямахме наши собствени къщи за събрания, публикацията ни бе малка, литературата ни малобройна, а средствата ни много ограничени, за да можеше да успява делото. Нашите овце бяха разпръснати по кръстопътища и пътеки, в градове, села и гори. Божиите заповеди и вярата в Исуса бе нашата вест.” *Свидетелства за проповедници, с. 47-52, публикувана на 17.X.1893 г.*

„Имахме тежка борба при установяването на организацията. Получихме свидетелство след свидетелство върху това направление, но въпреки това съпротивлението на опозицията бе силно. Ние обаче бяхме уверени, че израелевият Бог ни ръководи в провидението Си. Започнахме работата за установяване на организацията и успехът бе налице в това направление.” *Свидетелства за проповедници, с. 26, § 2 – 1894 г.*

„Изминаха приблизително 40 години, откакто бе установена организацията сред нашия народ (тази декларация бе направена в 1901 г., а организацията е била направена в 1891 г. – Свидетелства към църквата, т. I, с.101, § 2). Аз съм била една от първите личности, която е взела участие при оформянето на организацията в първата ѝ фаза. Познавам трудностите, които трябваше да се посрещнат, и злините, които бях поканена да коригирам, и съм бдяла върху нейното влияние в развитието на делото. В началото на развитието на делото Бог ми е дал особена светлина относно организацията и тази светлина заедно с поученията, които получихме чрез опитност, трябва грижливо да се пазят.” (СЦ, т. I, стр. 94, §1) - *Свидетелства за проповедници, с. 24*

Старото вярване за съботата, за властта и за шестата заповед „Не убивай!“

Изложение на принципи:

Декларация, направена от Съвета на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден до властта на 3 август 1894 г.:

„До Негово Величество Аустин Блаер, управител на щата Мичигън.

Подписани – Управителния съвет на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден – с уважение представяме следната декларация:

Християнското общество, именувано Адвентисти от седмия ден, имайки Библията за правило на вярата си и практикуването ѝ, са съгласни с мнението, че нейните учения са в противоречие с духа и практикуването на войната. Затова те по причина на съвестта са против вземането на оръжие. Ако съществува известна част в Библията, на която ние като народ да даваме по-голямо значение от всяка друга точка от нашето верую, то това е на закона на десетте заповеди, които ние зачитаме като най-върховен закон и вземаме всяко тяхно предписание в абсолютното му буквално значение. Четвъртата заповед изисква преустановяването на всякакъв вид занятие в седмия ден на седмицата. Шестата заповед забранява отнемането на живота. Съгласно нашето мнение нито една от тези две заповеди не може да се уважава през времето на военната служба. Нашата практика е била тясно свързана с тези принципи. Ето защо нашият народ не се е почувствувал свободен да се запише във военната служба. В нито една от нашите публикации на обществото не сме защитили или насърчили обичая да се носи оръжие и в случай на мобилизация вместо да изнасилваме нашите принципи, ние предпочитаме да заплатим 300 долара.

Макар и това становище да е прието от народа, то ние намерихме за уместно да публикуваме тази декларация, с която изразяваме нашите чувства в това отношение. По-нататък ние представяме адвентистите от седмия ден като решителни против робството, верни на управлението и симпатизираме на него против бунта.

Тъй като нашето съществуване не е от дълго и нашата организация едва напоследък се комплектува, то нашите чувства не са твърде добре познати на обществеността. Промяната, която се направи в законите, ни

застави да вземем още по-ясно становище относно това. Поради тази именно причина ние представяме пред Ваше Величество убеждението на адвентистите от седмия ден като едно тяло по отношение вземането на оръжие, уверени, че не ще допуснете никакво забавяне да изпълните нашето искане като народ.” – взето на последния конгрес относно тези, които се противопоставят да вземат оръжие по причина на съвестта, да минат под привилегиата, предвидена в този закон.

1. Йохан Брингтон

2. Д. В. Лъфбъроу

3. Г. В. Амадон

Управителен съвет на адвентистите от седмия ден

2 август 1894 г., Батъл Крик

На горната декларация Управлението отговаря със следното: „Удовлетворен съм от последната точка на декларацията относно принципите и практиката на адвентистите от седмия ден, че те са свободни и са осигурени от закона всички онези, които по причина на съвестта са против вземането на оръжие и участие във война”.

/п/ Артур Блаер - Управител на щата Мичигън.

Декларация

Становище на първите пионери

„Бог е велик и Неговите заповеди са възвишени над всяка друга заповед. На Него християнинът дължи постоянно послушание. Когато управляващите закони изискват, щото християнинът да престъпва Божиите заповеди, тогава той няма друго назначение, освен да слуша повече Бога, отколкото хората. Повече от всеки страх, който може да има от хората, които могат да убиват тялото му, той трябва да се бои от великия небесен Бог, Който може да погуби тялото и душата” (Матей 10:20).

„Становището на християнина трябва всякога да бъде искрено спрямо властите дотогава, докато те дойдат в конфликт с неговия дълг спрямо Бога. Как би могъл той да прояви своята верност, когато управляващите закони идват в противоречие с Божиите заповеди? Той трябва да слуша Бога на всяка цена, но същевременно трябва да положи християнски усилия да обясни на законниците принципите, за които става въпрос. Възможно е този несправедлив закон да бъде отменен.” – *Из книгата „Адвентистите от седмия ден”, с. 30-31.*

Нашето задължение спрямо властта

/Доклад на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден/

„Ние признаваме гражданската власт като отредена от Бога, за да се спазва редът, правдата и спокойствието в страната, че Божият народ да живее в мир и спокойствие във всяка набожност и честност. В съгласие с това, ние признаваме да плащаме данък, почести и уважение на гражданската власт така, както ни задължава Новият завет. С радост даваме това, което принадлежи на царя, както казва Св. Писание, че са негови, то от друга страна ние сме принудени да откажем всяко участие във война и кръвопролитие, като неща, несходни с длъжностите, които ни е дал нашият Божествен Учител по отношение на нашите врагове и всички човеци.” – *стр.24.*

Защо адвентистите от седмия ден не мога да вземат участие във война

1. Те не могат да спазват святата събота. „Седмият ден е съботата на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа в нея.” – Изход 20:10. Да се борим, както казват войниците, е най-грубото дело, а седмият ден от всичките дни е най-малко уважаван сред войската на бойното поле.

2. Шестата заповед от моралния закон на Бога гласи: „Не убивай!” Да убиваш, това значи да отнемаш живот. Войникът, поради професията си, е един практически изнасилник на този принцип, но ако искаме да влезем в живота, трябва да пазим заповедите” – Матей 19:17.

3. „Бог ни е призвал на мир” и оръжията на нашата борба не са плътски – 2Коринтяни 10:4. Евангелието не ни позволява да си служим с никакво оръжие, а само с „меч на Духа”.

4. „Нашето царство не е от този свят”. Христос казва: „Ако царството Ми щеше да бъде от този свят, тогава Моите слуги щяха да се борят за Мене” – Йоан 18:36. Това е едно неопровержимо доказателство, че християните нямат нищо общо с плътските инструменти на войната.

5. Дадена ни е заповед „да обичаме враговете си” . „Но Аз ви казвам – казва Христос – любете враговете си и благославяйте тези, които ви кълнат, правете добро на онези, които ви мразят, и молете се за тези, които ви преследват и гонят!” Матей 5:44. Изпълняваме ли ние тези заповеди, когато им пръскаме мозъците с револверите или когато нанасяваме телата им с ножове? „Ако няма някой Христовия дух, той не е Негов” – Римл.8:9.

6. Нашето дело е същото, както това на Христос, Който каза някога: „Защото Божият Син не дойде да погуби души, но да спаси” – Лука 9:36. Ако Божият Дух ни изпраща да спасяваме души, не е ли друг този дух, който ни изпраща да ги убием? Затова да вземем под внимание, на чий дух служим.

7. Новият завет ни заповядва: „Не се съпротивлявайте на този, който ви прави зло, а който те удари по едната страна на лицето, обърни му и другата.” – Матей 5:39. Това означава, че е по-добре да обърнем и другата страна на лицето, отколкото да ударим нашия противник. Може ли този текст да се изпълнява на бойното поле?

8. Христос каза на Петър, когато този удари слугата на първосвещеника: „Скрий ножа в ножницата!” – Матей 26:52. Ако Спасителят заповяда на апостола да сложи ножа в ножницата, много естествено е, че и Неговите последователи имат право да спазват това нареждане. Затова нека оставим света да се бори, а ние да се молим. – „Адвентисти от седмия ден.”

Мястото на Елън Г. Уайт сред адвентния народ

„В първите дни на нашето дело Господ беше избрал за старейшина Джеймс Уайт като един, който във връзка с жена си и под Божието особено ръководство да заема главната част в напредването на това дело.

Историята на разрастването на делото е добре позната. Печатницата най-напред беше открита в Р. Н. Й. и после беше преместена в Батъл Крик. В следващите дни се основа една издателска къща на Тихия бряг.

Благодаря на Господа, загдето ни даде привилегията да имаме дял в работата още от началото. Но нито тогава, нито откакто делото е пораснало до големи размери, през което време се раздаваха нашироко големи отговорности, никой не ме е чул да искам да бъда начело на този народ.

От 1844 г. до това време аз съм получавала известия от Господа и съм ги давала на Неговия народ. Това е моята работа – да давам на хората светлината, която Бог ми дава. Задължена съм да приемам и да съобщавам Неговите вестии. Не съм назначена да се явявам пред хората като такава, която заема някой друг пост, освен този на вестителка с вест” – *СЦ, т. VIII, с. 204.*

„Братя мои, ако вие, които познавате от толкова време мене и работата ми, вземете становище, че моят съвет няма по-голяма стойност от съвета на тези, които са били възпитани по особен начин за това дело (проповедниците), тогава не ме молете да се съединявам с вас на работа,

щото докато вие поддържате това становище, ще работите открито против влиянието на моето дело. Ако вие се чувствувате така сигурни, когато следвате наклонностите си, както когато следвате светлината, която ви е била дадена чрез делегираната Божия рабиня, тогава ви заплашва опасност. Вие ще бъдете осъдени, защото сте отхвърлили светлината, която Небето ви изпраща.” *СЦ, т. V, с. 688, 1882 г.*

„Господ ми е дал една особена опитност във връзка със Своео дело и бъдете сигурни, че толкова време, колкото Господ ще крепи живота ми, не ще престана да вдигам гласа си на предупреждение, когато съм подтикната от Божия Дух, било че хората искат да слушат, или не. Аз нямам никаква особена мъдрост в себе си. Аз съм нищо, освен един инструмент в ръцете на Бога, за да извърша делото, което ми е поверено, светлината, която съм дала посредством слово и перо, е само едно изложение на светлината, която Господ ми е дал.” – *СЦ, т. V, 1882 г.*

Духът на пророчеството за свидетелствата

„Бог или поучава Своята църква, наказва неправдата и усилва вярата ѝ, или пък не го прави. Това дело или е от Бога, или не е. Бог не върши нищо в съдружие със Сатана. Моето дело носи или печата на Бога, или на врага. Работата не може да бъде и така, и така. Свидетелствата са или от Божия Дух, или от Сатана” – *СЦ, т. I, с. 23, §2.*

„Ако изгубите доверие в свидетелствата, вие ще се отчуждите от библейската истина. Аз си мисля, че мнозина биха могли да погледнат въпросително и се усъмнят и затова с болка на сърце искам да предпазя душите ви. Колко от вас желаят да уважат предупреждението?” *СЦ, т. I, с. 26, §2*

„Бог ми е дал една особена и тържествена опитност във връзка с Неговото дело и вие трябва да бъдете уверени, че толкова време, колкото живея, не ще престана да вдигам глас на предупреждение, когато съм подтиквана от Божия Дух, било че хората ще слушат, или не. Съветите, които съм дала писмено или устно, са едно изявление на светлината, която Бог ми е дал. Всякога съм се старала да изложа пред вас принципите, които Божият Дух ми бе запечатал и записал в ума от години наред.

И сега, братя, аз ви моля да не заставате между мене и народа и отклонявате светлината, която Бог желае да му даде. Не отслабвайте силата и важността на свидетелствата чрез вашата критика.” – *СЦ, т. V, с. 681.*

„Когато краят приближава и делото, което дава на света последното предупреждение, се разширява, за всички, които приемат настоящата

истина, е особено важно да имат едно ясно разбиране за същността на свидетелствата, които Божието провидение е свързало още отначало с Третата ангелска вест” – *СЦ, т. I, с. I*

Вярата на първите пионери в духа на пророчеството

Декларация на църквата от Батъл Криик на 21 октомври 1867 г.

Комитет: И. Н. Андрюс, Ж. Н. Лоуфбороу, Й. Бейтс, Д. Т. Бурдо, А. С. Хейткинс, Й. Бънктон.

Този доклад е бил приет с болшинство от всички братя, събрани вечерта на 21 октомври 1867 г.

„Урия Смит и Г. В. Авадон – презвитери.

Ние считаме като привилегия и като дълг да отговорим на предишните декларации на с. Вайт (по отношение на свидетелствата). Убедени сме отдавна, че поученията, дадени от Духа на пророчеството от тези видения, са абсолютно необходими за добрия вървеж на нашия народ, който се приготвя за Небесното царство.

Ние сме се научили от болезнената опитност, че ако свидетелствата млъкнат или предупрежденията бъдат приети лекомислено, тогава духовната студенина, бунтът, наклонността към света и духовен мрак ще покрият църквата. Ние не обожаваме хората, обаче бихме дали доказателство на малодушие и отклонение от нашия дълг, ако не бихме ясно изразили нашите възгледи с един определен език за важността на тези свидетелства. Страхният упадък на онези, които са ги пренебрегнали и обезценили, е дал място на много горчиви изобличения против тези опасни дела, обезценявайки духа на благодатта.

Чрез тази декларация правим познато на нашите братя от чужбина, че сме в отлична връзка с брат и сестра Вайт и че ние вярваме, че те са поканени от Бога в това дело, пълно с отговорности, в което работят, и гарантираме лично, че ще стоим заедно с тях рамо до рамо в това дело.”
Свидетелства за проповедници, т. I, с. 576-577

Становището на Духа на пророчеството за принципите и организацията

„Видях една група, която стоеше здраво въоръжена на стражата си и не даваше никакво съдействие на онези, които искаха да разклатят основната вяра на обществото. Бог гледаше със задоволство на тях. Показаха ми се три стъпала: първата, втората и третата ангелски вести. Придружаващият ме ангел каза: „Горко на онзи, който промени и най-малкото

от тези вести. Правилното разбиране на тези вести е от голяма важност. Съдбата на душите зависи от начина как са ги приели. Наново бях пренесена през тези вести и видях, колко скъпо беше придобил Божият народ опитностите си. Той ги е спечелили чрез много скърби и тежки борби. Бог водеше Своите чада стъпка по стъпка, докато ги постави на една сигурна, непоклатима основа. Видях лица да се приближават до платформата и изпитваха основата ѝ. Някои се изкачваха веднага с радост, други пък намираха грешка в основата и искаха да правят поправки и тогава основата ще бъде по-съвършена и народът по-щастлив. Някои се качваха на основата. Те обясняваха, че е криво съзидана. Но аз видях, че почти всички стояха твърдо на основата и увещаваха онези, които отстъпиха да престанат с техните оплаквания, защото Бог беше Майсторът и те упорствуваха срещу Него.” *Опитности и видения, с. 207*

„В основните принципи на нашето дело не трябва да става никаква промяна. То трябва да остане така ясно и определено, както пророчеството го представя. Ние не бива да правим никакви съюзи със света, мислейки че по такъв начин ще можем повече да постигнем. Който се опитва да пречи на напредъка на делото в точките, които Бог е определил, не ще бъде угоден на Господа. Никоя точка от истината, която е направила от адвентистите от седмия ден това, което са, не бива да бъде омаловажена. Имаме старите гранични камъни на истината, опитността и дълга и трябва твърдо да защитаваме нашите принципи пред целия свят.” *Свидетелства към църквата, с. 10 (СЦ, т. 6, с. 19)*

„Не премествай старите межди, които са положили бащите ви.” (Притчи 22:28)

„Врагът се стреми да отклони вниманието на нашите братя от делото, чрез което трябва да се приготви и изяви един народ в тези последни дни. Той желае чрез своите заблудителни претенции да отвърне умовете от настоящите опасности и задължения. Стреми се да направи така, че светлината, която Христос е направил да свети над народа Му чрез Йоан Кръстител, да бъде малко оценена. Събитията, които са тъкмо пред нас, се представят като да имат голямо значение, за да привлекат достатъчно тяхното внимание. По този начин се унищожават ефектът на истината, която е с Божествен характер. А на Божия народ се ограбват опитностите от миналото и им се натрапва едно фалшиво знание. Така говори Господ: „Застанете на кръстопътищата и попитайте за древните пътеки и попитайте за добрия път и ходете по него” (Йеремиа 6:16).

Никой не трябва да се осмелява да събаря твърдите основания на

нашата вяра – основата, която е била положена в началото на нашето дело чрез молитва, изследване на Словото Божие и откровения. На тази основа ние сме градили повече от 50 години. Човеците биха могли да си въобразяват, че са намерили един нов път и че могат да сложат една по-здрава основа от положената, но това е голяма измама. „Защото никой не може да положи друга основа, освен положената”. (1 Коринтяни 3:11) Мнозина в миналото са се опитвали да създадат една нова вяра и да утвърдят нови принципи, но колко е устояла тяхната постройка? Тя е паднала скоро, защото не е била съградена на канара.” *Служители на евангелието, с. 64 §2, 3*

„Има едно дело от световна важност, което трябва да се свърши от проповедниците и нашият народ. Те трябва да проучат историята на делото и на Божия народ. Не трябва да забравят Божието ръководство в миналото. Те трябва да възобновяват и отново да разглеждат истината, която изглежда маловажна за онези, които не знаят от лична опитност за силата и блясъка, който ги съпровождаше, когато за пръв път бяха открити и разбрани. Тези истини трябва да се проповядват на света в оригиналната им свежест и сила.” *Ръкопис 22, 1890 г.*

„... Бях наставяна, че в А. има да се извърши едно велико дело. Онези, които в началото бяха в делото, сега са покойници. Между нас сега остават само неколцина от старите вярващи. Много от тежките товари, които по-рано бяха носени от мъже с дълга опитност, сега падат върху по-млади мъже.

Това пренасяне на отговорности върху работници, чиято опитност е повече или по-малко ограничена, е придружено от някои опасности, против които трябва да се пазим. Светът е изпълнен с борба за първенство. Духът на дърпане от работниците, духът на дезорганизиране е в самия въздух, който дишаме. Някой считат за опасни всички усилия за въвеждане на ред като ограничение на личната свобода и следователно се страхуват от това като от папството. Тези измамни души считат като добродетел това, да се хвалят със свободата си да мислят и действуват независимо. Те обявяват, че не ще приемат никое човешко мнение, че не са отговорни пред никой човек. Бях осветлена, че особено усилие на Сатана е да кара хората да мислят, че Бог е доволен когато избират своя собствен път независимо от съвета на своите братя.

Тук лежи една грозна опасност за благосъстоянието на нашето дело. Ние трябва да се движим благоразумно, съвестно, в съгласие с разсъжденията на богобоязливи съветници, защото само в това е нашата безопас-

ност и сила. Иначе Бог не може да работи с нас, чрез нас и за нас.” – *СЦ, т. 9, с. 195-196*

„Редът при първата християнска църква се основа и тя стана като една добре организирана армия, облечена в Божието всеоръжие... Всички се движеха във взаимно съгласие и разбирателство. Случваха ли се недоразумения, какъвто бе случаят в Антиохия и други страни и вярващите не можеха да постигнат разбирателство помежду си сами, това не ставаше причина за разделение. Тогава такива случаи се оставяха за разрешение от една генерална конференция – от събрание на вярващите, състоящо се от избрани представители на отделни църкви, както и от апостоли и старейшини, които поемаха отговорността. По този начин старанията на Сатана да залови в ръце отделни църкви биваха осуетени чрез взаимна работа от страна на всички и плановете на врага за разрушение и разбиване също биваха унищожени.” *Деяния на апостолите, с. 61*

„Всички трябва да бъдат внимателни, когато представят нови възгледи относно Писанието. Най-напред всяка точка трябва да бъде подложена на едно основно изучаване и преди да можем напълно да я подкрепяме със Словото. Не поддържайте нищо, което би могло да предизвика отчуждаване, без едно явно доказателство, че Бог иска да даде една специална вест за това време.” – *Свидетелства за проповедници, с. 106*

„Бог никога не си противоречи. Библейските доказателства могат да се извъртат, за да докажат нещо, което не е вярно. Един подир друг ще се явяват хора и ще изнасят доказателства за потвърждение на предполагаема нова светлина, но ние стоим при старите гранични камъни... Ние биваме спъвани в работата си от хора, които търсят своята слава. Те желаят да бъдат носители на нови теории, които представят с твърдението, че са истина. Но ако тези теории се приемат, те ще доведат до отричане на истината, която Бог е дал на народа Си през миналите 50 години, потвърдена от изявленията на Светия Дух.” *Писмо 329, 1905 г.*

„Вратата и чувствата на хората могат да се променят, но Божията истина не се мени. Третата ангелска вест звучи, тя не е измамлива... Така вярно, както това, че Бог е жив, имаме истината. Сатана с всичката си сила и способност не е в състояние да обърне истината в лъжа.” – *СЦ, т. 4, с. 595*

Становището на Е. Г. Уайт спрямо войната и военната служба

„Беше ми показано, че Божият народ, който е особено Божия съкровище, не трябва да встъпва в тази объркана война, защото това е против основните принципи на тяхното вероизповедание. Човеците не могат едновременно да изпълняват своята вяра и заповедта на началниците. Това би било една продължително накърняване на съвестта. (...) Онези, които обичат Бога, ще се подчиняват на всеки добър закон в своята страна, но когато законите на управлението са в противоречие с Божия закон, тогава подобава на човеците повече да слушат Бога, отколкото властниците.”
Свидетелства към църквата, т. 1, с. 361

Божие чад, като истински християнин, не се занимава с политика. По отношение на националните и интернационалните работи, които обхващат умовете на хората, той не взема никакво становище нито към едната, нито към другата страна. Макар и да е на този свят и да изпълнява задълженията си към светската власт по отношение на честта и покорността, които не засягат делото на съвестта и вярата, то въпреки това той не е от този свят и големите политически въпроси за него нямат никакво значение. Неговото гражданство е на небето и политиката, която трябва да го интересува, е за небесното царство и спасението на душите.

Народите могат да воюват и може би една или друга нация са по-малко или повече виновни за това нещастие, но всичко това на християнина му е все едно, защото него не го интересуват техните политически борби и престъпления, но спасението на всички. Това е делото, което Спасителят му е възложил, и само това трябва да го интересува. Християнинът не може едновременно да носи плътското оръжие на държавата и това на Духа. Това може да се върши от една паднала и отстъпила църква, която е изгубила от сърцето си принципите на Христовото царство и зависи от силата на държавата. Но християнинът без оръжие остава верен на принципите и се бори за вярата, дадена веднъж на светиите. Понеже той пази Божиите заповеди и вярата на Исуса, съгласно шестата заповед той не може да убие своя ближен, но се обхожда според Христовата заповед, слагайки ножа в ножницата, както казва: „Подобава да слушаме повече Бога, отколкото човеците.” Християнин без оръжие по-скоро ще умре за евангелието, за да спечели вечния живот, отколкото да върви против святата Божия воля и след това да умре и загуби вечния живот.” *Христос – домашен приятел*, м. септември 1914 г.

Съботната реформа

„Съботният въпрос е въпрос, който ще изисква голямо внимание и мъдрост при представянето му. Ще има нужда от много благодат и сила от Бога, за да се хвърли идолът, който е бил издигнат под формата на фалшива събота (почивка). Издигнете знамето, издигнете го по-високо и по-високо! Посочете на хората 20-та глава на Изход, в която е записан Божият закон. Първите четири описват задължението ни към нашия Създател. Този, който е неверен на своя Бог, не може да бъде верен на съседа си. Този, който люби Бога до висша степен, ще люби съседа си, както себе си. Гордостта се издига в суета, карайки човека да направи бог от себе си. Евангелието на Христа освещава душата и изключва себелюбието.

„Помни съботния ден, за да го освещаваш!” (Изход 20:8) Съботата бе установена в Едем, след като Бог създаде света. „И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почина от всичките си дела, които беше създал. И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почина от всичките си дела, от всичко, което беше създал.” (Бит.2:1-3)

„И говори Господ на Мойсей и рече: „Говори на израилевите синове и речи: Съботата Ми непременно да пазите, защото това е знак между Мене и вас и родовете ви, за да знаете, че Аз съм Господ, който ви освещавам. И да пазите съботата защото е свята за вас. Който я оскверни, непременно да се умъртви, защото всеки, който работи в нея, тази душа да се изтреби отсред народа си. Шест дни да се работи работа, а в седмия е събота за почиване, свята Господу: всеки, който работи в съботния ден, непременно да се умъртви. И да пазят израилевите синове съботата, за да я празнуват в родовете си за вечен завет!” – *СЦ, т. 9, с. 158-159.*

„Какго съботата беше отличителен знак на Израел, когато той излезе от Египет, (...) така и сега е отличителен знак на Божия народ, който се разграничава от света, за да влезе в небесната почивка. Съботата е знак за връзката между Бога и Неговия народ – знак, че почитат закона Му. Тя отличава Неговите верни последователи от беззаконниците. (...) За онези, които свято почитат съботния ден, тя е знак за освещение. Истинското освещение е хармония с Бога, единение с Него в характер. То се получава чрез послушание към онези принципи, които са копие на Неговия характер. А съботата е знак за послушание. Този, който от сърце се покорява на четвъртата заповед, ще се покорява и на целия закон.

Той се освещава чрез послушание. (...) За онези, които почитат Неговия свят ден, той е знак, че Бог ги признава за Свой избран народ. (...) Съботата е златната халка, която съединява Бога с Неговия народ. (...) Разделителната линия между тези, които носят знака на Божието царство, и другите, които носят знака на бунта, трябва да се постави ясно и категорично.

В съботата има далеч повече святост, от колкото ѝ придават дори много от нейните пазители. Господ бива тежко обезславен от вярващи, които не спазват съботата според заповедта – нито по буква, нито по дух. Той призовава за реформа в съблюдаването ѝ. (...) Би трябвало ревниво да спазваме границите на съботата. Помнете, че всеки миг от нея е свято, свещено време. (...) Освещаването на съботата за Господа означава вечно спасение. *СЦ, т. 6, с. 297 - 303*

За децата в събота

„Родители, имайте грижата за вашите деца, особено в съботния ден. Не допускайте светият съботен ден да се престъпва чрез игра вкъщи или навън. Ако оставите вашите деца да престъпват съботния ден, то е все едно и също, че вие работите.” – *СЦ, т. 2, с. 91.*

„Събирайте децата, които едва могат да говорят – малки и големи, и давайте има да разрешават задачата, която не е могла да бъде разрешена от големците на този свят, при все че са притежавали гениални умове. (...)

Съботният ден не е направен за развлечение и разходки, но той е едно място, където децата и младежите трябва да бъдат възпитавани. (...)

Родителите и учителите трябва да запечатат в умовете на техните деца от най-ранна възраст високото значение на спасението.(...)” *И. С. С., септември 1896 г.*

„... Мили братко, ти си бил амбициозен да придобиеш знание. Тази амбиция е похвална, но за да я удовлетвориш, ти си пренебрегнал всичките си интереси и си ги направил второстепенни на учението си. Бог и небето са заели едно подчинено място в любовта ти. Заповедите на Божия закон не са били спазени свято в ежедневието ти живот. Ти си лишавал съботата от нейната святост, като си учил в това свято време, което не беше твое, та да го употребяваш за своите собствени цели. Бог е казал да не вършиш никаква работа в него. Ти се предаде на наклонността, а не на длъжността и си направил ученето си по-голямо от ялната заповед на Всевишния.” – *СЦ, т. 4, с. 114*

„Някои от нашите хора са изпращали децата си на училище в събота. Те не са били принуждавани да сторят това, но училищните власти не са били съгласни да приемат децата, ако не посещават училището шест дни. В някои от тези училища се преподават не само обикновените учебни предмети, но учениците биват обучавани и в разни трудови занимания; и там са били изпращани в събота деца на изповядващи се за пазители на заповедите. Някои родители се опитаха да оправдаят действието си, като цитираха думите на Христос, че е законно да се върши добро в съботен ден. Но със същото това разсъждение би могло да се докаже, че на мъжете е позволено да работят в събота, защото трябва да изкарват хляба на децата си. Така няма граница, няма пределна линия, която да показва, какво трябва и какво не трябва да се върши.

Нашите братя не могат да очакват Божието одобрение, докато поставят децата си там, където ще им бъде невъзможно да спазват четвъртата заповед. Те трябва да са постараят да уредят с училищните власти отсъствието на децата им от училище в събота да бъде извинено. Ако не успеят техен дълг е да се подчинят на Божиите изисквания, каквото и да им коства.

Някои ще твърдят, че Господ не е толкова дребнав по отношение на заповедите Си; че не са задължени да спазват Съботата толкова строго, с цената на такава голяма загуба или да влизат в конфликт със законите на страната. Но точно в това се състои изпитът, да се види дали ще почитаме Божия закон над човешките изисквания. Това ще отличи тези, които почитат Бога, от тези, които не Го почитат. Тук ще трябва да докажем своята вярност. Историята на отношението на Бога с народа му през вековете показва, че Той изисква точно послушание.

Ако родители позволяват на децата си получат образование в света и да превръщат Съботата в обикновен ден, тогава Бог не може да постави печата си върху тях. Те ще бъдат унищожени заедно със света и в такъв случай причината за кръвта им няма ли да е в родителите? Но ако вярно поучаваме децата си на Божиите заповеди, подчиняваме ги на родителския авторитет и след това чрез вяра и молитва ги поверяваме на Бога, Той ще съдейства за нашите усилия; защото е обещал това. И когато бичът мине през страната, те заедно с нас ще бъдат скрити в шатара Господен.“ *Съкр. на свид. т. 2, с. 183-185*

Старото вярване за времето на запечатването Божият печат и числото 144 000 души

„И след това видях четири ангели, че стояха на четирите ъгли на земята и държаха четирите земни ветрове, да не духат по земята, нито по морето, нито на никое дърво. И видях друг ангел, че възлезе от изток на слънцето, който имаше печата на живия Бог и извика с висок глас към четирите ангели, на които бе дадено да повредят земята и морето, и казваше им: „Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, докато ударим печата на челата на слугите на живия Бог. И чух числото на подпечатаните – 144 000 бяха подпечатани от израилевите синове.” (Откровение 7:1-4)

Пророкът видя четири ангели да стоят на четирите краища на земята, за да не духа вятър на земята, нито на морето, нито на дърветата. Друг един ангел, излизайки от изток, извика към тях: „Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, докато запечатаме на челата на слугите на нашия Господ.” Това сочи делото, което сега имаме да вършим” *СЦ, т. 5, с. 717.*

„... Йоан вижда елементите на природата: земетресения, бури и политическа война – представени като задържани от четири ангела. Тези ветрове са под контрол, докато Бог заповяда да бъдат пуснати. В това е безопасността на Божията църква. Божиите ангели действуват по заповед и държат ветровете на земята, за да не духат на земята, нито на морето, нито на дърветата на земята, докато се удари печатът на челата на Божиите слуги. Вижда се да излиза силният ангел от изток на слънцето. Този, най-силният от ангелите, има в ръката си печата на живия Бог, на Този, Който единствен може да напише белега или надписа на челата на онези, на които ще се даде безсмъртие и вечен живот. Гласът на този ангел има авторитет да заповядва на четирите ангели да държат четирите ветрове, докато се извърши неговото дело и докато той даде заповед да ги пуснат.

Онези, които победят света, плътта и дявола, ще бъдат привилегирани с получаване печата на живия Бог. Онези, чиито сърца и ръце не са чисти, не ще получат печата на живия Бог. Онези, които мислят грях и го вършат, ще бъдат отминати. Само тези, които в отношенията си към Бога се покаят и изповядат греховете си във великия действителен ден на умилюванието, ще бъдат признати и отбелязани като достойни за Божията закрила. Имената на онези, които гледат и очакват, наблюдават за явлението на своя Спасител по-усърдно и желателно от очакващите утрито, ще принадлежат към числото на запечатаните.

Същият ангел, който посети Содом, тръби предупреждението: „Бягай за живота си.” Чашата на Божия гняв не може да се излее за унищожаване на нечестивите и техните дела, докато всичките Божии чада минат през съд и докато не се решат случаите на живите и мъртвите. Даже след като светиите се запечатат с печата на живия Бог, избраните Му ще имат изпитания всеки един поотделно. Ще дойдат лични нещастия, обаче пещта е наблюдавана от едно око, което не ще позволи златото да се унищожи. Божият белег ще бъде неизлично издълбан на техните чела. Тогава Бог ще ги защити, защото Неговото име е написано на челата им и Той ги е скрил под спасителния печат.” *Свидетелства за проповедници*, с. 344-346.

„Това запечатване на Божиите раби е същото, което Бог е показвал на Езекиил във видение. Йоан беше също така свидетел на това най-страшно откровение...

Ние живеем във великия не символичен ден на умилоствението” – *СЦ, т. 9, с. 218*

„...Ангелът с печата на живия Бог, който се спомена в седма глава, е третият ангел от Откровение 14. Това обяснение ни подкрепя още повече в нашия възглед относно печата, защото множеството на отбелязаните с печата на живия Бог (лава 7) е същото, което се представя в 14-та глава като онова, което вследствие третата ангелска вест проявява пълно послушание към Божиите заповеди. Според Писанието – ст.12, с изключение на четвъртата заповед никоя от заповедите на декалога не се нуждае от една теоретична реформа. А това е крайната цел на вестта – празнуването на Господния ден – съботата – и съблюдаването на другите нравствени предписания са законът, който отличава Божиите слуги от поклонниците на звяра, чийто белег те носят.” – *У. Смит, Даниил и Откровение, с. 408, § 3*

„... Ако разгледаме точно хронологичния ред на събитията, ние намираме, че именно това дело е третата ангелска вест и вече се изпълнява пред нашите очи. Ангелът, който се яви от изгрева на слънцето, е влязъл в изпълнение на мисията си. Реформата по съботния въпрос е започнала и се разпространява сигурно, но сравнително тихо. Скоро всички страни, в които светлината на Евангелието ще просветне, ще бъдат обхванати от нея и в резултат ще се яви един народ, достойно приготвен за близкото идване на Господа и запечатан за Неговото вечно царство.” – *Пак там, с. 409, § 4.*

„Трябва да се борим със всички сили дадени ни от Бога на разположение да се намерим в числото на 144 000.” *Библейски коментар, т. 7 с. 970*

Печатът на Бога

В Божието слово се показват последствията от прогласяването на третата ангелска вест. „И прогневи се змеят срещу жената и отиде да направи бой с останалите от нейното семе, които пазят заповедите Божии и имат свидетелството Исус Христово.” (Откр.12:17) За да докара непослушание на Божиите заповеди и решението да се съхранява омраза против онези, които провъзгласяват тези заповеди, змеят води най-решителна борба, всичките сили на когото се насочват против Божия народ, който пази заповедите. „И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби да им бъде сложен белег на десницата или на челата им. И да не може никой да купува или да продава, освен онзи който носи за белег името звяра, или числото на неговото име.” (Откр.13:16-17)

Знакът или печатът на Бога се открива в пазенето на седмия ден – съботата – Господното възпоменание за сътворението. „И говори Господ на Мойсей и рече: „Съботите Ми непременно да пазите, защото това е знамение между Мене и вас в родовете ви, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам.” (Изход 31:12, 13) Тук съботата ясно се описва като знак между Бог и Неговия народ.

Църквата в Батъл Криик има нужда от смирение. Показа ми се, че мнозина имат неосветено желание за първенство. Мнозина обичат ласкателство и са старателни да наблюдават небрежността у другите. Между вас владее суров и непрощателен дух, съпроводен със завист, каране и борба за първенство.

Нищо не е така важно за общуването с Бога, както дълбокото смирение. „Аз обитавам – казва Господ – със смирените.” В това време, когато се борите с такова желание за първенство, помислете, че ще бъдете последни в Божията благодат, ако не придобиете кротък и смирен дух. Сърдечната гордост кара мнозина да се съобразяват с това, което биха могли да достигнат. „Преди възвишението идва смирението” и един смирен дух е много по-ценен от гордостта. Когато Ефрем говореше треперещ, се възвисяваше между Израиля, но когато съгреши чрез Ваала, загина. „Мнозина са звани, малцина са избрани”. Мнозина, които чуват благодатта, се изпитват и се поставят на проба, обаче малцина са запечатани с печата на живия Бог. Много малко са тези, които ще се смирят като малко дете, за да влязат в Божието царство.” – *СЦ, т. 5, с. 50, 1888 г.*

„При бъдещия изпит, който стои пред нас, печатът на Божия завет ще бъде сложен само върху тези, които са опазили словото на Неговото търпение.” – *СЦ, т. 6, 1904 г.*

„... От всеки един се изисква да прояви един по-дълбок интерес за Божието дело и различните му клонове, и големи и неочаквани трудности ще дойдат върху всеки, за да се види кой ще бъде достоен да получи печата на живия Бог.” – *СЦ, т. 5, с. 382, 1882 г.*

„Нито един от нас не ще получи Божия печат, докато в характера си има макар и само едно петно или бръчка. Предоставено ни е да лекуваме дефектите на нашия характер, да очистим храма на душата си от всяко осквернение.“ *СЦ, т. 5, с. 214*

„Печатът на Бога не ще бъде поставен върху челото на някой нечист мъж или жена. Никога не ще бъде поставен върху челот на амбициозен, общач света мъж или жена. Никога не ще бъде поставен върху челото на мъже и жени с лъжливи езици или измамливи сърца.“ *СЦ, т. 5, с. 216*

„Печатът на Бога се намира в четвъртата заповед. Тази е единствената между десетте, която показва както името, така и титлата на Законодателя.” – *Великата борба, с. 370*

„Не всички, които изповядват, че пазят съботата, ще бъдат запечатани. Даже между тези, които известяват на други истината, ще има такива, които не ще приемат печата на челата си. Те са имали светлината на истината, познавали са волята на своя Господар и са разбирали ясно всяка точка от истината, обаче делата им не са отговаряли на изповядването. Тези, които са познавали пророчествата и съкровищата на Божията мъдрост, трябва да доказват вярата си чрез дела. Същите трябва да заповядват на своите семейства, та чрез добре подготвени такива да се дава добро влияние за истината.” *СЦ, т. 5, с. 205, 1882 г.*

„Видях с каква бързина се разпространяваше това прелъстяване. Показа ми се един влак, който пътуваше със светкавична бързина. Ангелът ми заповяда да гледам внимателно и аз обърнах очите си към влака. Изглеждаше, че в него беше целият свят и нито един не липсваше. Ангелът ми каза: „Те са вързани на вързопи, за да бъдат изгорени.” После ми се показва кондукторът, който изглеждаше хубав и величествен. Всички пътници гледаха на него и му отдаваха почест. Аз се колебаех и попитах придружаващия ме ангел, кой е този. Той каза: „Това е Сатана. Той е кондукторът с ангелски обноски и светлина. Той пленява света. Хората изпадат в силни заблуждения да вярват лъжата, за да бъдат погубени. Този, другият след него, е машинистът и други помощници са поставени на различни постове, за където се окаже нужда. Те всички пътуват с бързината на светкавица към погибел.”

„Аз попитах ангела дали някой не е оставен. Той ми заповяда да погледна на противоположната страна. Там видях една малка група, която вървеше по един тесен път. Изглеждаше, че всички бяха здраво свързани и съединени чрез истината на групи. Ангелът ми каза: „Третият ангел ги връзва във вързопи и запечатва за небесния хамбар.“ Тази малка група изглеждаше изнемощала от скръб, като че ли преминала през тежки трудности и борби.” *Опитности и видения, с. 75, с. 76*

„Видях ангели да бързат насам и натам. Един ангел с мастилница от страни се върна от земята и извести на Исуса, че делото е завършено и че светиите са преброени и запечатани. Тогава погледнах Исуса, Който служеше пред ковчега, съдържащ десетте заповеди, как хвърли кадилницата от Себе Си. Той вдигна ръката Си и извика с висок глас: „Свърши се!“ Всички свети ангели свалиха короните си, когато Исус изрече тържествената присъда: „Който е несправеден, нека си е вече несправеден; който е нечист, нека си е вече нечист. Праведният нека си е вече праведен; и чистият нека си е вече чист!“

Всеки случай беше определен или за живот, или за смърт. Докато Исус служеше в светилището, съдът се разглеждаше първо за праведните мъртви и после за праведните живи. Христос получи царството Си. Той принесе за Своя народ изкупителна жертва и му заличи греховете. Небесните поданици бяха в пълнотата си. Сватбата на Агнето беше извършена и царството, силата и властта под цялото небе се дадоха на Исуса и наследниците на спасението. Исус трябваше да управлява като Цар на всички царе и Господар на всички господари.” *Опитности и видения, с. 225, с. 226*

Старото вярване за числото 144 000

Библията:

„И чух числото на подпечатаните – 144 000 подпечатани от всички племена на израилтяните.” (Откровение 7:4)

„И видях – ето, Агне стоеше на хълма Сион и с Него 144 000, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им. И чух от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът, който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си; и пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старците. И никой не можеше да научи песента, освен 144 000, които са били изкупени от земята. Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици, те са, които следват Агнето, където и да отива Те са

били изкупени измежду човеците за първи плодове на Бога и на Агнето. И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни.” (Откровение 14:1-5)

Пионерите:

(Урия Смит за 144 000 – през 1885 г., публикувано в “Ubersicht der Gegenwartigen Wahrheit”)

„Мислейки за вестта на третия ангел, неволно ни се налага желание-то да знаем къде има пророчество за резултата на тази вест или какъв ще бъде успехът ѝ. Откровение седма глава дава ясно обяснение на този въпрос. Ние видяхме в друга глава от тази книга, че ангелът от Откровение 7:2 с печата на живия Бог, който слиза от изгрева на слънцето, е същият ангел от Откровение 14:9. В Откровение 7 се обяснява, че резултатите от тази работа ще бъдат запечатаните като последователи на Бога – 144 000 души.

Обаче може да се каже за тези 144 000 души, че принадлежат на днешното поколение и че те не биха се събрали от времето на Новия завет, понеже са запечатани от 12-те израилеви племена. В Посланието на апостол Яков 1:1 се дава един ясен отговор. Апостол Яков пише посланието си шест години след смъртта на Христос – за християните и към християните, което важи и до второто идване на Христа. Писмото е адресирано до 12-те разпръснати племена. От горното се разбира ясно, че християните принадлежат на 12-те племена.

Как трябва да обясним, че християните принадлежат на тези племена? По времето на новозаветната църква не се е поддържал хронологичен регистър на племената. Павел обрисова това в посланието си към римляните във 11 глава чрез една прекрасна картина. Той представя Божия народ от старозаветната църква, буквалния Израил, под символа на една маслина. Клоните ѝ са били отсечени, следва че след смъртта на Христа евреите са престанали да представляват Божи народ.

Чрез това че езичниците са приели Христос, Бог ги приема като Свой народ, а Павел символизира този начин на действие чрез присаждането на дивата маслина върху благородната, където „естествените клонове” (евреите) са били отсечени, на същото място са били присадени „дивите клонове” (езичниците). В началото имаме, така да се каже, 12 клонове, които представляват 12-те Израилеви племена, и след като бяха отсечени, бяха присадени езичниците. И така те пак станаха 12 племена от новозаветната църква.

Тези не са оригинални племена, но са духовни, защото са присадени

с вяра. Павел пише следното по този въпрос: „Не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване това, което е външно в плътта, но юдеин е онзи, който е така вътрешно, а обрязване е това, което е на сърцето, в духа, а не в буквата; чиято похвала не е в хората, а в Бога” (Римляни 2:28-29). „Обаче не че е пропаднало Божието слово, защото не всички тези са Израил, които са от Израил; нито са всички чада, понеже са Авраамово потомство. „Но в Исаак – каза Бог – ще се наимува твоето потомство”. Следва че не чадата, родени по плът, са Божии чада, но чадата, родени според обещанието, се считат за потомство”. (Римляни 9:6-8). „Тогавата знайте, че тези, които *живеят* с вяра, те са Авраамови чада; и ако сте Христосови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание.” (Галат. 3:7, 29) „А ние, братя, като Исаак сме чада на обещанието”. (Галатяни 4:28) И Павел добавя, че и той е новороден по дух.

Какво би могло да се каже по-ясно от тези свидетелства, защото съществува един духовен остатък, който ще бъде смятан за истински Израил, на който родословието продължава не по буква, но по дух.

Затова факт е, че онези 12 племена, от които трябваше да се запечатат 144 000, са споменати в Откровението, но няма никакво доказателство, че не ще бъдат избрани от времето за проповядване на Евангелието или при приключването на последното това време.

Новият Ерусалим, който Йоан е видял да слиза от небето на Бога и в който се намира престолът на Агнето и Бога, не ще бъде считан от никого за еврейски град, понеже на 12-те основи са написани имената на 12-те апостоли (Откр.21:14) и 12-те порти, на които бяха записани имената на 12-те израилеви племена. (Откр.21:12).

Обаче сега целият Божи народ, от Адам до края на християнската ера, ще влезе в града през някоя от портите на този град, така щото юдеите както и християните, ще бъдат причислени към някое от 12-те племена.

Нито един летописен регистър за имената на племената не се държи сега на земята, понеже хората нямат нужда от подобно различие. Но апостол Павел говори: „При тържеството на църквата на първородните, които са написани на небето” (Евреи 12:23), чрез който се дава да се разбере, че този регистър се съхранява сега на небето. Едничката причина, поради която се поддържаха тези регистри на племената в Стария завет, бе да се даде на хората възможност да разберат изпълнението на пророчеството за Христос, че Той ще трябва да се роди от едно племе (Юдиното) и да помогне на юдеите да разпознаят Месия. След като това стана, не е имало повече необходимост и хронологията изчезва напълно.

В Откровение 14:1-5 се говори за броя на 144 000 души и тук ние имаме едно необоримо доказателство, понеже те са изкупени от тези, които живеят в последната генерация: „И видях – ето, Агнето стоеше на хълма Сион и с него 144 000, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им” (Откр.14:1). Това е същото запечатване на Бога, показано в Откровение 7, и затова душите, за които става дума тук в 14-та глава, са същите 144 000 души от Откровение седма глава.

За тях се казва, че са „изкупени от земята” и „изкупени измежду човещите” (Откр.14:3-4). Това не означава друго, освен тяхното преобразяване от помежду живите. Първите пет стиха от Откровение 14 глава принадлежат към Откровение 13-та глава и съставляват приключването на пророческата верига, която започва от 12 глава. Тези 144 000 души са онези, които ще победят в борбата с онази сила, която е символизирана чрез двурогия звяр от Откровение 13:11-17. Както казахме по-горе, тази сила е символ на управлението на Америка, която сега действа на световната сцена и е последната сила, която ще преследва църквата на Бога. Затова 144 000 души са тези, които ще произлязат от вестта на третия ангел и които при второто идване на Христа ще бъдат изкупени (преобразени измежду човещите).

Делото на запечатването от Откровение седма глава има като резултат посочения тук брой, обаче това дело е същото от Третата ангелска вест. Започва в същото време и затова това дело на запечатване е започнало от 1844 г. Мнозина измежду тези, на които целият живот от религиозна опитност е бил във връзка с това дело и е резултат на същото, са починали през времето, когато е действувала вестта. Ще бъдат ли тези зачислени в броя на 144 000 души? Ако е такъв случаят, тогава как може да се каже за тях, че са изкупени измежду човещите?

Отговорът на това е следният: съгласно Данаил 12:2 и Откровение 1:7 ще има място преди второто идване на Христа за едно частично възкресение. Данаил казва: „И много от спящите в пръстта ще се събудят, едни вечен живот, а други за вечен укор и посрама.” Това не е едно нерелативно възкресение както на праведните, така и на неправедните. В общото спасение на праведните не ще възкръсне нито един безбожник; в общото възкресение на беззаконниците не ще има между тях никакъв праведник. Обаче пред нас изпъква едно комбинирано възкресение, в което вземат участие и от двете класи. И това ще стане по времето, когато великият княз Михаил ще се повдигне в последното страшно страдание, което никога не е било. Оттук се разбира, че в това време, когато се чува

Божият глас (Евреи 12:36; Откровение 16:17), някои от беззаконниците, най-забележителните, и някои от вярващите – най-белязаните – всички тези, които са умрели под вестта на Третия ангел, ще бъдат възкресени от мъртвите, но само за земен живот и след като същите ще бъдат възкресени от мъртвите и ще заемат техните места до тези, които са останали живи в тази вест, те всички ще бъдат преобразени, когато Господ дойде. Затова може да се каже за тях, както и за другите, че са откупени или ще бъдат изкупени измежду хората”.

Обещаното благословение (Откровение 14:13)

„Един глас приканва Йоан да запише следното благословение: „Блажени които умират отсега нататък в Господа”. Под думите „от сега” се подразбира сигурно едно определено време и затова се явява въпросът: „От кога?” Тъй като е явно, че те принадлежат още към вестта, то естествено трябва да се подразбира времето от започването на проповядването на тази вест. Но защо тези, които умират от това време, са блажени? Трябва да има особена причина за това облазяване, и не се ли основава тя на обстоятелството, че те ще избягнат ужасната скръб, която ще трябва да преживеят светиите в края на пришелстването си? Макар че те са блаженни заедно с всички умрели в истинската вяра, то това се казва особено за тези, защото очевидно са споменатата в Даниил 12:2 група, които ще бъдат събудени за вечен живот при повдигането на Михаил. По такъв начин те ще избягнат опасностите, на които ще трябва да отстоят 144 000 души. Те биват възкресени, вземат заедно с тях участие в последния триумф и получават като тях видно място в небесното царство. Умрелите под третата ангелска вест са очевидно част от 144 000 души, защото тази вест е запечатващата вест в Откровение 7, а чрез нея се запечатват само 144 000. Има мнозина, които са живели с вяра в тази вест и са умрели. Те умират в Господа и затова се смятат като запечатани, защото ще бъдат спасени. Но вестта има за резултат запечатването само на 144 000, следователно те трябва да бъдат включени в това число. Като възкръсват при специалното възкресение (Данаил 12:2, Откровение 1:7), което става, когато се чуе Божият глас от храма в началото на седмата и последна язва (Откровение 16:1,17,18; Йоил 3:16; Евреи 12:26), те минават през периода на тази язва така че и за тях може да се каже, че идат „от голямата скръб” (Откровение 7:14); и като възкръсват в смъртно състояние, те застават заедно с вярващите, които не са умрели, и заедно с тях получават безсмъртие при звука на последната тръба (1 Кор. 15:52), в

мигновение на око. По този начин, макар да са минали през гроба, в края за тях може да се каже, че са „изкупени от човеците” (Откровение 14:4), т.е. чакащи да бъдат преобразени в безсмъртие както онези, които не са умрели, като да не са умирали. Ние вярваме, че за тях може да се каже, че делата им следват след тях. Защото Господ ги помни много добре и ще ги възнагради според тях в деня на съда. Те ще получат наградата, която ги очаква, ако в последното време живеят с вяра и устоят храбро на всички опасности през времето на страха и скръбта”. *У. Смит, Даниил и Откровение, с., 598-599.*

„Изглежда че онези, които са умрели под вестта на запечатването, третата ангелска вест, ще бъдат включени между възкръсналите и ще бъдат част от 144 000 (Откровение 14:1-4, Данаил 12:1-2).” *Джонсън, Библейски учебник, с. 114, т. ”в”.*

Елън Г. Уайт по въпроса за 144 000

„Духът на омразата, който съществува при мнозина, когато неправдата сред Божиите люде е била изобличавана, е донесъл слепота и ужасна измама над собствените им души, правейки ги да не бъдат в състояние да различават правдата от неправдата. Те сами са развалили собственото си зрение. Те могат да виждат злините, обаче не могат да чувствуват онова, което чувствуваше Исус Навин и да смирят себе си, чувстввайки, че душите им са в опасност.

Истинските Божии люде които имат духа на Божието дело и на сърцата на които лежи спасението на душите, ще виждат винаги греха в истинския му характер. Те ще се намират винаги на страната на вярното и ясно постъпване, намиращи се между Божиите люде. Особено в заключителното дело на църквата, във времето на запечатването на 144 000, които трябва без петно да стоят пред Божия престол, ще бъдат пронизани от дълбока болка за неправдите между Божиите люде. Това е ясно показано чрез картината, която описва пророкът за последното дело чрез мъжете, които всеки имаше оръжие в ръцете. Единият от тях беше облечен в ленени дрехи и имаше мастилница на страната си. Господ му каза: „Мини през града Ерусалим и постави белег на челото на хората, които стенат поради всичко зло, което става вътре”.

Кой стои в Божия съвет в това време? Дали са онези, които ясно извиняват неправдите, които се вършат сред Божия народ, и които роптаят в сърцата си, макар не явно, против онези, които желаят да изобличат греха? Дали са онези, които се надигат и симпатизират на тези, които

вършат злините? Съвсем не! Ако не се покаят и не напуснат делото на Сатана, като препятствуват онези, които носят товара на делото и подкрепят ръцете на беззаконниците в Сион, тогава никога не ще приемат одобрителния белег на Божия печат. Те ще загинат при общото унищожение на грешниците, което е символизирано чрез делото на петте мъже, които носеха смъртоносните оръжия.

Обърнете внимание на тази точка. Онези, които получават действителния знак на истината чрез Светия Дух, представен чрез знака на мъжа, облечен с ленените дрехи, са които въздишат и стенат поради всичките злини, които стават в църквата”. *СЦ, т. 3, с. 260*

Ангелът с мастилницата

„Бях пренесена във времето, когато Третата ангелска вест беше към приключването си. Божията сила почиваше на Неговия народ. Те бяха свършили делото си бяха и приготвени за часа на изпитанието, което им предстоеше. Бяха получили Късния дъжд или освежението от лицето на Господа, и свидетелството наново ги освежи. Последното велико предупреждение беше проникнало навсякъде и беше възбудило и възвърнало в ярост земните жители, които не искаха да приемат вестта.

Аз видях ангели да бързат насам-натам. Един ангел с мастилница отстраната се върна от земята и извести на Исус, че делото е извършено и че светиите са преброени и запечатани. Тогава погледнах към Исус, Който служеше пред ковчега, съдържащ десетте заповеди, как отхвърли кандилницата от Себе Си. Той вдигна ръцете Си и извика с висок глас: „Свърши се!”. Всички свети ангели си свалиха короните, когато Исус изрече тържествената присъда: „Който е несправеден, нека си е вече несправеден; който е нечист, нека си е вече нечист. Праведният нека си е вече праведен; и чистият нека си е вече чист!” – *Опитности и видения, с., 225.*

„В 1909 г., когато ръководителят брат Ирвин запита сестра Уайт: „Тези, които са умрели във вестта, ще бъдат ли между 144 000?“, в отговор сестра Уайт каза: „О, да; тези, които са умрели във вярата, ще бъдат между 144 000. Аз съм на ясно по този въпрос”. *Библейски уроци на АСД (Лома Линда), Българско издание, с., 12, въпрос 1*

Всичките 144 000 бяха запечатани и напълно съединени. На челата им беше написано: „Бог, Нов Ерусалим” и една бляскава звезда, която съдържаше новото име на Исус. Безбожниците се разгневиха поради нашето щастливо състояние. Те искаха да ни нападнат по един много буен начин и да ни турят в тъмници. Но когато ние простирахме ръцете си в

Господното име, те падаха безпомощни на земята”. *Опитности и видения, с. 20*

Частичното възкресение

„И много от спящите в пръстта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а други за вечен укор и срам”. (Данаил 12:2)

„Ето, иде в облаците; и ще Го види всяко око и онези, които Го прободоха, и ще възридаят за Него всичките племена земни”. (Откровение 1:7)

„Гробовете се разтвориха и много от спящите в земния прах ще се събудят, едни за вечен живот, а други за вечен укор и срам”. (Данаил 12:2) Всички, които са умрели с вяра в тройната ангелска вест, излизат прославени от гробовете си, за да приемат заедно с тези, които са пазили Божия закон, завета на мира с Бога. А и онези, които Го прободоха (Откр. 1:7), които се подиграваха и надсмиваха над Христа в Неговите смъртни мъки, и най-върлите противници на Неговата истина и на народа Му, ще бъдат събудени, за да Го видят в славата Му и да видят почестите, които се дават на верните и послушните”. *Великата борба, с. 529*

„Беше среднощ, когато Бог избра да освободи народа Си. Докато безбожниците ги заобикаляха с подигравки, изведнъж слънцето се появи с всичката си сила и луната стоеше неподвижна. Безбожниците гледаха сцената, изпълнени със страх, докато светиите гледаха с тържествена радост знаменията на тяхното освобождение. Знамения и чудеса следваха бързо едно след друго. Всичко изглеждаше да е въвн от природния си ред. Изворите престанаха да текат, тъмни и тежки облаци се изкачваха на небето и се сблъскаха един с друг. Показа се обаче едно място – ясно и светло – откъдето идеше Божият глас подобно на много води, който разтърси небето и земята. Стана силно земетресение, гробовете се отвориха и тези, които бяха умрели с вяра под третата ангелска вест и които са пазили съботата, излязоха от прашните си легла, за да чуят мирния договор, който Бог искаше да направи с онези, които опазиха Неговия закон.

Небето се отвори и пак се затвори и се подвижи. Планините се движеха подобно на тръст, разлюлявана от вятър и хвърляха грамадни канари наоколо. Морето вреше като котел и изхвърляше камъни на брега. Докато Бог известяваше деня и часа на Христовото идване и правеше договора с народа Си, Той говореше, и след всяко изречение настъпваше дълбока тишина, а долу на земята говорът се чуваше като гръм. Израил стоеше с отправен поглед към небето и слушаше думите, които Бог произнасяше. Царуваше страшна тържественост. След всяко изречение све-

тиите викаха: „Слава, Алилуя!“. Техните лица светеха от Божията слава. И когато благословението се изказваше върху онези, които почитаха Бога чрез пазенето на съботата, един силен вик на победа над звяра и неговия образ проглуши земята.” *Опитности и видения, с. 230*

Оттук се разбира, че 144 000 са събрани вярващи, които са приели истината преди второто идване на Спасителя, а именно една част от тези, които бяха заспали по времето на известяването на тази вест, ще възкръснат от гробовете, облечени в дрехата на безсмъртието, а другата част от останалите живи и заедно ще бъдат преобразени в един миг.

От изложеното дотук се вижда, че първите вярващи, заедно със сестра Уайт, свидетелствуват, че числото 144 000 са сбор от живите и умрелите, и те са се занимавали доста много с този въпрос и на всички тях е бил ясен.

Същото вярване и становище има и Реформаторското движение.

Старото вярване за брака

„Защото омъжената жена е вързана чрез закон за мъжа, докогато той е жив. Но когато мъжът умре, тя се освобождава от мъжовия закон. И така, ако при живота на мъжа си тя се омъжи за друг мъж, става блудница; но ако умре мъжът и, свободна е от този закон и не става блудница, ако се омъжи за друг мъж.” (Римляни 7:2,3)

„И казвам ви, който напусне жена си, освен за прелюбодейство и се ожени за друга, той прелюбодействува; и който се ожени за нея, когато бъде напусната, прелюбодействува;” (Матей 19:9)

„Всеки, който напусне жена си и се ожени за друга, прелюбодейства; и който се жени за напусната от мъж, той прелюбодейства.” (Лука 16:18)

„Защото не направи ли Той двамата една плът (един човек), ако и да имаше от духа на живота? И защо един? За да очаква набожно потомство. Затова внимавайте в похотите си и никой да не постъпва невярно към жената на младостта си. Защото Господ, Израилевият Бог казва: „Аз мразя напускане и онзи, който покрива дрехите си с насилие – казва Господ на силите - затова внимавайте на похотите си, да не би да постъпване невярно!” (Малахия 2:15-16)

„После видях юдеите в онези дни, които бяха вземали жени азотки, амонки и моавки, чиито деца говореха половин азотски, а не знаеха да говорят юдейски, но приказваха по езика на всеки от тези народи. И изобличих ги, проклех ги, бих неколцина от тях, оскубах им космите и заклех ги в Бога, като казах: „Да не давате дъщерите си на синовете им и да

не вземате от техните дъщери за синовете си или за себе си!” Не съгреша ли така израилевият цар Соломон? Ако и да не е имало между много народи цар, подобен на него, който беше възлюбен от своя Бог и когото Бог направи цар над целия Израил, но и него чужденките жени накараха да съгреша. А ние да позволим ли на вас да вършите всичко това голямо зло, да ставате престъпници против нашия Бог, като вземате чужденки жени?” (Неемия 13:23-27)

„Да се не жениш между тях и да не даваш дъщеря си на сина му, нито да вземаш неговата дъщеря за своя син, защото ще отвърнат синовете ти от това да Ме следват, за да служат на други богове, и така ще пламне против нас гневът на Господа, Който скоро ще ги изтреби”. (Второзаконие 7:3-4)

„Любезна сестро, как смееш да пренебрегнеш дадените ти от Бога наставления като на Негово дете, покорна на Неговото царство и изкупена чрез Христовата кръв? Как можеш ти да се съединиш с един, който не познава Божиите заповеди и не е завладян от Божия Дух? Наставленията, които са писани по-горе, не са човешки думи, но Божии. Даже ако твоят другар, когото ти си избрала, заслужава друго отношение, въпреки това, той не е приел истината за това време. Той е един неверник и Небето ти забранява да се съединиш с него. Ти не можеш да пренебрегнеш горните съвети и да не изложиш душата си на опасност”.
СЦ, т. 5, с., 357

„Жената на Лот беше една себелюбива жена, нерешителна и нейното влияние бе проявено в това, че раздели мъжа си от Авраама. Ако да не бе тя, Лот не би останал в Содом, лишен от съвета на мъдрия, богобоязлив патриарх. Влиянието на неговата жена и общуването с онзи нечестив град го бяха накарали да отстъпи от Бога, ако не бяха верните настоявания, които в първо време бе получил от Авраама. Женитбата на Лот и избирането на Содом за свой дом бяха първите халки на една верига от събития, натоварена със зло за света за много родове.

Никой, който се бои от Бога, не ще се свърже с безопасност с такъв, който не се бои от Бога. „Могат ли двама да ходят заедно, ако не са съгласни?” (Амос 3:3). Щастието и благоденствието на брачните отношения зависят от единството на партиите; но между вярващи и невярващи има една радикална разлика на вкусове, наклонности и цели. Те служат на двама господари, между които не може да има съгласие. Колкото чисти и прави да са принципите на някого, влиянието на един невярващ другар ще клони да го отклони от Бога.

Този, който преди обръщането си е встъпил в брак, задължава се с обръщането си да бъде верен на другаря си, колкото и много да се различават в религиозно отношение. Но Божиите права трябва да се поставят над всяко земно средство, макар да следват изпитания и гонения. (...) Но оженването на християни с безбожни е забранено от Библията. Божието нареждане гласи: „Не се съвпрягайте заедно с невярващите!” (2 Коринтяни 6:14, 17, 18).

Старото вярване за здравната реформа

„Здравната реформа трябва да заема по-видно място в проповядването на третата ангелска вест. Принципите на здравната реформа са споменати в Божието слово. Евангелието на здравето трябва да е тясно свързано със службата на Словото. Според Божия план възстановителното влияние на здравната реформа ще бъде част от последните големи усилия за проповядване на Евангелската вест.” *Ръкопис №23, 1901 г.*

“Не е ли време, щото всички да се постараят да се откажат от месната храна? Как могат тези, които искат да станат чисти, облагородени и святи, за да се радват на дружбата на небесните ангели, да продължават да употребяват за храна нещо, което действува вредно на душата и тялото? Как могат те да отнемат живота на Божиите създания, за да употребяват месото като деликатес? Нека такива по-скоро да се върнат към здравословната и вкусна храна, дадена на човека в началото и сами да приложат и научат децата си на милост към нейните създания, които Бог е създал и е поставил под наша власт”. *По стъпките на Великия Лекар, с., 317, 1905 г.*

„Бог съветва останалата църква за нейно добро да остави употребата на месо.(...) Има много други продукти, от които можем да се поддържа-ме и които са здравословни и добри”. *Ръкопис №71, 1908 г.*

„Между онези, които твърдят, че очакват скорошното идване на Господа Исуса, трябва да се забележат по-големи реформи. Здравната реформа трябва да извърши между нашите хора едно дело, което още не е извършила. Още има такива, които не съзнават опасността от яденето на месо и които продължават да ядат плътта на животни, като с това излагат на опасност своето физическо, умствено и духовно здраве. Мнозина, които сега са само наполовина обърнати по отношение яденето на месо, ще напуснат Божия народ, за да не ходят вече с него”. *Ривю енд херълд, 27 май 1902 г.*

„Нека нашите проповедници и книжари се наредят под знамето на строгото въздържание. Никога не се срамувайте да кажете: „Не, благодаря! Не ям месо. По съвест съм против яденето на плътта на умрели животни.” *Ръкопис № 113, 1901 г.*

„Нашата диета трябва да се състои от плодове, зеленчуци и зърнени храни. Нито грам месо не трябва да влиза в нашия стомах. Яденето на месо е противоестественно. Ние трябва да се върнем обратно към първоначалния план на Бога със сътворението на човека”. *Ръкопис № 115, 1903 г.*

„Евангелието на здравето има своите способни защитници, обаче работата им е била спъвана от проповедници, председатели на конференции и мъже на отговорни постове, които са пренебрегвали да му отдадат заслужено внимание. (...) Ако здравната реформа е провеждана както трябва, тя е един секач, който пробива път в сърцето, за да проникнат другите истини. Когато вестта на третия ангел бъде приета напълно, здравната реформа ще заеме място в съветите, конференциите, в църковните служби, в семейството и на трапезата във всеки дом. Само тогава дясната ръка ще служи на тялото и ще го защитава.” – *СЦ, IV, с. 327, 1882 г.*

„И вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам. Из ръката на всяко животно ще я изискам и из ръката на човека. Из ръката на всеки негов брат ще изискам живота на човека. Който пролее човешка кръв, неговата кръв от човек ще се пролее, защото човекът е направен по образ на Бога” (Битие 9:5-6).

„Ако човек извърши убийство, убиецът се наказва от човека, на когото животните се убиват, за да бъдат ядени; сам Бог отмъщава за тяхната смърт.

На всяка чиния с месна храна с право може да се пише: „Кръвта на живота ви непременно ще изискам, из ръката на всяко животно ще я изискам”. Бог никога не е забравил да отмъщава за закланите за храна животни. Той употребява разни средства да изпълни словото Си, такива като рак, тумори, циреи, туберкулоза и др.” *СЦ, т. 9, с. 159, Хаскел, Велкият лекар, с. 313*

* * *

Част 2

Новото вярване и становище на Адвентната църква, така наречената *Голямо събрание*, по времето на Европейската война и след това

Становище на адвентните ръководители за властта, за съботата и за шестата заповед „Не убивай!“ в разните страни през времето на войната, подкрепено с писмените им декларации, публикувани в техни списания и книги

В Германия:

„До Военното министерство в Берлин – Шарлотенбург, 4 август 1914 г.

Високоблагородни господине,

Високопочитаеми господин Генерал и военен Министър,

Понеже много пъти нашето становище относно държанието ни към властите, както и относно общата военна служба са били неразбрани, а особено отбягването на служба в мирно време през съботния ден, се е смятало като фанатизъм, затова си позволявам, Ваше Превъзходителство, да съобщя най-покорно в следните редове основните принципи на германските адвентисти от седмия ден, а особено при настоящето военно време. Докато ние стоим на основата на Святото Писание и се стараем да преживяваме основните принципи на християнството и при това пазим поставения от Бога ден за почиване – съботата и отбягваме всякаква работа през този ден, то ние се държим задължени в това настояще сериозно военно време да застанем в защита на отечеството, а също и в събота при тези обстоятелства да държим и се борим с оръжие. Ние се основаваме в тази точка на словото в 1 Петрово 2:13-17. „И така на всяко човешко началство бъдете покорни заради Господа, или на царя, като такъв, който има най-висока власт, или на управителите, като на изпратени от него за наказание на злодейците ... Бойте се от Бога, царя почитайте!“

Ние сме съобщили това наше становище на нашите членове, а освен това сме поканили всички наши църкви да наредят молитвени събрания и измолят от Бога победа на германското оръжие. Ако произлезе, при все това, повиканите адвентисти да откажат от служба в събота или вземане

на оръжие, ние сме твърде задължени да Ви благодарим, Ваше Превъзходителство, ако запознаете Вашите подведомствени власти с нашето изповядване.”

Подпис: Ф. Шуберт

Препис

До Генералното командуване Дрезден, 5.ІІІ.1915 7 армейски корпус в Дрезден

В прибавка към № 856-3 от 22 февруари 1915 г. относно забраняването на адвентните събрания в Дрезден, долуподписаните си позволиха да дадат следните обяснения:

Още преди няколко години долуподписаните са дали устни и писмени обяснения на военните власти, че това е въпрос на съвестта на отделната личност какво становище ще вземе към военната служба в съботен ден. При избухването на войната обаче Управлението на адвентното общество в Германия по собствено подбуждение и на неговите военнозадължителни членове в цялото царство е дало съвет съобразно настоящата нужда на Отечеството да изпълнят вярно техните граждански длъжности дори в съботен ден, както гласи Св. Писание, както това вършат всички други военни в съботен ден. Като доказателство служи приложеният препис от заявлението към Почитаемото Прусско военно министерство от 4 август 1914 г. Това, още преди години взето становище, удостоверяват заедно и подписват покорно:

За Европейската част със седалище Хамбург, Гринделберг 15-а

Председател: Л. Р. Конради

За Източна уния със седалище Шарлотенбург, Уланщрасе 189

Председател: Х. Ф. Шуберт

За Саксонското д-во, Хемниц

Председател: П. Дринхазе

Декларация за падението във Франция

„Мисионерът Бадуст беше се научил, че някои от младежите адвентисти във Франция са отказали да служат в съботен ден във войската. Бадуст още тогава отговорил на френските офицери така: „Когато става въпрос за война, нашите младежи ще изпълнят дълга си и в съботен ден,

защото Христос бе казал: „Съботата е създадена за човека, а не човекът за съботата”. През време на Генералната конференция изпратихме на президента на САЩ един меморандум – 1917 г. и бяха избрани да го занесат и представят тъкмо тези братя, на които гърдите бяха окичени с ордени от войната. Освен това, имайки пред вид сериозното време в което се намираме, при последната Генерална конференция направих всичко, за да обърна внимание на нашите братя ръководители да бъдат много внимателни по отношение военната служба, в противен случай ще докараме върху нашите братя големи трудности.”

Нашите водители никога през време на войната не са учили друго, освен това, че всеки един е длъжен да се приспособи според гореописаните принципи”. *Деяния на апостолите – немско издание.*

През време на войната властите по силата на обстоятелствата не се движат в нормалните принципи. Ръководството на множествата и отделния човек зависят от обстоятелствата, които довеждат до законна защита. Да се защитава отечеството и народа от нападение и грабителство на врага е длъжност на властта, в изпълнение на което трябва да участва всеки гражданин.

Военната служба и участието във война не е връзка със света и участие във Вавилон. Светът и Вавилон са думи с духовно разбиране, а не термини, които ни говорят за отечествени организации в света и държавите. Участието във войната е един граждански дълг. (Из книгата „Фалшиви пророци и фалшиви пророчества”, с. 39-42, издадена от АСД)

Декларация за падението в Румъния

Букурещ, 4 август 1914 г.

Към нашите многообични братя, като поздрав Псалом 23.

В това тежко и сериозно време, което Европа прекарва, позволяваме си с Христовата любов да ви отправим следните съвети:

1. Като Христови последователи ние в настоящите времена трябва с помощта на Бога да докажем с дела, че сме верни и покорни поданици и че сме готови да изпълним нашите задължения към държавата. 1 Петр. 2:13-17

2. Всички мъже от нашето общество, които са повикани като войници, трябва да се явят и да изпълнят военните си задължения с радост и от все сърце, така щото нашите началници да намерят у нас храбри, военни, верни и готови да жертвуват живота си за отечеството и управителите войници. Нашата съдба стои в Божиите ръце и ако трябва да се борим до

смърт, не забравяйте, че нашият живот е скрит с Христос в Бога. Кол. 3:3

Повиканите да служат в редовете на войската не трябва да забравят, че във време на война всеки, без разлика, трябва напълно да изпълни дълга си към отечеството (както Божиите чада в Исус Навин шеста глава), даже и в събота. Божието Слово казва, че служенето на Бога не ни пречи да служим и на отечеството. Ние имаме строга заповед от Бога да се подчиняваме на установените от Него управления за наше добро.

Това решение е взето след едно специално съвещание, което ние водителите и братята, които бяха повикани под оръжие, го намерихме в съгласие с Божието Слово, и като така ние умоляваме всички братя да се съобразят с духа му.

3. Тези пък, които са останали по домовете си, добре ще направят да се явят преизпълнени с Христовата любов в домовете на бедните и вдовиците, като се постараат да им помогнат с каквото могат, да утешат болните и ранените и т.н.

/п/ П. П. П

/п/ Г. Данила

„Ние, Конференцията на адвентистите от седмия ден в Румъния, споделяме от библейска гледна точка убеждението, че военната служба и призоваването в армията е едно чисто държавноподаническо задължение, на което властта, поставена от Бога, е напълно оправдана от Словото.” 2 Петр. 2:13-14, Римл.13:4-5

Вън от това наше схващане и вяра в това отношение е, че Господ Исус Христос не е освободил нито един мирянин или служител на църквата от някоя длъжност спрямо държавата, нито от кръвния данък на военната служба. Но напротив – заповедта: „Дайте на кесаря кесаревото!” съдържа в себе си не само длъжността да плащаме съвестно дълга към държавата, но дори и кръвния данък. В Новия завет съществува една наредба от Бога за проповядване на Евангелието, на което военната служба не пречи на никого. Дори и във военните институти има нужда от такива елементи, които с раница на гърба и с пушка на рамо да проповядват Евангелието на войниците чрез слово и дело”. (Из книгата „Какво вярваме ние адвентистите”, с.17)

„Ние сме показали и показваме всякога нашия патриотизъм чрез дела, а не чрез думи. Ние сме плащали и плащаме кръвния данък на на-

шето отечество, служейки вярно на царя, както всички, която длъжност доброволно сме изпълнили”. (Кратко изложение на Адвентната църква в Румъния през 1913 г.)

Декларации за падението в Югославия

„Аз съм внук на Вулчевич, кум на храбрия вожд Карагеоргиевич, пра-
дядо на днешния мил наш Крал Александър. Постъпих във войската на
1 януари 1914 г. в 8 пехотен полк, след шест месеца бях прехвърлен в 9
кадров полк, където ме завари войната с Австрия. Този полк беше раз-
формирован през 1914 г., а аз бях отреден в моряшкото (картечно) отде-
ление на 8-ми полк, където вкусих всичкото добро и зло – в Албания, на
френския и солунския фронтове, борейки се за свободата на отечеството.

Адвентната надежда ми даде още повече любов към отечеството и
Сърбия и ме научи да съм неустрашим борец. (...)

Станеше ли нужда да се ходи за муниции, никой нямаше дързост да
се изложи на явна смърт. Командирът изпращаше винаги мен, защото
знаеше, че аз освен от Бога не се боя от нищо и че съм най-верен и пре-
дан на клетвата си, щом съм дал на краля и отечеството си.(...) За това
дело аз получих похвала и фелдфебелски чин, както и сребърен медал
„За храброст”.

Между 7 и 10 януари 1917 г. Негово Величество престолонаследни-
кът Александър посети нашето отделение в Елевишу и пожела да вида
кой е най-добрият и най-храбрият войник в нашето отделение. Нашият
командир представи мен. Тогава Негово Величество ме награди със злат-
тен медал. Това отличие и днес украсява моите гърди и го нося с гордост
и почитание.”

Живодан Бранко Вулчевич, земеделец и старейшина
на Адвентното д-во от седмия ден в Азана при Младеновац

„В адвентната вяра намерих нова сила за живот угоден на Бога. Служ-
бата във войската като ефрейтор извършвах със задоволство пред моето
началство. И за в бъдеще, когато ме повикат моят крал и моето отечество,
ще се отзова на драго сърце и ще изпълня както и досега войнишката си
служба.”

с. Буяновице, 6.VII.1925 г.

Стоян С. Стефанович,
ефрейтор и общински наместник

„През времето на моят войнишки живот като адвентист вършех службата си драговолно и искрено пред моето началство. Моята клетва, дадена на краля и отечеството, ме свързва догдето съм жив”.

Ефрейтор Божидар С. Костич,

Лесковац, 1.VI.1925 г.

Извадки из книгата „Адвентизъм”, описваща основната вяра на сръбските адвентисти – АСД – издадена и одобрена от Съвета на обществото.

Подписали съвет:

1. Албино Мачин – Белгард
2. Живодан Вулчевич – Азана
3. Жива Кръцалич - Нови сад
4. Радун Радивоевич – Лесковац
5. Степан Варшинич – Загреб.

Декларация за падението в Русия

„Изхождащи от принципите на божественото съветско управление, ние сме убедени, че Бог в Неговата предвидливост е ръководил сърцето на нашия незабравим В. И. Ленин и му е дал, както и на неговите близки сътрудници, мъдрост за създаването на единствено стоящ в света прогресивен и съобразен с времето държавен апарат.”

„Ние като делегати на Петия Всесъветски съюзен конгрес на адвентистите от седмия ден изразяваме нашето признаване на управлението на Социалистическата Съветска Съюзна Република и на всички съработници на нашата страна в центъра и в провинциите, които са съединени здраво под знамето на труда и свободата.(...)

... Конгресът изказа своето особено почитание на представителите на С. С. У и поздравява с радост т. 43 на тезата на председателя ген. Калинин и 17 и 18 решения на 13-я конгрес на Р. К. С. (Б), в което ще бъдат извикани сектите за сътрудничество във въздигане на държавата.

По тази причина адвентистите от седмия ден желаят да бъдат една роза в букета на вярващите граждани на СССР.

Председател на Конгреса:	Х. И. Льобсак
Председатели:	И. У. Ловов и Г. Цират
Секретари:	В. С. Диман и В. Г. Тарасовски

Декларация за падението в България

„Нашето становище по отношение на военната служба:

Ние почитаме Божия закон, десетте заповеди, както са изразени в Христовото учение и доказани чрез примера и в живота на Исус. Въз основа на това ние признаваме седмия ден съботата като свят ден. В този ден ние се въздържаме от всякаква светска работа, но с готовност вземаме участие при наложителни случаи и дела на милосърдие, които облекчават положението на човека или служат за неговото издигане; както в мирно, така и във военно време ние даваме пълна свобода на всеки член от нашето общество във всяко време и на всяко място да служи на своето отечество според личното убеждение на съвестта”.

Следва клеветата:

„Трябва да се спомене, че ние като адвентисти от седмия ден не трябва да бъдем сравнявани с така наречените „реформатори-адвентисти”. Те са хора, клонящи към такива крайности, щото през време на последната световна война са се отделили от нашето общество поради техните противоположни на законите разбирания по въпроса за войната и военната служба, като са се опитали да си основат едно ново, самостоятелно движение”. *(Взето от „Български верски принципи на адвентистите от седмия ден”, с. 6, § 1 и забележката на същата страница).*

Как и с какви документи си послужи Адвентната църква в Европа да заблуди вярващите да участвуват в Европейската война -

За да подсили и оправдае с доказателства от Духа на пророчеството участието на Адвентния народ във войната, отговорникът Дейл публикувал здравния бюлетин на смъртно болната сестра Уайт. Същият умело е подчертал известни пасажи и ги използва като одобрение за отиване на война. Твърде за съжаление е, че Дейл си е позволил хитро да фалшифицира думите на една покойна Христова рабиня.

Представяме на читателите въпросния здравен бюлетин, който най-красноречиво обвинява военнлюбците:

С. С. В. К. Уайт

Санаториум, Калифорния
26 май 1915 г.

Любезни брат,

Понеже разбрах, че се интересуваш да знаеш за здравето на моята майка, то аз ти пиша още веднъж.

В последното ми писмо, адресирано до редакторите на унионските публикации, аз писах.

Срѣда сутринта на 12 май мама показваше един значителен знак на подобрение. Беше приятен ден. Аз я поставих на един подвижен стол и я изведох във на малката тераса, където тя се порадва няколко часа на блестящото слънце. Шест дни след това тя се чувствуваше по-добре, отколкото последните няколко седмици.

Мама говореше по малко; питайки я как се чувствува, тя ми разказа за нейното състояние с нейната обикновена веселост. Казваше, че не страда много и изказа признание за доброто гледане. Говореше с уверение относно дните, които предстояха още да преживее тук, както и за надеждата за бъдещия живот в Божието царство.

Четвъртък, 18 май нейното състояние беше малко по-окуражително, в петък обаче стомахът ѝ отказа да смели възприетата храна, която дори повърна. Това беше доказателство за безчувственото състояние на стомаха. В събота и в неделя яде много малко. В неделя след обѣд тя изслуша част от писмото на брат Гилберт, като се зарадва, чувайки за хубавия успех на вестта в Портланд – Майн. Твърде радостен бях, виждайки, че умът ѝ можа да схване главните точки на писмото.

Във вторник сутринта беше твърде слаба, умът ѝ обаче беше бистър и когато я запитах дали се чувствува добре, тя каза: „Аз съм твърде добре, когато се чувствувам утешена, понеже Господ е до мене. Той ми беше приятел. Той ме пазеше през време на болест и здраве.“

„Не съм обезпокоена нито по причина на работата, която извърших. Направих всичко, което можах най-добро. Не мисля, че ще страдам още много. Благодарна съм, че имаше утеха на живота през време на болест. Не се обезпокоявайте, аз отивам малко преди другите.“

„Чувствувам се утешена и по отношение на моите деца.“ После аз казах: „Да пиша ли на Едисон? Да му кажа ли това, което вчера говори?“ „Да!“- отговори тя. – Къде е Едисон?“ Аз отговорих: „Той дори държи една лекция в академията Маунт Вермон относно Европейската война и нейното значение като доказателство, че идването на Господа е близо“.

„Така ли гледат хората на войната?“ – попита тя. Аз отговорих: „Да. Мислителите от всички части на света гледат на тази война като едно изявление, че ние сме близо пред края“. После тя попита: „За-сегнати ли са нашите вярващи от войната?“ „Да – казах аз. - Стотици бяха вкарани във войската, мнозина бяха убити, а други се намират в опасни места. На много места има голямо страдание и голямо смущение. Много от нашите вярващи в Америка и Европа смятат, че тези от нашите братя, които са били принудени да влязат в редовете на войската са направили лошо, като са се покорили на военната служба. Те мислят, че за тях е било по-добре да са отказали да вземат оръжие, дори ако са знаели, че резултатът на подобен отказ би причинил тяхното застрелване“.

„Аз не вярвам, че те би трябвало да направят така“ – отговори тя. И продължи: „Аз вярвам, че те трябва да стоят на длъжността си толкова време, колкото траят тези времена“.

Към 4 часа след обяд брат и сестра Стар пожелаха да я видят. Когато беше попитана дали ги познава, мама отговори: „Ние сме твърде стари приятели“. Брат Стар каза: „Ние заминахме заедно с Вас за Австралия, където ни оставихте“. Мама се засмя и каза: „Да, истина е. Вие останяхте там дълго време“. После тя продължи: „Тук имате достатъчно място, където да останете на гости, и бих желала да се чувствувате като у дома си. Аз желая, щото моите приятели да бъдат добре дошли. Имаме достатъчно причини да бъдем блажени, ако погледнем на най-добрата страна на нещата“.

Брат Стар каза: „Да, наистина, ние сме твърде блажени и известяваме вярата в Исуса като мощен освободител“. Тя отговори: „Това е много добре – да известявате това известие, това известие, това известие, това“.

Тази сутрин сестрите докладваха, че тази нощ тя беше съвсем неспокойна, но че сега спи.

Декларация на Европейската дивизия за отпадъка на Адвентния народ

Нашето становище спрямо властта през време на мир и война:

„Съветът на Европейската дивизия на църквата на адвентистите от седмия ден, събран в Гланд (Швейцария), съобщава след едно много до-

бро обмисляне, че той е напълно съгласен с братята от нашето общество по целия свят за учението по въпроса за съботата и по въпроса за военната служба в мирно и военно време.

Ние уважаваме божествения закон като свят закон, както е представен в десетте заповеди и в учението и примера на Исуса. Поради това основание ние пазим седмия ден като свято време. Ние се въздържаме в този ден от всякаква светска работа, обаче радостно изпълняваме, било в мирно, или военно време дела на милосърдие по необходимост, когато служат за намаляване на страданията и въздигането на човечеството телесно и духовно. Членовете на нашата църква обаче са свободни да действуват в страните си във всяко време и на всяко място в съгласие със съвестта и убеждението си”.

Гланд, Швейцария
2 януари 1923 г.

Председател: К. Е. Жак
Секретар: П. Х. Шилинг.

Решение:

Да се изпрати препис от това решение и обяснение на разните полета.

Председател на дивизията:

И. Х. Кристиян

Секретар на дивизията:

И. Ф. Шимон

Декларация на Генералната конференция за отпадъка

Протокол, държан от 21 до 23 юли 1920 г. във Фриденсау (Германия). Изказване на председателя на Генералната конференция на Адвентната църква:

„Аз мога да обясня ясно този въпрос, ако представим общите принципи на нашето дело. Ние сме намерили за твърде мъчно да дадем една обща основа за войната. Въпросът за войната е един твърде сложен проблем. Щом започна войната в Европа, ние проучихме грижливо този въпрос в Америка. Ние имяхме спрямо вас големи преимущества. Войната дойде при вас изведнъж като през нощ. С такава бързина тя ви изненада; вие трябваше да действувате, но няхахте нито ден за чакане. Но в течение на две години ние изследвахме този въпрос. В тази точка, прочее, имяхме едно голямо преимущество пред вас, което ни даде възможност

да вземем едно добре избрано становище.

Ние взехме становище така, че всеки един да действа в този случай според своята съвест. (...) Имахме братя, които вземаха оръжие, правеха всички военни упражнения, извършваха всички служби в лагера, обаче казваха на офицерите си, че са невоюващи и не могат да отидат на фронта. (...) После имахме някой братя, които имаха духа на отечествената любов и отиваха на фронта и се биеха; те дойдоха в Англия и Франция, отидоха в провинциите и аз не зная какво са направили, когато са били там, но те са служели и са се върнали назад, когато дойде разоръжаването. (...)

Ние съжаляваме за войната и сме против нея. Обаче трябва да позволим на всеки гражданин да вземе становище по собствена съвест спрямо властта. Нито един от тези хора не е бил изключен от нашата църква, с никой не сме се отнесли така, като да не е никакъв християнин. (...)

Ние сме говорили с братята, които са ходили на война, и аз мога да ви кажа, че никъде при нашите братя в Европа не съм срещнал по-голям военен дух, отколкото в Америка. И аз мога да ви кажа също, че нашите братя в Европа и цялата тяхна дейност са също така верни, както нашите братя в Америка.”

Изказване на мисионера Бадсут, член на голямата конференция:

„... През време на Генералната конференция изпратихме на президента на САЩ един меморандум – 1917 г. и бяха да го занесат и представят тъкмо тези братя, на които гърдите бяха окичени с ордени от войната. Освен това, имайки пред вид сериозното време, в което се намираме при последната Генерална конференция направих всичко да обърна внимание на нашите братя ръководители да бъдат много внимателни по отношение военната служба, в противен случай ще докараме върху нашите братя големи трудности.”

Дотук описаните неща са съществена причина за разделението Свидетелство на самите адвентисти и световната преса

Адвентни проповедници и отечеството:

„В началото на войната нашата църква се раздели на две партии. Докато 98% от нашите членове въз основа на библейското изследване взеха становище, че дълг се налага на съвестта да се защитава отечеството с

оръжие, пък дори и в събота, и тези под общото управление и ръководство с взетото становище изявиха това на Военното министерство, 2% от членовете не се присъединиха към общото решение, затова най-после трябваше да бъдат изключени по причина на тяхното нехристиянско поведение. Тези нетрезвени елементи станаха сами проповедници и се опитаха с незначителен успех да направят пропаганда на техните глупави идеи. Те са фалшиви проповедници и адвентисти. Те не са, но са измамници. Когато такива елементи намерят заслужената съдба, тогава на нас с това се прави една услуга. Нашето управление до днес е поставило излишъка в пари в заем за войната, със здравата сигурност, че Германия ще излезе победителка с Божията помощ от тежката война. Навсякъде нашите членове вземат участие в разбиращия се от само себе си дълг да дадат в ръката на отечеството необходимите средства. Адвентистите почти всички стоят на бойното поле и на военната служба в най-вярно изпълнение на дълга и като благодарност очакват от отечеството едно справедливо отсъждане и отнасяне” – В-к „*Dresdener neuesten Nachrichten*”, 12 април 1918 г., с. .

„Между привържениците на адвентизма произлезе едно разделение след избухването на войната. Мнозинството искаше до траенето на войната да обезсили изповядващото учение, останалата част изискваше, напротив, освещаването на съботата дори и през тези политически времена. Противоречията най-после водеха към изключването на привържениците на старата вяра от църквата”. Из кьолнския вестник *Koelnesche Zeitung*, 21 септември 1915 г.

След опита за помирение председателят на Генералната конференция оповести в 1920 г. официално разделението

Изказване на председателя Даниелс:

„Братя, извънредно съжалявам, че вие не сте склонни да приемете съвета, който ви се предлага от братя с опитности. (...) В същност тези предложения, които вие ни правите, не са за наш съвет, но повече за това, да достигнем до нашето признание, а когато това е невъзможно, тогава ще дойдем до разделение. Ние вярваме, че с предложенията, които вие предлагате, сте напълно в заблуждение.(...)” *Из протокола, воден във Фриденсау, 1920 г.*

Потвърдено падане на Адвентната църква в последната Световна война

Избухна и Втората световна война. Къде намираме адвентният народ? Направиха се основни приготовления. 50 000 братя и сестри, водени от 800 ръководители, проповедници и библейски работници и 500 книжари се застъпиха за една работа, която бе дело на пъкълъ и тъмните сили. Ето каква беше тяхната проповед и практика през това време:

„Ние стоим пред бурите на световните събития (...) Едно велико време трябва да намери велики хора (...), затова ние ще вземем участие във всяка прогресивна служба не само доброволно, но и с радост. Който загу- би при това живота си, за него може да се каже: „Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой живота си за приятеля си” (Йоан 15:13).

Нека да си спомним за нашите борещи се мъже, а особено за нашите братя, които дават живота си за родината и за останалите в нея. Нека да се молим за Фюрера и за неговите съработници”. (*Из списанието „Адвентен работник”, 1 октомври 1939 г.*)

„След стихията на изток, която бушуваше месеци наред, сега тя бързо заглъхна. Ние имаме причина да благодарим на Бога, че бурята на войната премина там така бързо. (...) Сега на изток има мир. По човешки се прави всичко възможно този мир да се затвърди и осигури. Мощните изпробвани градивни сили на нашия народ ще бъдат впрегнати на работа. Велика Германия не ще отстъпи на другите културни народи. През това време Фюрера е посочил вече пътя за мир на запад. Когато този брой достигне до читателя, зарът ще бъде вече хвърлен – за какво ще се определи врагът.” (*Списание „Адвентен работник”, 1 ноември 1939 г.*)

„Както нашите войници на фронта, така и целокупния германски народ чрез своята мощна акция за фронта ще покаже на враговете, че ние сме станали едно непобедимо съдбоносно общество.” (*Списание „Адвентен работник”, 15 ноември 1939 г.*)

„Германия не ще капитулира пред никой враг. Един народ си помага сам, затова жертвувай за зимната помощна акция в полза на войната.” (*Списание „Адвентен работник”, 31 декември 1939 г.*)

„Германци, за победата е меродавно кой народ е най-много свързан с Родината и фронта! И тук ние, германците, ще бъдем много по-силни в зимната помощна акция за 1939-1940 г., отколкото нашите врагове могат да си представят”. (*Списание „Вестител на истината”, бр.3*)

„Ние благодарим на Бога за мъдрия и мощен държавен глава, който е подарил на нашия германски народ. Господарят на историята не искаше да пропаднем по-дълбоко в пропастта, както това стана при избухването на миналата Световна война. Затова Той ни изпрати един избавител, който бе предопределен след много сполучливи опити да изведе нашия народ през много изпитания почти или с много малки изключения, което е един рядък случай в историята. Животът на Фюрера бе изпълнен през годината с голям успех. И затова нека да се сплотим в сърдечна молитва в новата мужитейска година Бог да не ни лиши от него, а с това и нас от Своите благословения.” (Списание „Адвентен работник”, 15 април 1940 г.)

„... Никога няма да забравим часовете, когато чухме вестта за капитулацията на Франция и когато по този случай тълпи от народ пееха национални и благодарствени песни. Сега благодарете на Бога. Това беше основният тон на кратката, но по съдържание тежка и завладяваща вест. (...)

Колко славен е часът на победата! Ние, които някога бяхме измамени за победата и за един справедлив мир, вкусихме го с дълбока радост!” (Списание „Адвентен работник”, 15 юли 1940 г.)

Провеждане на политика от адвентния народ

Берлин, 20 декември 1933 г.

До Министерството на вътрешните работи – Берлин

МАНИФЕСТ

От религиозното общество на Адвентистите от седмия ден в Германия

Обществото чрез своето Адвентно мисионско дружество провежда широка мисионска дейност сред християнските народи. То счита тази своя задача като едно задължение при изпълнение мисионската заповед на Христа. Чрез дейността на своите мисионери в разните части на света се появява и поддържа германската култура.

Ние изпратихме до всички наши членове един апел да подкрепят правителството в парламентарните избори. Във Фриденсау – Магдебургски окръг, който е една адвентна колония, гласуваха със 100 % „да”.

Тази политическа църква бе посетена на 5 октомври от един висок гост. На въпроса на върховния председател по отношение изграждането на нашата санитарна колона и другите организации нашият управител докладва, че тези групи се състоят от членове на нашето общество и на-

шата санитарна колона е присъединена към германския Червен кръст. Господин държавният съветник добави още, че Фриденсау принадлежи към онези, общини, които са гласували 100% за Фюрера.” (Списание „Адвентен работник”, 1 януари 1937 г.)

Падението на Румънските адвентисти през войната 1939-1945 г. (Публикувано в „Мисионски вести”, № 11 от 1941 г. и № 1 от 1942 г)

„Добрият Бог ни помогна отново да се включи Бесарабия и Буковина в границите на нашата страна, така също да се прилепи към нас и Трансилвания. Нека Му благодарим, за да помогне и ни направи годни за тези нови отговорности. Офанзивата е в разгара, войските на нашата страна имат нужда от подкрепа, за да приключат възложеното дело. Нека помолим добрия Бог да ни помогне в тази война, в която сме влезли, а всички врагове на Евангелието на Господа Исуса да им бъда попречено на техните зли планове.”

За падналите войници

Брат Питроп И. Преда – войник от 5 пограничен полк, паднал на полето на честта в офанзивата на 14 септември 1941 г.

/Следва снимка на загиналия във военна униформа/.

Брат Константин Петре – член на църквата, на 29 годишна възраст, паднал на полето на честта през септември 1941 г. в десетата атака срещу болшевиките в Украйна.

(Следва снимката на убития във военна униформа)

Илия Бурней – нашия млад брат И. Бурней е загинал при изпълнение на дълга си на фронта на 25 август 1941 г. на 29 годишна възраст.

(Следва снимката)

Димитър Ангел – любезният наш брат, колпортьор. Димитър Ангел е паднал при изпълнение на войския си дълг на фронта на 22 годишна възраст. 19 годишен – 1938 г. – той влезе в делото на колопортажа. В разстояние на 2 години и 5 месеца разпространи книги на стойност 325 163 леи.

(Следва неговата снимка, както и множество още некролози – биографии със снимки на загинали членове на „Голямото събрание” в Румъния.)

За децата на адвентистите от АСД, отиващи на училище в събота

О к р ъ ж н о (Издадено от Председателя на Съботно–училищния
отдел Е. Енгел)

6 юли 1937 г.

Умолявам да бъде четено във всичките наши църкви в събота, 6 юли
1937 г.

Любезни братя и сестри, На 18 май 1936 г. беше дадено от Министер-
ството на просвещението следния указ, който гласи съгласно следващия
параграф.

На един въпрос, отправен до Вътрешното министерство и Народното
просвещение за една друга постъпка, даде ни се отговор, че указът е не-
изменим. Днес ние не можем да получим ни най-малко удовлетворение
от този указ и ние трябва да обясним становището. До 1922 г. ние не сме
имали никаква свобода за децата в събота. В продължение на 15 години
ние сме имали привилегия, която не са имали другите братя от Европа.
За нещастие мнозина от нас не са оценили това. В свободна Швейцария
властта е останала непреклонна в това отношение, много ръководители
са платили големи глоби, а други са претърпели затвор и при все това не
са могли да победят и най-после са отстъпили. В Австрия, Чехия, Унга-
рия, България и т.н. подобно на нашите братя не са имали привилегия,
но въпреки това нашите братя и там са добри адвентисти, както и ние тук.
Понеже ние сме опитали всичко, вярвам, че Господ не ще зачита за престъ-
пление на четвъртата заповед посещаването на нашите деца на училище в
събота. Ако бъде случаят такъв, тогава не трябва да осъдим всички наши
братя извън Германия, които поради законите на страните си се покоряват
на една съжалителна работа, но това не искаме, нито трябва да правим. От
друга страна, трябва да разбираме гледището на управлението, което слага
цялата тежест върху основното възпитание в училището. (...)

...Ние трябва да признаем, че нашите деца са претърпели голяма за-
губа поради отсъствието от училище в събота, от които малцина са могли
да спечелят, и то благодарение на естествените си дарби.

Според както беше в старите времена, онзи, който е бил призван
като роб, трябваше да живее християнски живот, така както беше при-
зован. Колко по-добре щеше да бъде за него, ако беше свободен” (1Ко-

ринт.7:21-24). Също така стоят нещата със задължителния военен въпрос и посещенияето на училището при такива обстоятелства. Истинското разсъждение върху нещата не може да ги направи никой друг, освен този, който е преминал през критически обстоятелства и който е трябвало да разрешава самичък. Затова нашата църква се е обединила по становището, че военната служба и посещенияето на училището в събота при обстоятелствата и в положението, в което се намира старият свят, са въпроси, които трябва всеки лично да ги разрешава, но не осъжда никого, който се е старал напразно.

„Аз чувствавам една тежка отговорност пред Бога и църквата, затова съм адресирал едно писмо до всички председатели да изкажат гледището си по този въпрос и заедно с мен да носят този товар. На повечето отговорът е бил, че сега не е време и не е разумно да се донесят върху делото безогледни трудности чрез необмислени постъпки, затова трябва да се покорим на новото обстоятелство.(...)”

Свидетелство на адвентните ръководители за новото им вярване по това, което е казано от сестра Уайт за 144 000 души

„В 1909 г., когато ръководителят брат Ирвин попита сестра Вайт: Тези, които са умрели във вестта ще бъдат ли между 144 000?“, в отговор сестра Вайт каза: „О, да! Тези които са умрели във вярата, ще бъдат между 144 000. Аз съм на ясно по този въпрос.”

(Библейски уроци на АСД, стр.12, въпрос 1, българско издание).

„Този ѝ отговор не си схожда с Библията, нито това, което тя по-рано беше писала по този предмет с перото на Божественото откровение...”

... Сестра Уайт не каза на брат Ирвин, че това което му казва ѝ е било открито от Бога. Тя не му цитира, нито му прочете нито една дума от Духа на пророчеството. Отговорът ѝ беше просто прибързан, без всякаква подготовка. Мнозина окачват вярата си на такъв прибързан отговор.”
Библейски уроци на АСД, с.13

От издадените на български език специални уроци, съставени от 105 души в Лома Линда, пролича, че 144 000 са някакъв начатък, проповедници, мисионери, особено предадени хора на Бога. Обаче нищо положително и установено.

В *Мисионски вестни № 5, стр. 51-52, 1930 г.*, издадено в Румъния се казва:

„Пророк Езекиил ще бъде между възкръсналите в това време, когато ще видят с очите си унищожението на нечестивите.(...) Езекиил е останал между запечатаните. Ако запечатаните съставляват един точен брой от 144 000, то и Езекиил ще бъде между тях.”

В едно окръжно, издадено от старейшина Р. А. Аудерут на 18 март 1927 г., той казва: „Не се измамвайте с фалшиви обяснения, по отношение на 144 000. Аз очаквам, че милиони ще бъдат приготвени за второто пришествие”.

Преди няколко години се появи една брошура, издадена от АСД, под заглавие: „Проповядвай словото!”. В последната част на същата е поставен един параграф от Духа на пророчеството, чрез който искат да кажат, че не трябва да се занимаваме с числото 144 000. На стр. 20, § 2 в тази брошура пише следното:

„Христос казва, че в църквата ще има такива, които ще проповядват басни и предположения вместо великите и облагородяващи истини, които Бог желае да имаме постоянно пред себе си. Когато хората тръгнат подир създаване на теории, когато любопитстват да знаят нещо, което не е важно да го знаят, тогава Бог не ги води. Не е по волята Му последователите Му да проповядват нещо, което Божието Слово не учи. Не е по волята на Бога да се повдигат спорове по въпроси, които не ще им помогнат духовно, както например този, кои съставляват числото 144 000. В скоро време Божиите избрани ще узнаят това”.

„Братя и сестри, ценете и изучавайте истините, които Бог е дал за вас и за децата ви. Не прахосвайте времето си да изследвате въпроси, които не ще ни помогнат духовно. „Какво да сторя, за да наследя вечния живот?” – този е най-важният въпрос и на него е отговорено ясно: „Какво е писано в закона, как четеш?” *Ръкопис на Е. Г. Уайт, № 26, 1901 г.*

По-късно в списание „Ривю”, том 112, № 2, се бе появила една статия по въпроса за 144 000, в която между другото авторът пише следното: „Ние не можем да определим кои ще бъдат 144 000, но това не трябва да ни пречи да разнасяме последната вест между един загиващ свят. Не е наша работа да казваме кои ще бъдат запечатани. Това е Божия работа. Писанията, както и Духът на пророчеството говорят за едно голямо пресвяване. Ние не трябва да посочваме също кои ще бъдат пресети. Делото на последната църква е да занесе последната ангелска вест на всички народи”.

Забележка: Посоченият параграф от Духа на пророчеството има за цел да предпази душите да не влизат в спор и да определят кой ще бъде

запечатан – този или онзи като личности, тъй като избраните Божии скоро ще узнаят сами. С това безспорно не бива да се занимаваме, защото никой човек не може да определя кой ще влиза в това число – това е работа само на Бога, както пише авторът в горния параграф в списанието „Ривю”. Но горното съвсем не забранява да се изучава предмета за запечатването и числото 144 000.

Новото вярване на адвентистите за Духа на пророчеството

(Извадки от запитвания и отговори от С. В. Шуберт, секретар на Западноевропейската дивизия от 22 май 1931 г.)

Трябва ли да бъдат сложени книгите на сестра Уайт наравно с Библията?
Отговор: Не. Тя самата се изразява в някой от томове си, въпреки да е била уверена, че Господ ѝ е показал неща, които не е видял никой друг”. Еврек. Реф., с.16-17.

Защо са ставали промени и заличавания в книгите на сестра Уайт?

Отговор: Ако пророчествата са едно частно дело, както и ап.Павел пише, тогава само Господ е свършен и никой друг, освен Него – нито сестра Уайт.

Пророците на Библията са били вдъхновени буквално, но сестра Уайт – не. Затова тя е имала право да прави изменения и заличавания в книгите си. Ако нейните думи бяха богововени, тогава те е трябвало да бъдат приложени към Библията. (...) Нейните книги не са една втора Библия. Само едно фалшиво умозаключение води към фалшиви идеи, че в нейните книги не трябва да става никаква промяна”.

Новото становище на Генералната конференция за Духа на пророчеството

(Изказване на председателя на Генералната конференция във Фриденсау при заседанието от 21-23 юли 1920 г.)

„Аз виждам, че пропуснах една част от въпроса, какво становище заема Генералната конференция спрямо свидетелствата на сестра Уайт. Боговдъхновени ли са или не? Аз се радвам, че мога да кажа, че Генералната конференция в последните 50 години не е променила становището

си спрямо свидетелствата. Ако сме направили някое изявление в заседанията, то ние стоим на същото становище, както и по-рано. Обаче аз искам да кажа също, че становището на отделните личности се е променило. Вие разбирате ясно, че становището на отделната личност е нещо отделно от това на Генералната конференция. Имаше хора между нас, които имаха твърде крайни възгледи. Те бяха крайни и в двете страни. Генералната конференция обаче никога не е вземала таква становище (крайно).

Мога ли да взема няколко минути и да ви покажа как и на двете страни е било крайно? При първия случай – крайни твърде много в полза на свидетелствата. Има братя между нас, които вярват на едно буквално вдъхновение и са отишли във вярата толкова далеч, че вярват, че сестра Уайт е непогрешима личност. Зная някои братя, когато четяха някои от нейните свидетелства, ги поставяха наравно със Св. Писание. Зная хора, които лично са изучавали нейните книги, записвали са нейните отговори в една книга и тези отговори са поставяла наравно с Библията. Познавам и други хора, които са поставили двете неща – Библията и Свидетелствата – едно до друго и еднакво са ги ценили. Генералната конференция никога не е правила това, нито е вземала някакво решение да доказва същото. Тя не е твърдяла, когато е писала своите книги, или е отправяла молба, че нейните думи са боговдъхновени”.

„Тя е предпазвала всякога хората от това, да приемат нейните отговори като последно решение. (...) Аз не искам да се бавя повече върху това, обаче искам да кажа, че становището спрямо свидетелствата продължава да бъде такова, каквото беше досега”.

Окръжно, публикувано от Н. Ф. Шуберт, председател на дивизията, на 25 август 1932 г.:

1. Ние вярваме на основата на Свещеното Писание, че дарбата на пророчеството ще продължи докрай в църквата.

2. Затова ние стоим на становището, взето от Генералната конференция, че книгите, които са били дадени от Духа на пророчеството, да не ни служат като непогрешима мярка, когато се установяват верските ни принципи, или като притурка на Свещеното Писание, но за назидание, съветване и утешение”.

Обърнете сега внимание какво казват Свидетелствата сами за себе си:
„Аз взех скъпата Библия и я заобиколих с разните свидетелства, да-

дени за Божия народ. (...) Но само малцина измежду нас знаят какво всъщност съдържат свидетелствата” – том I, стр. 17, § 1.

„Бог или поучава Своята църква, наказва неправдата и усилва вярата и, или пък не го прави. Това дело или е от Бога, или не е. Бог не върши нищо в съдружие със Сатана. Моето дело носи или печата на Бога или печата на врага. Работата не може да бъде и така, и така. Свидетелствата са или от Божия Дух, или от дявола”. *СЦ, I, с. 23, § 2.*

Новото вярване на адвентната църква за женитбата

„Ние вярваме, че женитбата е наредена от Бога, че християните могат да влизат в брак само с такива от една и съща вяра. Женитбата е гражданска и религиозна, за да се потвърди от човешките и Божиите закони”.

„Разделянето не е според Божието Слово. Изключение се прави в случай на прелюбодейание, несходство във вярата и характера, което става по доброволно съгласие”. – *Верски принципи на АСД, с. 60*

„По-голямата част се оженват помежду си, придържайки се към 2 Коринтяни 6:14-18, обаче въпреки това, обществото не е изключило никого, който е влязъл в брачна връзка с хора от друго вероизповедание и националност”. *Из книгата „Адвентизъм”, с. 47.*

„А пък аз ви казвам, че който напусне жена си, освен по причина на прелюбодейство, прави я да прелюбодейства, и който се ожени за напусната, прелюбодействува”. (Матей 5:32) Понеже прелюбодейството е истинска развръзка на брачната връзка, затова мъжът на една провинена жена може да се ожени повторно и една жена, разведена от един провинен мъж, е свободна да взема друг мъж. Разводът на Писанието дава право за повторно оженване”.

В 1 Коринтяни 7:12 Павел разглежда само въпроса с разделянето, но не и с развод, което става ясно и от самите негови думи: „Ако се отдели от него, нека остане неженена, или пък да се помири с мъжа си”.

„*Знамения на времето*”, орган на Генералната конференция,
21 юли 1931 г.

Новото вярване на адвентната църква относно здравната реформа

„По отношение на здравната реформа, която отцепниците съзнателно прилагат в пълно въздържание, Евангелието казва, че Господ Исус не е направил грях, когато е ял риба – Битие 18:6 и Лука 24:41-43; още и това, че Христос е пратил на пророк Илия да яде месо – 3Царе 17:6.

Ап. Павел е против въвеждането на разногласия по причина на яденето на месо. Той нарича „слаби във вярата, които смятат, че е грях да ядат месо от чисти животни” (Римляни 14:2-15). По отношение на чистото месо Павел казва: „Яжте всичко, което се продава на месарницата” (1 Коринтяни 10:25).

Господната служителка сестра Уайт никога не е помисляла да ни донесе друго учение по този предмет, защото в противен случай тя би дошла в противоречие с Библията, която е единственото ръководство във вярата на христианина”. *Из книгата „Фалшиви пророчества и фалшиви пророци”, с. 50*

„По отношение на храната всеки един трябва да търси онази храна, която е най-хубавата и може да си я достави. Решението е прието с мнозинство, че поддържането и използването на месото от чисти животни като храна не е една пречка, да се влезе в Божието царство”. *Из „Мисионски вестни”, № 5, година IV, с. 74*

Въпрос, отправен от един младеж адвентист:

„Какво становище трябва да заемат младежите адвентисти относно здравната реформа? Някои от нас, младежите, се интересуват сериозно, но не можем да намерим някого, който да ни обърне внимание, когато искаме съвет. Някои ръководители са се отнесли леко по този предмет, а други са се подиграли на нашия въпрос.” – *Младежкия отдел при Генералната конференция, 16 юни 1931 г.*

„От само себе си се разбира, че Божият народ, който се приготвява за второто идване на Исус, трябва да избягва яденето на месо, доколкото обстоятелствата позволяват. (...) Прехраната си ние можем да допълним с картофи. Картофите са много хранителни и здравословни и се произвеждат в голямо количество, но където житните храни, плодовете и зеленчуците, още и млякото и яйцата, не са в изобилие, може да се яде месо. (...) Трябва да знаем, че едно смесено хранене, което съдържа малко месо или риба, е винаги по-здравословно, отколкото едно безмесно ядене, което се състои от бяло брашно и фабрична захар. Мнозина вегетарианци, които не са обърщали внимание на това, са понесли последствията върху себе си (собственото си тяло)”. *„Църковни вестни” (българско издание), с. 7, от 1941 год.*

Ето какво казва Духът на пророчеството за гореописаните случаи

„Защо у някои от нашите проповедници здравната реформа събужда малко интерес? Защото учението за въздържанието е против егоистично-то задоволяване. На много места това нещо е било камък за препъване по пътя на стремежа им да събудят народа в изпитване и практикуване на здравната реформа. Никой не трябва да бъде поставен като учител на народа, ако неговият собствен пример и учение е в противоречие с учението, което Господ е дал на служителите Си по отношение диетата. Това ще докара неминуемо объркване. Небрежността му към здравната реформа го прави да бъде недостоен да е изпратен от Бога” – *Свидетелства към църквата, т. 6, с. 378, 1902 г.*

„Тези, които употребяват месо, незначитат всички предупреждения, които Бог е дал по този въпрос. Те нямат никакво доказателство, че ходят в сигурни пътища. Те нямат ни най-слабото извинение загдето ядат плътта на умрели животни...” *Диета и храна, с.175 (& 659)*

„О, ако всеки един би могъл да схване тези неща, както ми са били представени, тогава тези, които сега са безгрижни, тъй индиферентни по отношение изграждането на своя характер, тези, които се застъпват за удовлетворяването на апетита с месо, никога не биха отворили устата си да оправдаят желанието за ядене на месо...” *Диета и храна, с. 175 (& 660)*

Част 3

Пророкуван ли е упадъкът в адвентната църква

“Изпълвам се с огорчение, като помисля за нашето състояние като народ. Господ не е затворил небето, но нашият път на постоянен упадък ни е разделил от Бога. Гордостта, алчността и любовта към света живеят в нашите сърца, без да се страхуваме от осъждане и наказание. Тежки грехове се извършват между нас и въпреки това преобладава общото мнение, че църквата е в цветущо състояние и че мирът и духовният ѝ успех са на най-голяма висота”. *СЦ, с. 217*

„Църквата се е върнала назад и не следва повече Христос, нейния Водач, а и сега продължава да се връща към Египет, и при все това само малцина са загрижени и уплашени, забелязвайки липсата на духовни сили. Съмнение, даже неверие в свидетелствата на Божия Дух прониква навсякъде в нашите църкви като квас. Това състояние на нещата се харесва на Сатана. Така се харесва и на проповедниците, които проповядват себе си вместо Христос. Свидетелствата не са четени, нито оценени. Бог ни е говорил и светлината е светила от Неговото слово и свидетелствата,

и въпреки това са били пренебрегнати. Вследствие на това се открива нечестие в предаността и вярата между нас”. *СЦ, V, с. 217, 1882 г.*

„Показа ми се, че духът на света бързо заквасва църквата. Вие следвате същия път, както древния Израил. Има същото отпадане от вашето свято призвание като Божии особен народ. Вие сътрудничите на безплодните дела на тъмнината. Вашите съгласия с невярващи е предизвикало Божието негодуване. Вие не познавате нещата, които са за вашия мир, и те сега са почти скрити от очите ви. Вашата немарливост да следвате истината ще ви постави в по-неблагоприятно положение, отколкото евреите, върху които Христос произнесе едно горко”. *СЦ, с. 75, 1882 г.*

„Голямото сърце на делото в ... е също както човешкото сърце, изпращащо живите струи на кръвта по всички краища на тялото, подобно администрацията на това място, където е централното управление на нашите църкви, влияе върху цялото тяло от вярващи. Когато физическото сърце е здраво, тогава и кръвта, която се изпраща по целия организъм, го прави здраво, но ако този извор е нечист, то целият организъм е болен, понеже струята, която дава живот, го отравя. Така е и с нас. Ако сърцето на делото е покварено, то цялата църква, с различните нейни поделения и институти по цялото земно кълбо страда по тази причина”. *СЦ, с. 210, 1876 г.*

„Сърцето на делото, големият център, е отслабнало по причина на лошото ръководство на мъже, които не са вървели в крак с техния Водач. Сатана е отклонил способностите и средствата в криви неща. Тяхното ценно време е загубено за вечността. Сериозното дело, което се върши, и предизвикващата нападение борба, която се води, можеше да бъде извършена отдавна с ревност в послушание на Божиата светлина. Цялото тяло е болно поради лошото ръководство. Народът, на който Господ е поверил вечни интереси, съхранител на важни истини с вечни резултати, пазител на светлината, която трябва да просвети цялата земя, е напуснал становището си. Нима има грешка в Бога? Дали тези, които са в сърцето на делото, са още избрани съдове за получаване на златния елей, който небесните вестители, представлявани от двете маслини, изливат в златните тръби, за да изпълнят светилището”. *Свидетелства за проповедни-ци, сс.346, 1896 г.*

„Душата ми не може да се успокои. Сцена след сцена се представяха пред очите ми в символи и аз не мога да се успокоя, докато не пиша по този въпрос. В центъра на делото се създадох такива работи, така щото всички останали институти са последвали същия път. И самата Генерал-

на конференция се е покварила чрез несвяти чувства и принципи. При създаването на планове са се появили същите принципи, които преобладават в работите в Батъл Крик от твърде дълго време”. *Свидетелства за проповедници, с. 359, 1905 г.*

Кои неща причисляват една вярна някога църква към Вавилон

„Какво да правим тогава? Оставете настрана политическите въпроси. „Не се съвпрягайте с неверните. Защото какво общо има неправдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината? И какво съгласие има Христос с Велиала? Или какво съучастие има вярващият с невярващия?” (2 Коринтяни 6:14-15)

Какво общо може да има с тези партии? Не може да има общение, никакво смешение. Думата „смешение” означава взаимно участие, сдружение. Бог употребява най-сигурни символи, за да покаже, че не трябва да има никаква връзка със светски партии между онези, които търсят Христовата правда”.

„Учителите в църквата и училищата, които са ревностни за политиката, трябва да се снемат веднага от длъжност, защото Господ не ще работи чрез тях. Десятъкът не трябва да бъде използван да се заплаща на такива, които държат проповеди по отношение на политиката. Един учител, проповедник или водител от нашите среди, който се ръководи от желанието да направи познат неговия мироглед по политическите въпроси, такъв трябва да се покае, да се обърне към истината и да се предаде на работата си. Неговото влияние трябва да бъде едно свидетелство, че е работник на Бога и да спечелва души за Него, а ако това не стори, да бъде уволнен от работа. В противен случай ще нанесе голяма вреда.” *Служители на евангелието, с. 391-395*

„Божие чадло, като истински християнин, не се занимава с политика. По отношение на националните и интернационални работи, от които са обхванати умовете на хората, той не взема никакво становище нито към едната, нито към другата страна. Въпреки че е на този свят и изпълнява задълженията си към светската власт по отношение честността и покорността, които не засягат делото на съвестта и вярата, все пак той не е от този свят и големите политически въпроси за него нямат никакво значение. Неговото гражданство е на небето и политиката, която трябва да го интересува, е небесното царство и спасението на душите.

Народите могат да воюват и може би една или друга нация са повече или по-малко виновни за това нещастие, но всичко това за християнина е все едно, защото него не го интересуват техните политически борби и престъпления, но спасението на всички. Това е делото, което Спасителят му е възложил, това само трябва да го интересува. Християнинът не може едновременно да носи плътското оръжие и това на Духа. Това може да се върши от една паднала и отстъпила църква, която е изгубила от сърцето си принципите на Христовото царство и зависи от силата на държавата. Но християнинът остава верен на принципите и се бори за вярата, дадена веднъж на светиите. Понеже той спазва Божиите заповеди и вярата на Исуса, съгласно шестата заповед не може да убие своя блиजन, но се обхожда според Христовата заповед, „слагайки ножа в ножницата”, като казва: „Подобава повече да слушаме Бога, отколкото човеците”. Християнинът без оръжие по-добре ще умре за евангелието, за да спечели вечния живот, отколкото да върви против святата Божия воля и след това да умре и да загуби вечния живот”. *Христос домашен приятел*, септември 1914 г.

„Делото на християнина е да поправа, да възстановява и да изцелява. Този процес на лекуване спасява много души и покрива множество грехове. Бог е любов. Той е от само себе Си, по естество любов, изправя онова, което изглежда да не е право, и не позволява на Сатана да тържествува, влошавайки все повече нещата чрез издигане на нашите слабости пред враговете ни. Светът не трябва да се въвежда в църквата чрез женитбата на членовете с личности от него, създавайки по този начин една връзка на съединение. Чрез това църквата наистина ще се поквари и според както се казва в Откровението ще стане свърталище на всяка омразна и нечиста птица.” *Свидетелства за проповедници*, с. 233, 1891 г.

Предвидените средства за лекуването на Вавилон

„Бягайте изсред Вавилон, та отървете всеки душата си, да не погинете в беззаконията му, защото е време на отмъщение Господне! Той Му въздаде, Вавилон биде златна чаша в ръцете на Господа, която опиваше всичката земя; от виното му пиха народите, затова народите обезумяха. Внезапно падна Вавилон и се съкруши. Лелекайте за него: вземете балсам за раната му, негли се изцери. Опитвахме се да лекуваме Вавилон, но не се изцели. Оставете го и да отидем всеки в земята си, защото съдбата му стигна до небето”. (Еремия 51:6-9)

Бихме могли да приведем още множества свидетелства от високопоставени лица от различните вероизповедания, които съвсем не носят характера на омраза или враждебност, а са резултат на живото съзнание за печалното състояние на протестантските църкви. Наименованието „Вавилон“ не е позор за тях. То трябва само да изтъкне тяхната нечистота като църкви. Не би било нужно Вавилон да падне. Той би могъл да бъде изцерен, ако беше последвал истината. Но той я отхвърли. Различия в мненията и разцепления започнаха да владеят сред него и плевелите на гордостта и на светския дух много скоро заглушиха небесното семе”.
Урия Смит, Даниил и Откровение, с. 631

„Като отказаха да слушат предупреждението на Първия ангел, те отхвърлиха средството, което небето беше предвидило за тяхното изцеление. Те презряха носещия благодат пратеник, който би могъл да им помогне против злините, които ги отделяха от Бога, и се връщаха с по-голямо влечение към приятелството на света. И тук лежеше причината за онова страшно състояние на заразяване от светски дух, на вероотстъпничество и духовна смърт, което владееше в църквите в 1844 г.” *Великата борба, стр. 310,*

„И тази вест не бе в състояние да ги пробуди от греховния им сън и да ги накара да съзнаят и поправят заблудите си, макар че тя би могла да извърши всичко това, ако техните сърца бяха достъпни за съветите. Неизбежната последица от това е, че те продължават да отиват назад по пътя на гибелта, т.е. че огромната бездна на упадък става все по-широка и по-дълбока. Силите на тъмнината действуват непрестанно и ако църквите и занапред се отвръщат от светлината и отхвърлят истината, те скоро ще стигнат до онова положение да се покланят на звяра и да приемат неговия белег. Всеки благоразумен човек ще трябва да се съгласи, че това е единственото възможно развитие на нещата след отхвърлянето на вестта. Но милостивият Бог ни предупреждава още един път с тържествен глас, че всеки, който прави това, ще пие от виното на Неговата ярост, налято неразводнено в чашата на Неговия гняв”.
Урия Смит, Даниил и Откровение, с. 585

Кое средство беше предвидил Бог да предпази Адвентната църква от упадък и причисляване към групата, от която се състои Вавилон? - Откр.18:1

„В 1888 г. На Генералната конференция, държана в Минеаполис ангелът от Откровение 18 глава слезе пак при делото си и беше осмян, критикуван и отхвърлен и когато вестта, която той носи, нарасне в силен вик, отново ще бъде осмян, критикуван и отхвърлен от множеството”. Е.Г.Вайт

Пророкувана реформация в Адвентния народ

„Съществува голяма нужда от реформация сред Божия народ. Днешното положение на църквата повдига въпроса: „Е ли тя една истинска представителка на Този, Който си е дал живота за нея? Тези ли са последователите на Христос и братята на Този, Който не е пожалил живота Си за тях?“ *СЦ, т. 474, § 3, 1875 г.*

„Ние трябва да имаме един прогресивен дух. Трябва да се пазим от влечения, чувства и мисли, както и от действия. Божието дело е прогресивно. Трябва да се направят реформи и ние трябва да сложим ръка и да тикнем колелото на реформацията напред...“ *СЦ, т 3, с. 540, 1875 г.*

„Времето за една пълна реформация е дошло. Когато тази реформация започне, молитвеният дух ще движи всеки вярващ и от църквите ще изчезне всеки дух на несъгласие и борби. Тези, които не са живели в християнско братство, ще се сближат един с друг. Един член, който работи на предната линия, ще води другите членове да се обединят с него за измолване на Св. Дух да бъде открит. Преградите, които разделяха вярващ от вярващ, ще бъдат разрушени“. *СЦ, с., 251*

„В нощни видения ми бяха представени картини на едно голямо реформаторско движение сред Бажия народ. Мнозина възхваляваха Бога. Болни биваха изцелявани, вършеха се и други чудеса. Виждаше се молитвен дух, какъвто беше изявен преди великия ден на Петдесетницата. Виждаха се стотици и хиляди, които посещаваха семействата и отваряха пред тях Божието слово. Сърцата бяха убедени от силата на Светия Дух и се изявяваше дух на истинско обръщане. Навсякъде се отваряха широко врати за известяване на истината. Изглеждаше, че светът е осветен от небесно влияние. Големи благословения получаваха верните и смирени Божии чада.“ *СЦ, т. 9, с.116, 117*

„През време на Генералната конференция, която се състоя в Батъл Криик през 1901 г., Господ даде доказателство на народа Си, че зове за реформация. Умове се убедиха и сърца се трогнаха. Съвършена работа обаче не се извърши. Ако упоритите сърца се строшеха пред Бога в покаяние, щеше да се види едно от най-големите изявления на Божията сила, която някога се е виждала. Бог обаче не бе прославен. Свидетелствата на Духа Му не бяха взети под внимание. Хората не се отделиха от навиците, които бяха в сигурно противоречие с принципите на истината и правдата и които трябва винаги да се откриват в делото на Господа“. *СЦ, т. 8, с.81, 1904 г.*

„Пробуждане и реформация трябва да станат с помощта на Светия Дух. Пробуждане и реформация са две различни неща. Пробуждане означава обновяване на духовния живот, съживяване на ума и сърцето, съживяване от духовна смърт. Реформация означава реорганизация, промяна на идеи и теории, обичаи и навици. Реформацията няма да донесе добрия плод на правдата, ако не е свързана с пробуждане от Духа. Пробуждане и реформация трябва да извършат определената им работа и в извършването на това дело, те трябва да бъдат съединени.” *Р.Х., 25.02.1902 г.*

„Дълбоко бях учудена от случаите, които наскоро ми се представиха през нощта. Изглеждаше да има едно голямо реформаторско движение – да напредва едно дело на пробуждане на много места. Нашият народ се движеше в редовете, отговарящ на Божиите изисквания. Братя, Господ ви говори. Ще чуем ли гласа Му? Не ще ли приготвим светилниците си работим като мъже, които очакват своя Господар да дойде? Настоящото време зове на работа всички носители на светлината.” *Свидетелства за проповедници, с .515*

„Нуждаем се сега от мъже с ясно разбиране. Господ призовава онези, които са готови да се оставят да бъдат ръководени от Св.Дух, да ги води към едно окончателно реформаторско дело. Видях една криза пред нас и Господ призовава работниците да влязат в редовете. Сега всяка душа трябва да бъде в едно състояние на по-дълбока и по-искрена преданост към Бога, отколкото в миналите години”. *Свидетелства за проповедници, стр. 519, 1913 г.*

Характерните белези на тази реформация

„Тогава служителите дойдоха при главните свещеници и фарисеите. И те им рекоха: „Защо Го не доведохте?” Служителите отговориха: „Никога човек не говорил така, както този човек!” А фарисеите им отговориха: „И вие ли сте заблудени?” Повярвал ли е някой от първенците или от фарисеите? Но това простолюдие, което не знае закона, проклето е!” (Йоан 7:45-49)

„В избора на инструменти за реформиране на църквата се вижда същия божествен план, както при основаването ѝ. Небесният Учител остави настрана големците на земята, знатните и богатите, привикнали да получават похвали и почести от народа. Изпълнени с гордост и щестливо първенствуване, те не можаха нито да съчувстват на своите подобни, нито пък да станат съработници на смирения Назарянин. Към невежите, обречени на тежък труд рибари от Галилея, бе отправена поканата:

„Вървете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци” (Матей 4:19). Тези ученици бяха смирени и склонни да се учат, бяха малко повлияни от фалшивите учения на времето си и затова Спасителят можеше да ги обучи и възпита за Своята служба. Така бе в дните на великата реформация. Водачите на Реформацията бяха мъже от скромнен произход, мъже, които бяха най-свободни от гордост и религиозен фанатизъм между съвременниците си. Бог си служи със скромни инструменти, за да постигне големи успехи”. *Великата борба, с. 136*

„За да се оборят тези твърдения, изискваше се само да се преведат ученията на Св. Писание, как е постъпвал Господ през всички векове със Своя народ. Бог действа чрез тези, които слушат Неговия глас. Послушни Му са в случай на нужда да възвестят неприятни истини и които не се страхуват да изобличават греховете на народа. Бог не винаги си служи с учени и високопоставени мъже, за да ръководят реформаторски движения, понеже тези уповават на своите вероизповедания, теории и теологически учебни системи и не чувствуват нужда да бъдат поучавани от Бога. Само онзи, който има лична връзка с източника на мъдростта, може да разбира или да тълкува Писанието. Понякога се призовават мъже с малко училищно образование да проповядват истината, но не за това, че са необразовани, а защото не са така високомерни, че да не искат да бъдат поучавани от Бога.” *Великата борба, с. 373,*

„Но църквите, като цяло, не приеха предупреждението. Техните проповедници, които като стражи на Израилевия дом би трябвало да бъдат първите, които да признаят признаците на Христовото пришествие, не схванаха истината нито от свидетелствата на пророците, нито от знаменията на времето. Тъй като светски надежди и честолюбие изпълваха сърцата им, любовта към Бога и Неговото слово беше охладняла и когато адвентното учение беше донесено, то събуди у тях само предразсъдъци и неверие. Фактът, че вестта беше проповядвана само от миряни, беше привеждан като доказателство против нея (...) И тъй като намериха, че беше трудно да се оборят извлечените от пророческите данни доказателства, мнозина съветваха да не се изучават пророчествата, учейки, че пророческите книги били запечатани и не можели да бъдат разбрани. Мнозина наивно доверяващи се на своите духовни пастири се отказаха да слушат предупреждението, а други, при все че бяха уверени в истината, не смееха да го признаят, „за да не бъдат отлъчени”.

Като отказаха да слушат предупреждението, те отхвърлиха средството, което небето беше предвидело за тяхното изцеление. (...) И тук леже-

ше причината за онова страшно състояние на заразяване от светския дух, на вероотстъпничество и на духовна смърт, което владееше в църквите през 1844 г.” *Великата борба*, с. 310, § 2, 3

„Божият закон е основата на всяка трайна реформация. Ние трябва да представим на света ясно и определено нуждата да се покоряват на този закон”. *СЦ, т. 8, с. 172*

„Във времето на края всяка божествена институция трябва да бъде възстановена. Развалината в закона, която човекът направи, като промени съботата, трябва да бъде възстановена. Божиите люде на „остатъка” стоящи пред света като реформатори, трябва да покжат, че Господният закон е основата на всяка трайна реформа и че е необходимо съботата от четвъртата заповед да остане паметник за сътворението, вечно напомняне за Божията мощ. С ясни и точни думи те трябва да говорят за необходимостта от спазване на всички заповеди от Декалога.” *Царе и пророци с. 349*

„Не винаги ръководителите на църквите са били, които са разбирали истината. Ако те бяха верни пазители и изпитваха с благоговение Свящото Писание, щяха да познаят времето на ношта и пророчествата да им открият събитията, които предстоеше да се сбъднат. Обаче те не са направили това и Неговата вест бе поверена на други. (...) Тези, които се отвърщат от светлината, която Господ им е дал и небрежат да я изучават, когато я имат на разположение, ще бъдат оставени в тъмнина”. *Съвет. стр. 270*

„Ние наистина бяхме един отделен народ. Бяхме малко на брой, без богатства, без мъдрост или човешка слава и при все това вярващи в Бога. Бяхме силни, имахме успех и представлявахме една заплаха за злоторниците. Нашата любов един към друг бе здрава и не се разклащаше лесно. Тогава силата на Бога се откриваше между нас. Болни биваха изцелявани и съществувахе голяма радост и мир между нас. Въпреки че светлината следваше да расте напред, църквата не напредна в същата мярка. Чистото злато с времето потъмня. Парализата и формализмът влязоха вътре и унищожиха силата на църквата”. *СЦ, т. 5, с. 534, 1882 г.*

Намесата на четвъртия ангел в делото

„И след това видях, че слизаше от небето ангел, който имаше власт голяма. И земята се просвети от неговата слава. И извика силно със силен глас и казваше: „Падна, падна Вавилон велики! И стана жилище на бесовете, и прибежище на всеки нечист дух, и прибежище на всяка нечиста

и омразна птица. Защото всичките народи пиха от виното на яростта на нейното блудстване. И земните царе блудствуваха с нея, и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош”. И чух друг глас от небето, който казваше: „Излезте из нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ!” (Откровение 18:1-4)

„Трябва да отстраним нашите ограничени и егоистични планове и да помним, че имаме да вършим едно голямо дело с необикновена мощ. Вършейки това, ние известяваме първата, втората и третата ангелски вести, а чрез това приготвяваме пътя за идването на онзи друг ангел, който ще просвети земята със своята слава”. *СЦ, т. 6, с. 406, 1902 г.*

„Видях, че ангели бързаха насам и натам по небето. Слизаха на земята и възлизаха на небето. Те се приготвяваха да изпълнят едно особено събитие. След това видях един друг силен ангел, който беше натоварен да слезе на земята и съедини гласа си с този на третия и да предаде на неговата вест още по-голяма сила и слава. Делото на този ангел идва тъкмо на определеното време, за да се съедини с последното велико дело на третата ангелска вест, като расте, докато стане един голям вик”. *Опитности и видения, с. 20*

„Тази вест изглеждаше като че беше притурка към вестта на Третия ангел, подобно на Среднощния вик, който се беше присъединил към втората ангелска вест през 1844 г. Божията слава почиваше върху търпеливо очакващите светии и те известяваха без страх последното тържествено предупреждение и падането на Вавилон. Те предложиха на Божия народ да излезе от Вавилон, за да се спаси от ужасната съдба”. *Опитности и видения, с. 224*

„Но Бог все още има народ във Вавилон. Преди наказанията Неговите верни ще бъдат призвани да излязат, „за да не участвате в греховете ѝ – както обяснява Той – и да не споделите язвите ѝ”. Затова и движението е представено чрез ангела, който слиза от небето, осветява земята със славата си и мощно със силен глас известява греховете на Вавилон. Във връзка с неговата вест се чува зовът: „Излезте от нея, люде мои!” Тези съобщения заедно с третата ангелска вест съставляват последното предупреждение до жителите на земята”. *Великата борба, с. 501*

„Ангелът, който се присъединява към разгласяването на третата ангелска вест, ще просвети цялата земя със своята слава. Тук е предсказано едно дело с всесветско разпространение и необикновена мощ”. *Великата борба, с. 507*

„Колко забележителна става намесата на небето и как действащите сили за изпълнението на Божието дело се увеличават при появата на го-

ляма криза.(...) Ние сега имаме пет небесни вестители специално поместени и споменати като ангажирани в тази последна религиозна реформация. Това са първият, вторият и третият ангели от 14-та глава; четвъртият ангел от стих 1-ви на тази глава; петият – силата, представена чрез „гласа“ от ст. 4, са сега налице. Трите от тези са вече в действие. Вторият ангел се е присъединил към първия и третият – към предишните двама. Първият и вторият не са престанали да действуват. Всичките трима сега действуват в полето. Ангелът от стих първи е навлязъл в мисията си, тъй като условията, които са го извикали в неговото дело са налице и Божият глас от небето трябва да заеме място във връзката с неговото дело”. *Урия Смит, Даниил и Откровение, с. 716 (англ.)*

Делото на 18-та глава е ръководеща вест в адвентното дело

„... Трябва да положим усилия и да покажем недостатъците на нашия народ в Божието дело, и да им предоставим нуждата за използване поверените им средства за успеха на Христовото дело както вътре, така и вън. Ако тези, които могат да помагат, не се събудят и разберат дълга си, не ще познаят делото на Бога, когато ще прозвучи силният вик на Третата ангелска вест. Когато светлината ще свети, за да просвети цялата земя, те вместо да дойдат на помощ на Господа, ще искат да спъват делото на Бога, за да бъдат приети техните ограничени идеи. Позволете ми, да ви кажа, че Господ в последното дело ще работи по един начин вън от обикновения ред на нещата и по един път, противен на човешките планирания. Тогава ще има такива между нас, които всякога ще искат да контролират Божието дело и да диктуват даже какви мерки да се вземат, когато делото напредне под ръководството на ангела, който се присъединява към Третата ангелска вест, която трябва да се даде на света. Бог ще употреби начини и средства, от които ще се види, че Той взема юздите в ръцете Си. Работниците ще бъдат изненадани от семплите средства, които Той ще употреби, за да изпълни и усъвършенствува Своето дело в правда”. *Свидетелства за проповедници, с. 261 -262,*

Лаодикийската църква

Посланието на Господа до Лаодикийската църква съдържа особено сериозни и тържествени истини. Това е предупреждение и вест, които са отправени не към света, а само към църквата. Още в самото начало на тази църква – 1844 г. Господ я въоръжи с духа на пророчеството чрез сестра Уайт. Чрез този дар на църквата е направено неопценимо добро, с

помощта на което на нас сега е възможно да обхванем всички библейски истини и принципи в цялата тяхна дълбочина и да разберем правилно всички библейски учения.

Чрез книгите и свидетелствата на сестра Е. Г. Уайт са дадени вести, отправени не само към света, но и такива определени за църквата. По този начин ясно ви е съобщено към кого е отправено свидетелството на „Верния свидетел” от Откровение 3:14-22.

Под името „Лаодикия” не се разбира никаква друга църква, освен църквата на Адвентистите от седмия ден. Това се потвърждава от следните пасажии на свидетелството:

„Беше ми показано, че свидетелството към Лаодикийската църква е отправено към днешния Божи народ.” “Вестта към църквата е едно страшно обвинение и е отправено към днешния Божи народ...” *СЦ, т. 5, с. 185-195, СЦ, т., 3 с. 252-272*

Тези и още много други свидетелства ни показват несъмнено, че църквата на адвентистите от седмия ден се намира в едно страшно и жалко състояние, което се вижда и от самите думи на Господа. Посланието е адресирано до ангела или до ръководството на църквата. Какво становище е взел ангелът на църквата, се вижда от следните думи: „Зная делата ти, че не си нито студен, нито топъл” (Откровение 3:15).

Хладкото и неопределено становище, което ангелът на Лаодикия заема, а чрез него и цялата църква, принуждават Господа към следното неизбежно действие: „Така, понеже си хладък, нито студен, нито топъл, ще те избълвам из устата Си” (Откровение 3:16). По-нататък Господ продължава: „Понеже казваш: „Богат съм и се обогатих, и нямам нужда от нищо!”, а не знаеш, че ти си окаян, беден, сиромах и сляп, и гол” (Откровение 3:17).

Всяка искрена душа от адвентния народ ще разбере ясно, че един такъв ангел или едно такова ръководство на църквата не може да ни заведе към поставената цел. Как може един сляп, хром, беден, слаб и гол водач да посрещне невестата на Царя на царете? Не ще ли прилича той на онзи прост човек от притчата за царската сватба, който не притежаваше сватбарска дреха и бе хвърлен във външната тъмнина? (Матей 22:2-14) Христос, верният Свидетел, знае състоянието на ангела и затова казва: „Зная делата ти” (Откровение 3:15).

Изпълнени пророчества за разделението на Адвентната църква

„Могат ли двама да ходят заедно, ако не са съгласни?“ (Амос 3:3)

Много души от Адвентната църква съзнават, че е необходима една реформа и вярват, че тя трябва да стане вътре в църквата, без едно отделяне. Когато идват вестителите на Реформаторското движение, тогава мнозина, а особено проповедниците и църковните старейшини, казват, както някога Ахав, безбожният Израилев цар казваше на пророк Илия: „Ти ли си този, който смущаваш Израила?“ (3 Царе 18:17) На това ние можем да отговорим с пълно право: „Не смущавам аз Израил, а ти и твоят бащин дом, защото вие оставихте Господните заповеди и отидохте след вааламите!“ (3Царе 18:18) Илия, реформаторът, каза на народа: „Докога ще хромите между две мъдрувания? Ако Иеова е Бог, следвайте Го! Ако ли е Ваал, следвайте него!“ А людете не му отговориха нищо“. (ст.21)

За Бога няма нищо скрито. Той знае падането на Лаодикия и затова оповестява това чрез Своята рабиня. Чрез свидетелството си тя казва: „Докога ще хромите между две страни, вие, които познавате истината? Христовите последователи нямат право да застават на неутрална зона. Има по-голяма надежда за един открит враг, отколкото за един който е неутрален“. *Ривю енд Хералд, 25 февр.1905 г.*

Вътрешният упадък сред адвентния народ е предшествуван години наред от външния. От началото на голямото раздвижване на народите в 1914 г. се случи нещо подобно на промяната на закона чрез антихриста, описано в Данаил 7:25. Когато Господ изпита църквата на адвентистите от седмия ден дали ще Му бъдат верни при съответните трудности да опази Неговите заповеди, тогава се откри едно голямо падение. Чрез оставянето и отхвърлянето на основните принципи, открити в Тройната ангелска вест, бе предизвикано разцеплението. Душите, които се придържаха още към основните принципи, бяха просто изключени от църквата. В подкрепа на това има нотариално заверени документи. Това потвърждават и ръководните мъже на обществото, за което дават публично изявление в големите ежедневни вестници. Чрез обяснение до съответните власти от страна на ръководещите мъже четвъртата и шестата заповед бяха обезсилени. Особено с Божия печат бе извършена една голяма работа. Денят Господен беше потъпкан в калта и бе поставен наравно стъпало с белега на звяра. При един съдебен процес, воден срещу член от църквата, съдиите установиха следното:

„Между последователите на адвентизма след избухването на войната

настъпи едно разцепление. По-голямата част искаше докато трае войната съществуващото учение да бъде обезсилено. Останалата част обаче държеше за освещаването на съботния ден и през това трудно време. Тези противоречия доведоха най-после до изключването от обществото на онези, които поддържаха старата вяра”. в-к „*Кьолнишер цайтунг*”, вечерно издание, *21 септември 1915 г.* Така прецени светът нещата и тази преценка е вярна.

Причината за разцеплението е само промяна на основните принципи и изоставянето на истината. Чрез изключването на вярващите от църквата бе изключен Христос и Той стана глава на Божията църква. Недоволни само с изключването от църквата, ръководителите отричаха и преследваха верните. Като доказателство ще приведем следната публикация от един вестник със заглавие на колоната:

„Адвентните проповедници и Отечеството”

„В началото на войната нашата църква се раздели на две партии. Докато 98% от нашите членове въз основа на библейското изследване взеха становище, че дълг се налага на съвестта да се защитава отечеството с оръжие, пък даже и в събота, и тези под общото управление и ръководство с взетото становище изявиха това на Военното министерство, 2% от членовете не се присъединиха към общото решение, затова най-после трябваше да бъдат **изключени** по причина на тяхното нехристиянско поведение. Тези нетрезви елементи се самоназначиха за проповедници и се опитаха с незначителен успех да правят пропаганда на техните глупави идеи. Те фалшиво се наричат проповедници и адвентисти. Те не са такива, те са измамници. Ако такива елементи намерят заслужена съдба, с това на нас ще се направи една добра услуга. Нашето управление досега е поставило излишествата от пари в заем на войната с твърдата увереност, че Германия ще излезе победителка с Божията помощ от тежката война. Навсякъде нашите членове вземат участие в разбиращия се от само себе си дълг да дадат в ръката на отечеството необходимите средства. Адвентистите почти всички стоят на бойното поле или военната служба в най-вярно изпълнение на дълга си и като благодарност очакват от отечеството едно справедливо отсъждане и отнасяне”. в-к „*Дрезденер нойстен нахрихтен*”, 12 април 1918 г.

Горното е само едно изпълнение на предсказаното в свидетелствата:

„Когато пазителите на съботата бъдат изправени пред съда, за да

отговарят заради вярата си, тези отпаднали ще бъдат най-деятелни оръдия на Сатана, които ще ги клеветят и обвиняват чрез фалшиви доноси и нашепвания и ще подстрекават властите против тях”. *Великата борба*, с. 505

Духът на пророчеството съобщава и времето, когато ще бъде това:

„Когато бурята наближи, мнозина, които са изповядвали вярата в Третата ангелска вест, но не са осветени чрез послушание към истината, ще се откажат от становището си и ще се присъединят към редовете на противниците си. Чрез съединението си със света и участието в неговия дух те са дошли дотам, да виждат нещата в същата светлина и когато изпитът се изпречи пред тях, те ще изберат леката, общоприета страна. Талантливите мъже с приятна външност, които някога са се радвали на истината, ще прилагат силите си, за да измамват и заблуждават души и ще станат най-горчиви врагове на някогашните си братя.” *Великата борба*, с. 505

Това разцепление и преследване на верните души заради Божиите заповеди, и особено заради съботата, ще стане чрез проповедниците – адвентисти, които ще се съединят със света. Това са мъже с таланти и приятна външност, които ще станат най-големите врагове на някогашните си братя. Това свидетелство ще се изпълни, когато бурята наближи над света. Кога стана това? И тук свидетелствата са в наша помощ. Псалом 119:24.

„Бурята се приближава и ние трябва да се приготвим за нейното беснуване, като се смирим пред Бога и вярваме в нашия Господ Исус Христос. Господ ще направи да дойдат страшни сътресения на земята. Навсякъде ще настъпи безпокойство. Хиляди кораби ще бъдат хвърлени в дълбочините на морето. Флоти ще бъдат потопени и милиони човешки същества ще станат жертви.(...) Краят е близо, времето на изпита скоро още мине”. *Знамения на времето, 21 април 1890 г. (Време и работа, стр.9)*

Друга причина за раздялата

Друга една от причините е политическият квас, от който е заквасена Адвентната църква. Ето какво пише против този квас Духът на пророчеството:

„Измежду онези, които претендират, че вярват в настоящата истина, има такива, които се повлияват и дават израз на своите чувства и политически предимства, така щото да внесат в църквата разцепление... (Виж стр.59; „Кои неща причисляват една вярна някога църква към Вавилон.”)

Докъде е достигнало политическото увлечение сред адвентистите,

показва една публикация в списанието им от един председател – влиятелен ръководител: „Помисли ли за това какво бе наложено на Германия от безбожниците и набожните лицемери чрез срамния договор от Версай след Световната война?“ (*„Адвент боте“*, 15 май 1940 г., с. 37, „Потвърдено падение в последната Световна война“)

Един от ръководните братя, който бе призван да отговаря на спорни въпроси, възникнали сред църквата, обясни че брат Уатсон, председателят на Генералната конференция, е казал следното: „Ние можем да благодарим на Бога за настоящето управление. Хитлер получи своята власт от Бога.“

На въпроса: „Може ли един адвентист да се присъедини към германското освободително движение?“

Отговор: „Защо не?“ (*Библейски разисквания от 20-21 май 1936 г.*)

Когато през пролетта на 1938 г. Австрия бе завзета от Германия, между книгоиздателствата Виена и Хамбург на адвентистите (Голямото събрание) бяха разменени следните телеграми и писма:

„Ние ви поздравяваме, драги съработници, като отново обединени в една Велика Германия“ – Управител на адвентното книгоиздателство – Хамбург.

В отговор на тази телеграма, изпратена непосредствено след събитието, ние получихме от Виена следния отговор:

„Ние, вашите съработници от книгоиздателството и полето, благодарим сърдечно за вашето участие в това велико историческо събитие, което дълбоко затрогна нашите сърца. Бог е направил повече, отколкото ние някога можехме да се надяваме и вярваме“.

„... Нашият мощен водач, Адолф Хитлер, стана по Божии избори освободител на Австрия. Никой друг не можеше и не трябваше да извърши това велико дело.(...) Един християнин не трябва да се колебае по отношение своите граждански задължения и в деня на изборите да даде своя глас за Германия и за своя водач. Нашето поданство е Божи дар. Политическата организация на този народ е една Божия наредба...“ сп. *Адвент боте*, 15 април 1938 г.

Беше ли спазен библейският ред от Реформаторското движение при раздялата

Ние питаме: Според църковния ред беше ли спазен библейският ред от страна на Реформаторското движение спрямо Генералната конференция на Адвентистите от седмия ден?

Тук приложените кратки опитности, потвърдени с документи, ще покажат, че на този въпрос може да се отговори положително. Когато настъпи упадъкът от Божия закон от страна на ръководещите мъже в Европа и последва изключването на верни души, последните се събраха около знамето на Христос. Те положиха свидетелство за истината и известяваха на своите братя и сестри онова, което раздвижваше сърцата ни. С това започна Реформаторското движение и скоро се установи, че този упадък се забелязва и в други страни. Беше много насърчително, че навсякъде се намираха верни, които пиеха от същия извор на благословение и полагаха свидетелство за истината. Наистина, известен брой от тях трябваше да пожертвуват живота си за своя Учител, и те умряха като мъченици за вярата си, преследвани и отхвърлени от някогашните си братя.

През 1920 г. някои братя от Генералната конференция се видяха пригнудени да се срещнат с представители на Реформаторското движение. Това стана на 21-23 юли 1920 г. във Фриденсау. Тази комисия бе под председателството на брат Даниелс. За тази среща имаме точни обяснения в протокола, воден през същото време във Фриденсау. Резултатът от тази среща бе, че братята от Генералната конференция застанаха на страната на отпадъка. Не можеше и друго да се очаква, тъй като целият отпадък бе станал достояние на външния свят. На страната на отпадъка се намираше цялото имущество, състоящо се от санаториуми, болници, училища и др.

Недоволно от така разрешения въпрос, Реформаторското движение през 1922 г. изпрати двама братя в Генералната конференция в Сан Франциско. Според Свидетелствата, гласът Божий е, когато са събрани представители на всички страни на земята. Представителите на Реформаторското движение предадоха на председателя на Генералната конференция – брат Даниелс – две изложения, в чието съдържание бе описан целият случай в Европа, с молба тези въпроси, които бяха така важни за целия народ, да бъдат представени за разискване пред всички делегати. След продължително чакане, изразяващо се в дни, на 24 май брат Даниелс даде на представителите на Реформаторското движение следното известие: „Не можем да направим достояние на всички делегати тези въпроси”.

Чрез това становище ръководството на Адвентистите от седмия ден за втори път се определи на погрешни основни принципи и на отпадъка от Божия закон. Братята от Реформаторското движение направиха всичко, за да възвърнат заблудените отново в правдата и да заработят с всички братя и сестри от целия свят в пълна хармония...

Делото на реформацията се вдигна и чрез Божия дух се намериха

братя и сестри в различни страни, въпреки че не се познаваха преди това, и образуваха Генерална конференция на Църквата на АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ. Чрез изпращането на мисионери в разните страни реформацията бързо се разшири. Видението, което бе имала сестра Уайт, за двете географски карти се изпълни.

ОБРЪЩЕНИЕ

До църквата “Адвентисти от седмия ден”

април 1957 г.

До делегатите на 47 заседание на Генералната конференция
на Адвентистите от седмия ден
Сан Франциско

До работниците на “Адвентистите от седмия ден” по целия свят

Обични братя,

Изпращаме ви следното сведение, което имахме желание да предадем още преди години. Нашите усилия да ви запознаем по правия начин с тези случаи, които са от толкова голяма важност, пропаднаха и най-после с помощта на Бога имаме възможност да се обърнем пряко към вас. Минутите, които ще употребите за четене и изследване на настоящето съдържание не ще бъдат изгубени, защото представените факти ще се разяснят напълно. Желаем да обясним, че не идваме при вас като неприятели, нито сме “отцепници” от “истината”. Не, ние не сме неприятели на адвентната вест, защото истините, които са ни дадени чрез верните основоположници на адвентната вест, са ни много скъпи и святи. Както много от Вас, така и ние също сме чужденци и пришелци в този свят и очакваме града, чийто архитект и строител е сам Бог. Като ваши съпътници желаем да ви бъдем в помощ, за да достигнем небесния дом.

С удоволствие ще ви запознаем и с причините за нашето съществуване като движение, отделено от Адвентистите от седмия ден. При все че сестра Уайт се е потрудила да опише чрез безброй страници в свидетелствата печалното духовно състояние на мнимия Божии народ, нищо не

стана до идването на кризата през Първата световна война от 1914 г., когато напълно се разкри падението. Изпитанията от тази война доведоха до едно разделение в църквата на Адвентистите от седмия ден, особено в европейските страни. Тези, на които беше поверено ръководството на църквата, и като представители на Генералната конференция, съветваха църковните членове да вземат бойно участие във военната служба. Последниците от това бяха нарушение на шестата заповед, а така също и четвъртата. Малцинството, което се противопостави на компромисите на ръководителите, беше изключено от църквата. Точно поради същите причини изключените от църквата малцина верни заради послушанието им, на което бяха учени през годините на мир, прекараха последната военна година сред гонения, причинени от техните бивши братя и държавните управители.

Усилията, които положи малцинството, за да бъде уреден случая, предизвикаха съпротива от страна на местните представители на Генералната конференция. С прискърбни сърца, но от друга страна, с радост изключените вярващи посрещнаха новината за предстоящата Генерална конференция през 1922 г. в Сан Франциско. С увереност вярвахме, че тази трудност ще бъде преодоляна чрез пълния брой на участващите делегати в Генералната конференция. Делегатите, които представляваха малцинството, дойдоха от Европа на това заседание в Сан Франциско. Но председателят А. Г. Даниелс, който се страхуваше от изхода на случая, отказа да поднесе този въпрос пред делегатите. Без каквато и да е друга възможност представителите на малцинството се завърнаха с печалната новина, че молбите им са отхвърлени, и така вярващите от много европейски страни, които по същия начин бяха онеправдани поради верността им спрямо основните принципи на Адвентното движение, нямаха друга алтернатива освен да се организират отделно и да държат високо първоначалните принципи в различните страни на света. Оттогава Адвентистите от седмия ден не направиха никакво усилие за помирение или поне да се противопоставят на започналото падение. Напротив, бяха разпространявани неблагоприятни известия и нападани личности, за да се избегне разследването на случая, така както беше в действителност, и че стоим на основните принципи.

Библейската истина, че неизповядания грях приготвя пътя за други грехове, беше доказана след незабравимите години 1914 – 1918. Общото отстъпление от първоначалното учение на основоположниците донесе оттогава по-дръзко падение. Потрудохме се да запознаем новата гене-

рация на ръководството с размера на падението и при създадения случай със свикването на Генералната конференция през 1950 г. направихме един нов опит чрез старейшина И. Л. Макелкани да достигнем до делегатите от целия свят. Ние изпратихме нашия меморандум до него с молба да бъде разгледан с делегатите. Писмото беше прието, но не беше потвърдено, нито беше представено пред делегатите.

Минаха нови четири години без да бъде даден отговор. Отново направихме опит на следващата Генерална конференция, този път да бъде представен този така важен случай пред делегатите чрез старейшина В. Х. Брансон. Изразихме желание, че в случай, че въпросът не бъде представен пред делегатите, които са пълноправни да решават такива неща, поне бъде дадено по едно копие от нашия меморандум на всеки един от тях. Следващото е препис от кореспонденцията между нашата централа и старейшина Брансон.

ИЗЛОЖЕНИЕ

10 май 1954 г.

Обични братя ,

Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство, и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ. (Ефесяни 1:17-19)

След много молитви и грижливо обмисляне счетохме, че това е най-подходящото време да се приближим с настоящето писмо до Вас. Като вземем под внимание световното състояние и по специално развоя на християнството, ясно ни е от библейското пророчество, че бързо се изпълняват заключителните сцени. Докато ръководещите църкви в света бързо се съединяват помежду си и засилват силите си, става все по-ясно, че голямата криза на века скоро ще настъпи за Божия народ. Вярваме, че последното застъпничество на Христос за Неговите последователи от Йоан 17 е приложимо лично за нас: “И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно.”

Това писмо идва от Вашите братя от Реформаторското движение на адвентистите от седмия ден с искреното желание, че по някакъв начин да

се изпълни в днешно време молитвата на Христос между Неговия народ. Досега е направено много малко за премахване бариерите на предразсъдъците, които възникнаха с течение на времето и досега те още ни разделят. Никой не би дръзнал да пренебрегне съобразно времето поученията на Божията служителка:

”Единството е сила, разединението е слабост. Когато такива, които вярват в настоящата истина, са съединени, те ще упражнят едно силно влияние. Сатана обаче знае това твърде добре. Както никога преди той е решен да обезсили Божията истина, като причини горчивини и разцепления между Божия народ.

Светът е против нас, популярните църкви също са против нас; скоро и законите на страната ще бъдат против нас. Ако е имало някога време, което да е изисквало Божиите чада да са единни, то това време е сега.” СЦ, т. 5, с. 236

Ние вярваме, че следващото предсказание ще се изпълни сред истинските последователи на Христос:

“Божият народ ще се обедини, за да представи единен фронт срещу неприятеля. Предвид общата опасност ще престане спора за господство. Тогава не ще има повече спор кой е по-големият. Никой от истинските вярващи не ще каже: “Аз съм Павлов, аз съм Кифов, аз съм Аполосов.” (...) Всички ще кажат: “Аз съм свързан с Христос и се радвам, че Той е моят Спасител.”

Тогава истината ще бъде внесена в практическия живот и така ще се отговори на Христовата молитва, която произнесе тъкмо преди смъртта Си. Любовта на Христос, любовта към нашите братя ще свидетелства на света, че сме били с Исус и сме се учили от него. Тогава третата ангелска вест ще прерасне в един висок вик и цялата земя ще се изпълни с Господната слава.” СЦ, т. 6, с. 401

Въпреки всички наши различия и оплаквания, имаме общ интерес, поради който ще можем да се разберем, а това е “законът и свидетелството”. Ако сме съгласни да се поставим под този авторитет, не ще работим повече един против друг, но ще съблюдаваме това, че всички, които спазват заповедите да ги доведем до единството на вярата. Тогава ще можем да представим единен фронт срещу безбожния свят и падналото християнство. За да достигнем това никой от нас да не казва: ”Аз съм Павлов, аз съм Кифов, аз съм Аполосов”, защото когато ще достигнем това състояние, всеки спор ще спре и съботата ще свърже сърцата на Божиите верни очакващи светии. Ние сме предупреждени както следва: “Отдалече-

те колкото можете по-далеч всички причини за недоразумение. (...) Нап-равете всичко, което е във вашата възможност да помирите други, без да изневерявате на принципите.” СЕ 411

Обични братя, ние помислихме, че този случай е най-благоприятния за отправяне на покана за помирение, когато са събрани делегатите от цял свят. Ние искаме да изясним, че това писмо не произхожда от името на отделни хора, нито е писано от някоя отстранена група или от такива, които фалшиво представят чрез своите чудновати идеи адвентната вест и Духа на пророчеството, какъвто е случаят с групата “Овчарски жезъл” и др. Споменаваме това, защото някои от Вас, братя, може би не са имали никога истинска възможност да се запознаят с нашата вяра и също е причината защо сме и до днес разделени. Ние поемаме пълната отговорност за нашата вяра и нашите действия. Често обаче сме сравнявани с такива, които застъпват изкривени идеи, с които и ние не сме съгласни. Докато сме явно разделени от Вас поради нашите убеждения, принципно сме по-близо до Вас и Вие до нас, отколкото който и да е друг народ в този свят.

Съжаляваме, че съществува помежду ни разделение, също така съ-жаляваме, че съществуват толкова много отделни групи вътре и извън Адвентната църква, всички които работят независимо. Знаем, че чрез то-ва не се прославя името на Господа и чрез това бива неправилно предста-вена адвентната вест. Реформаторското движение, което беше призовано поради кризата, пред която се изправи през 1914 г. адвентният народ, е ед-но организирано общество с повече от десет съединения и духовни полета; имаме и много хиляди членове в различните страни на света. С тази дейност са тясно свързани духовни училища, издателски къщи и лечебници.

С оглед на това, че на Божия служител е поверена вестта за поми-рение, вярваме, че е наш дълг и отговорност пред Бога да изкореним всяка възможност за различие, също и в точките на учението, които не са в пълно съгласие с Божието слово и свидетелствата. Като пра-вим това, ние не искаме от Вас някаква привилегия, нито правим опит да насилваме съвестта Ви. Вярваме, че е наш християнски дълг да проявим нашата готовност, за да се намери пътя към мира, при все че съзнаваме, че това не може да се постигне без каквато и да е жертва. Вие познавате добре стойността на една душа, как я цени Христос и сериозното задължение, което има всеки, който е призован като страж на настоящата истина. Този свят не е нашата родина и вестта, която вярваме, е една вест, която ни извиква от света с неговите влияния и наша привилегия е да покажем на света, че сме в действителност един

отделен народ и един избран род. В това пригответелно дело трябва да постигнем единство на вярата и да разкрием онова семпло благочестие, което може да се намери при тези, които са готови за промяната, когато дойде Исус.

Скоро ще приключи работата на нашия Посредник в небесното светилище. Случаят на всеки един от нас ще застане пред справедливия Съдия на вселената и как ще понесем тогава това строго разследване, когато правим компромиси спрямо принципите или даваме лошо свидетелство? Няма по-благородно дело, ако като братя се изповядаме и съкрुшим за минали грешки, сторени от незнание или съзнателно.

Вестта към Лаодикия ни зове на покаяние. Дадено ни е обещанието: “Нито безбожни човеци, нито дяволът могат да попречат на Божието дело, нито могат да изключат присъствието Му от Неговия народ, ако изповядат и изоставят своите грехове с разбити сърца и с вяра претендират за Неговите обещания.” ВБ 529 (нем.)

Без съмнение, мнозинството от Вас са изненадани, че е необходимо едно решително реформаторско движение между Адвентния народ преди да застанем пред Бога като победители. Така както някои от Вас знаят, от много години ние ръководим едно Реформаторско движение, и точно поради тази причина някои от нас са били изключени от църквата. По негово време ние нямахме никаква друга цел освен да се доверим на Божията грижа и да изведем напред това Реформаторско движение. Съзнаваме, братя, че не одобрявате нашето положение като едно отделно движение и при все че съжаляваме, вярваме че това трябваше да стане, и че Бог е допуснал, за да даде урок на Своя народ.

Уверяваме Ви, че няма в света нещо, което да ни достави по-голяма радост от една истинска реформация в Църквата на адвентистите от седмия ден в съгласие със закона и свидетелствата и каква радост ще бъде, узнавайки, че пропастта между нас е преодоляна и заедно съединени да занесем последната вест на един загиващ свят. Днес ние се чувстваме принудени да подчертаем ясно, че съжаляваме и искрено скърбим, ако по някакъв начин сме сторили нещо, което не е било в съгласие с изричната Божия воля, също така, ако сме представили по някакъв начин фалшиво, пряко или косвено, Вашата църква в борбата, която съществува между нас. И ние сме готови да направим всичко за изправяне, доколкото е по силите ни.

Преди да стане едно истинско пробуждане и реформация в Адвентната църква, трябва да настъпи сред ръководните братя едно изследване

на сърцето и всеки явен компромис и всяко отстъпление от основните принципи, чрез които е подведена църквата, трябва да се изследва грижливо, да се признае и сложи на място. Без да се признае отпадъка не може да се претендира за едно истинско пробуждане и реформация в църквата. Една реформация е необходима само тогава, когато е станало едно отстъпление от правите принципи, едно падение. Пример за това какво включва в себе си една истинска реформация, е представен в опитността на Ездра и Неемия, а също така и в изповедта на Даниил. Ездра 9, Неемия 9, Даниил 9. Тези реформатори не само че изповядаха своите лични грехове и тези на народа, към който принадлежаха, но изповядаха и тези на своите прародители.

“В делото на реформирането, което днес трябва да се извърши, са нужни мъже, които като Ездра и Неемия не ще замълчават или извиняват греха, нито ще се боят да защитават Божията чест. Тези, върху които лежи товара на това дело, не ще мълчат, когато се върши неправда, нито пък ще покриват греха с мантията на фалшивата любов. Те ще помнят, че Бог не гледа на лице и че строгостта към някои може да се окаже милост за мнозина. Те също помнят, че този, който изобличава злото, винаги трябва да проявява Христовия дух.” П Ц 450

При опита да проведем една реформация трябва да последваме примера на Ездра и Неемия, които по онова време издигнаха едно толкова чудно реформаторско дело. Първо, те направиха едно изпитване на закона и неговото приложение спрямо всеки един от членовете на църквата. Тогава ръководните лица поставиха печата върху решението, като проведоха едно основно дело, без да взимат под внимание кои са виновниците, и святият доклад гласи, че това е станало точно така.

Ние очаквахме, че ще бъде направен опит от Ваша страна и ще направите справедливо изследване или че ще направите предложение за помирение пред нас като организация. Това обаче никога не стана. Много от събраните делегати дори нямат ясна представа относно нашата вяра и поради това не могат да разберат причината за нашето съществуване като отделен народ. Вероятно в миналото ръководните братя от Съвета са счели, че сме незначителни и малобройни и не си струва труда да се разглежда случая пред делегатите. През 1950 г. нашето съединение отправя едно писмо до старейшина Макелкани, до Съвета и до делегатите на Генералната конференция. Не получихме отговор на това писмо, нито потвърждение, че същото е получено. Поради това можем да предположим, че то не е било представено пред Съвета, нито пред делегатите, но

можем да считаме, че същият е отговорен за това. Надяваме се, че старейшинът Брансон и неговият Съвет ще прочетат това писмо на цялата конференция и ще го поставят на разискване.

Прилагаме точките при това приложение на принципите, които ни доведоха да вземем нашето становище. Препоръчваме същите да бъдат подложени на изпит и обсъждане от събраните делегати, за да може да се отговори на евентуално поставени въпроси и да се изясни нашето становище. Ако обаче Вашият план не разрешава това, бихме били щастливи да узнаем, че нашето становище е подложено на разискване.

Смирено Ви молим да отговорите на настоящето ни писмо и да дадете израз на Вашето признаване или непризнаване на тук приложените точки и причината за нашето становище. Едно подобно изпитване е Ваше свещено задължение за спасението на собствените Ви души и тези, които считате, че се намират в заблуждение.

“Но почитайте в сърцето си Христос като Господ, като бъдете винаги готови да отговоряте, но с кротост и страхопочитание, на всеки, който ви пита за вашата надежда.” (1 Петр. 3:15)

“Ние не вярваме, че веднъж взето някое становище или някое застъпвано мнение не може при никакви обстоятелства да се промени. Има само един, който е непогрешим, Той, Който е пътят, истината и животът. (...) Всички точки от учението, даже ако се приемат като истина, трябва да бъдат според закона и свидетелството; ако те не могат да издържат това изпитание “няма видело в тях”.” СЦ, т. 5, с. 575

Искрено желаем Господ да Ви ръководи при Вашето събиране и всички делегати да се чувстват свободни от човешко влияние и предразсъдък, да бъдете изпълнени със Светия Дух при изпитването на приложеното извлечение на принципите.

По поръчение на Реформаторското движение на Адвентистите от седмия ден оставам

Твой брат в Христос
Д. Николичичи,
председател

Отговор от старейшина Брансон на нашето писмо

Генерална конференция
на Адвентистите от седмия ден

Сан Франциско 1, Калифорния
Уиткомо хотел

18 май 1954

Старейшина Д. Николичи, председател
На Реформаторско движение на Адвентистите от седмия ден
Пощенска кутия 234, Ейк парк

Обични брат Николичи,
Писмото ти от 10 май с приложение студия “Основни принципи” -
ново издание получих преди няколко дни.

Оттогава аз представих този случай пред чиновниците на Генералната конференция на местната задокеанска група на нашата организация, които се събраха тук през последните дни. Тези братя ме упълномощава да ти отговоря с указанието, че не ще бъде възможно да се насрочи време на предстоящата Генерална конференция, за преценяване споменатия случай в твоето писмо. Ние обаче сме готови според твоята молба да се срещнем с една малка група от двама или трима Ваши членове, ако желаете да дойдете във Вашингтон. Може да се определи време за среща след Генералната конференция.

Едно сравнително голямо число от такива, които в миналото са принадлежали към Вашето движение, са се завърнали оттогава в църквата на Адвентистите от седмия ден. Ние бихме се радвали, ако повече от Вас и Вашите членове се решат да направят същата стъпка. Ние бяхме зарадвани да установим от твоето писмо, че между Вас съществува желание за единство с нас. Естествено ние имаме същото желание. Ние едва ли бихме могли сега да заемем от времето за отговаряне на всички точки на различие, така както са изразени в твоето писмо. Но, както споменах по-горе, по-късно с удоволствие ще отговорим с теб на същите, ако това бъде пожелано от Вашата организация.

С отлични почитания

В. Х. Брансон, председател

За съжаление ръководните братя взеха същото становище както по-раншните ръководители на Генералната конференция, като търсят да омаловажават трудностите, които биха се повдигнали между делегатите, когато се изнесе публично случая.

Нашият отговор

Старейшина В. Х. Брансон
председател на Генералната конференция
на Адвентистите от седмия ден
Уиткома хотел
Сан Франциско, Калифорния

24 май 1954

Обични брат Брансон,

Получих съвременно писмото ти от 18 май и благодарим за потвърждението на нашето писмо заедно с приложената студия. Ценим, че си взел под внимание този случай и особено, че си осведомил някои от тукашните и задокоеанските братя. От твоя отговор заключаваме, че братята са решили, че този случай да не се взема под внимание през време на настоящата Генерална конференция. Както знаеш изминаха четири години, откакто писахме на старейшина Макелкани от името на уния Северна Америка, като го молихме за същата привилегия. До днес нямаме никакъв отговор от него на нашето писмо, при все че го изпратихме до Председателя, Съвета и до делегатите. По-късно лично аз се осведомих при теб за участието на това писмо и твоят отговор беше, че нищо не си чувал относно това, което доведе до заключението, че съдържанието на това писмо изобщо никога не е било представено на Съвета.

Четири продължителни години чакахме за един подобен случай, за да поднесем този тъй важен предмет. Сега ни осведомяваш, че не е възможно да се намери време за разговор. Ние съзнаваме, че си натоварен с голяма програма, мислихме, че Вие, братя, ще бъдете готови да пожертват малко време от тази конференция, защото се касае за основните принципи на адвентната вяра, защото е поставена на карта съдбата на много хиляди души. Не мислиш ли, че един такъв случай трябва да се уреди преди обикновените текущи административни работи на конференцията? Тази борба съществува от много години. До днес обаче от Ваша страна не са направени никакви усилия, нито опит, за сближаване,

за да отстранят тези различия.

Ние оценяваме достойно твоето предложение, щото някои от нас да дойдат във В., за да разговаряме, след като премине Генералната конференция. Ние обаче не можем да видим крайния резултат при едно такова събиране, защото въпросът е за вярващите от целия свят и защото не може да се предприема никаква промяна на основните принципи без одобрението на делегатите от цял свят.

Ако Вие, братя, още държите на Вашето първо решение, че не можете да отделите време за обсъждане на нашето изложение, тогава ние те умоляваме да дадете на присъстващите делегати на конференцията по едно копие от нашето писмо, за да имат най-малко истинска представа за нашето становище.

Относно твоята забележка, че някои от нашите членове са се завърнали във Вашата църква, вярваме, че това може да е вярно, така както е вярно, че много от Вашите членове вземат нашето становище. Това обаче естествено е без значение спрямо въпроса: Кой днес заема истинската позиция. Ние се надяваме, че не сме предизвикали с нашата молба у вас впечатлението, че сме с някакво намерение да се върнем при църквата на Адвентистите от седмия ден – в този смисъл, както споменавах, така както и ние не се опитваме да Ви приканваме да се свържете с нас. Нашето желание е да се дойде до едно общо разбирателство, въз основа на което бихме могли да се обединим, за да издигнем знамето на тройната ангелска вест и че трябва да се признае всяко отстъпване от принципите на настоящата истина и веднага да се предприемат крачки същите да се изправят. Само по този начин ще бъдем в състояние да имаме единен фронт срещу един безбожен свят.

Обични брат, ти имаш само една малка представа под ръка относно причините, които ни отделят от Вашата организация. Това, което ни засяга, сме готови да направим каквато и да е отстъпка, която не е в противоречие с верността ни спрямо Бога, и ние съзнаваме, че ако ръководните братя на църквата на Адвентистите от седмия ден са готови да признаят семплостта на вестта и предприемат стъпки за слагане на нещата в ред, тогава ще бъдат отстранени разделящите ни граници. Ако обаче, братя, Вие мислите друго, тогава не остава нищо освен да предадем случая в ръцете на Господа.

Като ти желая Божието благословение, оставам

твой брат в Христа:

Д. Николичи, председател

Обични братя, ние съжаляваме, че ръководството взема отрицателно становище спрямо принципите на вярата за разглеждането им свободно и публично. Адвентистите от седмия ден предявяват най-голямата претенция за религиозна свобода, свобода на съвестта и желание за последване на това, което е истина. Защо обаче не бъдат приложени тези принципи при настоящия случай? Истината не ще изгуби светлината си и при най-сериозния изпит. Тя сама ще се защити, защото нейните принципи разкриват действието на един дух, който е от горе. Ние искаме да наблегнем на случая, че това, за което става въпрос, няма нищо общо с лична обида или недоволство, но се отнася за принципи. Този предмет беше публично разглеждан, защото се отнася за основни принципи, които с течение на годините са били изместени и защото в това имат вина братята от Генералната конференция. Днешната наклонност на църквата към света, която имат много от адвентистите от седмия ден, дори и ръководните братя, и, за да се приложат думите на Господната служителка, не могат да предизвикат едно решително “пробуждане и реформация” при ръководителите и при народа и църквата не може да устои при идващия изпит.

Не се страхувайте от тези, които се противопоставят на всяко разследване на истината при този случай. “Всички трябва да знаем на какво се учи между нас.” (Сл. ев. 266) Ако то е заблуда, нека всички знаем това; ако обаче е истина, тогава да вземем нашето място.

Личната отговорност, която лежи върху всеки член е описана от перото на Святия Дух: “Всичко изпитвайте; дръжте доброто” (1 Солун. 5:21).

“Добри намерения също не помагат. Не е достатъчно и да се върши това, което човек счита за право или което проповедникът обяснява за право. Тук спасението на душата се поставя на карта и всеки сам за себе си трябва да изследва Писанието. Колкото и да е силно убеждението му, колкото и да е сигурна вярата, че духовникът знае що е истина; това съвсем не е за него сигурна основа. Той притежава една карта, която му посочва пътя за небето, затова не е нужно той да се опитва да отгатва нищо.

Най-първият и най-разумният дълг на всяко разумно същество е да научи от Священото Писание що е истина и тогава да живее според получената светлина и да насърчава и други да следват същия пример.” ВБ 496

С вяра, че действително и усърдно желаете да намерите какво е истина ние сме готови да изпратим лично на Вас за изучаване меморандума. Попълнете, моля, приложената картичка – поръчка и я върнете при нас на адрес ... Очакваме отговора Ви:

Д. Николичи, председател

От съвета на Генералната конференция до нашите братя проповедници, работници и църковни членове

Относно пълното умилостивение на кръста

Новата книга “Въпроси на учението”, издадена от Генералната конференция на Адвентистите от седмия ден, е резултат на една дълга и продължителна конференция между специално отбрани ръководители на адвентистите и няколко от висшите ръководители на протестантските основни кръгове. Целта на тази конференция е била едно двустранно споразумение по обикновените учения и други застъпвани от адвентистите да достигнат протестантите и да направят опит за приспособяване, до колкото е възможно, в онези точки, които предизвикаха в миналото протестантите да обозначат адвентистите като една нехристиянска секта. Измежду многото други разглеждани точки била и тази от адвентното учение за “умилостивението”. Учението на адвентистите било една неопределима пречка за протестантските ръководители, защото всеобщото учение на християнския свят е, че умилостивението е напълно завършено на кръста. Заради това се поглежда на учението за делото на умилостивението в небесното светилище, продължаващо до днес, като на голяма ерес. Бе обяснено, че ако може да се промени по някакъв начин учението, тогава ще може да се прояви търпимост спрямо особените учения, като съботата и състоянието на мъртвите и адвентистите ще бъдат приети за членове на Христовото тяло – основното християнство.

Това предложение за признаване и приемане в полза на основното протестантство бива считано от адвентистите като прекрасен случай. Така те започнаха опасната задача, докосвайки се до главния стълб на адвентното учение – въпроса за светилището. Може да се каже, че това не е било лесно, защото те са знаели какви трудности биха се повдигнали между членовете, ако се отнесат невнимателно с едно учение, което е толкова ясно подчертано от основоположниците на адвентното учение, заради това те трябвало да предизвикат впечатлението, че остават сто процента верни на основното учение по въпроса за светилището. От една страна, те трябвало да запазят доверието на народа – членовете си, от друга страна, трябвало да удовлетворят протестантските ръководители, че са удържали своята спогодба и са предприели промяната. Господ обаче ясно обяснява в Матей 6:24, че никой не може едновременно да служи

на двама господари. Поради този компромис са неизбежни сериозни съпротивителни удари. Този въпрос е предизвикал раздяла сред проповедниците и ще бъде интересно да се види какви стъпки ще бъдат предприети на следващата Генерална конференция, за да се уреди този въпрос, за да се излезе от тази дилема. По какъвто и да е начин да се опитва Генералната конференция на Адвентистите от седмия ден да уреди този въпрос, нанесени са щети. Основният стълб на адвентното учение е погребан и никое фино изпредено теологично обяснение не ще задоволи искрените членове на Адвентната църква, които се основават здраво на тази точка...

Тук приложено е копие от циркулярното писмо на старейшина Андерсън, който е проповедник и отличен писател на Адвентистите от седмия ден. Той е написал няколко всеобщо признати книги по въпроса за светилицето. Ние ще ви изпратим и други материали относно този въпрос.

Това последно действие на църквата да спечели благоволенieto на протестантите, които в миналото ги определяха като “Вавилон”, е добре изразено в следното изявление: “В Новия завет се отправят съвсем подобни думи към изповядващите се за християни, които търсят повече приятелството на света, отколкото Божието благоволение. Апостол Яков казва: “Прелюбодейци, не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога.” ВБ 312

“Не се ли повтаря същото нещо почти във всяка църква, която се нарича протестантска? С отхождането на техните основатели, които бяха вдъхновени от истинския дух на реформа на тяхно място застават техни-те последователи и дават нов облик на делото.” ВБ 314

Протестът на старейшина Андерсън, член на Адвентната църква

14 ноември 1967 г.

УМИЛОСТИВЕНИЕТО IV.

Моето намерение не е да разглеждам цялата книга “Въпроси на учението”, но само една част, която третира учението за “умилостивението”. Засага ще се ограничи върху това.

На 9 страница във “Въпроси на учението” ние сме запознати, че пуб-

ликуваното обяснение в годишника на обществото “Верски принципи на Адвентистите от седмия ден” е “нашето единствено публично обяснение” на учението. Това нещо е обяснено чрез едно допълнително изявление, че “този том “Въпроси на учението” може да бъде считан като истинско представяне на верските възгледи на Адвентистите от седмия ден”. На външната обвивка на книгата е дадено по-нататъшното поучение, че “Чиновниците на Генералната конференция на адвентистите от седмия ден са молили да бъде публикувана настоящата книга за всекидневна употреба” и че ще бъде полезна на членовете в техните собствени църкви, защото “ще даде сигурно поучение за вярата и учението на адвентистите.” От това можем да очакваме, че “този грижливо подготвен том” ще ни снабди със “сигурни поучения за вярата и ученията на адвентистите.” Не ще бъде последна дума, но се твърди, че дава вярна информация и е публикувана по желание на чиновниците, които я препоръчват.

Книгата е творба на много автори. Тъй като обаче не се дава никакво име, не е възможно да се обърнем специално към някоя личност. Затова аз употребявам думата “автор”, за да означа писателя на специалната част, върху която искам да говоря.

Темата за “умилостивението” е разгледана едва на 30-32 страница. Там авторът обяснява, че в ранните дни на обществото е имало различия във възгледите относно учението, и между тях е въпросът относно смъртта на Христос на кръста като “пълна примирителна жертва за грях”. След известно време обаче “миналите различия на възгледите относно някои учения постепенно отстъпили място на единодушието във възгледа” (стр. 30). “От десетилетия църквата е практически единна относно основните истини на Христовата вяра” (стр. 31). Между тези основни истини се намира смъртта на Христос на кръста, Който, казва той, е “пълна и окончателна жертва за примирение”. (стр.31)

Ние настойчиво отричаме това. Никога не е било такава становището на адвентистите, и днес също не е. До появата на книгата “Въпроси на учението”- 1957 г. това не е било споменавано като признато учение на адвентистите. Тъй като издателят не дава доказателство, но само своето лично неподкрепено твърдение, и понеже повторно говори в книгата за “умилостивението” на кръста като възприето учение от адвентистите, добре би било да се даде малко история с истински доказателства.

Ранната Адвентна църква не е имала “никакви верски точки, никакви верски принципи и никакви верски изповядвания освен Библията”. Тъй като обаче имало една група, “която се наричала адвентисти, които обаче

застъпвали възгледи, на които не симпатизираме, от които някои мислим са отпаднали от ясните и важни принципи на Божието слово”, църквата счита за необходимо “да поправи погрешните тълкувания и да отстрани заблудителните възгледи, отправени срещу нас, които биваха възприети от такива, които не са имали възможност да се запознаят с нашата вяра и обичай”. (*Извлечение от увода на “Основата на вярата”, с. 1,2*)

“Изповядването на вярата от само себе си е само едно малко изложение, за което се държи и ще се държи от тях с голямо единодушие”. След това следват 25 верски точки. Първата точка говори за Бога, а втората за Исус Христос. Тук отново ще цитираме втората точка:

“Че има един Господ, Исус Христос, сина на вечния Баща, Онзи, чрез Когото са сътворени всички неща и чрез Когото са поддържани; че Той взема върху Себе Си естеството на Авраамовото семе за спасение на падналото човечество. Той живя между хората, изпълнен с милост и истина; живя като пример за нас, умря като наша жертва, бе възкресен за нашето оправдание, възнесе се, за да бъде нашият единствен посредник в небесното светилище, където ходатайства чрез Своята кръв за нашите грехове; което умилоствение бе принесено много по-рано на кръста. То беше само жертвен дар, което е последната част от Неговата свещеническа служба, според примера на левитското свещенство, което бе сянка и пример за службата на нашия Господ в небето.” Виж Левит 16; Евреи 8:1,5; 9:6-7.

“Основните принципи” са един официален документ на обществото, напечатани, за да изяснят нашите учения и “да поправят погрешните тълкувания, и да отстранят заблудителните възгледи, отправени срещу нас”. Те бяха насочени особено срещу някои, които “се наричат адвентисти”, които обаче застъпват възгледи, на които не симпатизираме. Едно от пропадналите учения беше, че умилоствението беше извършено на кръста. Докато за някои тази тема изглежда да не е важна, позволете ни да припомним този факт, че умилоствението е средаца и ядката на християнството, и че този, който докосне това учение, така да се каже, посяга на Божието сърце. По-нататък ще покажем в нашето настоящо изложение, че да се прави опит за промяна на нашето учение за светилището и службата на Христос в него довежда в опасност съществуването ни като общество и оставя без сила тройната ангелска вест, а това ще означава, че 1844 г. и 2300 денонощия са заблуда, и ще се унищожи нашето учение за Духа на пророчеството. Затова “не можем да симпатизираме” на пропадналите становища, които извъртат въпросите относно учението.

Обществото говори официално. Това изказване не може да се пренебрегне лекомислено.

Докато обаче, както споменахме по-горе, можем да изоставим нашия случай върху току–що приведеното доказателство, има опасност да остане съмнение в съзнанието на нашия читател.

Авторът на “Въпроси на учението” казва, че е имало само малко, които вярвали в учението за умилоствението на Христос в светилището, докато обаче истината е точно обратната, но че тези “малцина” държат здраво на своето становище, и че в миналото и сега “са отпечатани тези идеи”. *Въпроси на учението*, с. 30 Тук ще приведем някои от тези, “които са отпечатани”.

УРИЯ СМИТ В продължение на повече от 30 години този ветеран бе издател на нашето църковно списание *Ривю енд херълд* и автор на множество книги, измежду които и книгата “Светилището” от 224 страници. В този труд той говори подробно относно предмета на “умилоствението, когато Той проля Своята кръв на кръста” (стр. 181). В увода той писа също относно пропадналото учение, че Христос извърши умилоствението на кръста.

Старейшинът Ц. Х. УАТСОН беше един от тези, “чиито идеи бяха отпечатани”. Той е бил по това време председател на Генералната конференция и е написал книгата “Делото на Христовото умилоствение”, която е с над 100 страници. Той казва: “Някои вярват, че делото на умилоствението е завършено на кръста” (стр. 97), “но ако е така, – продължава той – ще е завършено без Ходатай.” И отново, ако се твърди, че Христос е бил на кръста свещеник, тогава “нашият свещеник трябва да е умрял”. Той заключава, че “умилоствението не може да се извърши само чрез проливане на кръв” (стр. 94).

Старейшинът Й. Х. ВАГОНЕР беше един друг, който говори ясно. Той е публикувал една книга от 368 страници относно умилоствението. В съгласие с “изповядването на вярата” той казва: “Далеч от тази мисъл, че Неговата умилоствителна служба е завършена на кръста; тя не е още започнала.” “Умъртвяването на жертвата не довежда в изпълнение умилоствението.” Изд. 1909, с. 182, 187

Старейшинът Д. Н. ЕНДРЮС принадлежи също към списъка на онези, които са против отпадъчното учение, че умилоствението е било извършено на кръста. Той е написал книга от 200 страници, давайки много убедителни доказателства против твърдението, че умилоствението е извършено на кръста.

Старейшинът Е. Е. ЕНДРЮС написва книгата “Една по-добра служба” от около 200 страници. Той казва, че “спогодбата става на кръста”, “докато умилостивението е извършено в светилището” (стр. 193). Оттук следва, че “умилостивението и очистването на светилището са неразделно свързани. Не е възможно да бъдат разделени чрез периода от 1800 години” (195 стр.).

Старейшинът О. Х. ДЖОНСЪН - Един от нашите ветерани в проповядването на Библията, който написва известен брой съдържателни книги за неговите теологични класове. Както всички други той е един здрав защитник на теорията, че умилостивението ще се извърши в небесното светилище, но не и на кръста. В изданието от 1914 г. той дава разяснение в полза на умилостивението, извършено в небето, и казва: “Следващото ще докаже, че службата в небесното светилище не можеше да започне преди възнесението на Христос.” Тогава той обяснява това, като прилага Евреи 9:6; 7:11-14; 9:4-26

Старейшинът КАМДЕН ЛАЦЕЙ е един от най-добрите библейски учители, които е имало това общество. Аз работих с него и мога да дам свидетелство за неговото състояние. За нещастие, аз дадох някои негови писания и не притежавам никакви повече. Той познаваше своята Библия, познаваше и своя Бог и знаеше къде ще стане умилостивението.

Старейшинът Ф. Д. НИКХОЛ, днешният издател на списанието *Ривю енд херълд* принадлежи към “малцината”, чиито идеи са отпечатани. На стр. 407 и 408 в неговите книги “Отговорени въпроси” той разглежда твърдението, че “Адвентистите отхвърлят умилостивението и обезценяват смъртта на Спасителя, защото вярват, че Неговото умилостивение не е било завършено на кръста”. Той казва: “На тези, които ни обвиняват, че учим чужди учения, защото вярваме, че Христовото дело на умилостивение бе започнато, а не завършено на Голгота, поставяме въпроса: Ако беше направено пълно и окончателно умилостивение за всички грехове на кръста, защо Христос влиза в небесното светилище като наш Първосвещеник?” Тогава той поставя два объркващи въпроса, които изправят човека да избира между универсалност и ... Той вярва, че Христос “взима на кръста предохранителни мерки за Своето умилостивение за всички грешници – това е становището на адвентистите. Последната част от спасителното дело на Христос не може да бъде завършено, докато не дойде краят.”

Тук искам да вмъкна лична бележка. През време на моя дългогодишен учителски живот никога, никога не съм чул дори само една единствена

вена забележка при контакта ми с хиляди учители, че адвентистите учели и вярват, че умилоствението е станало на кръста. На тях това учение не е толкова чуждо, както безсмъртието на душата и святоото спазване на неделния ден. Следователно може така да се докаже, че адвентистите винаги са вярвали в кръщението на децата и че тези, които вярват в кръщението чрез потапяне във вода, не само че са били малцина, но са имали “ограничени възгледи”. *Отговорени въпроси, с. 32*

С изключение само на двама аз съм запознат или работя с тези, чиито имена бяха споменати по-горе. Докато поглеждам този лист и за предприетите действия, за които чета пред цялото общество, докато поглеждам, чета, че “символът на вярата” се приписва и се приема единодушно от цялото избирателно бюро, защото има известни хора, “които се наричат адвентисти, обаче застъпват възгледи, на които ние не симпатизираме”, аз се учудвам как “Въпроси на учението” може да казва точно обратното на това, което е истина. Настоява ли издателят все още върху това, че само идеите на някои “малцина са отпечатани”? Исква ли да докаже: “Колко прекрасна е тази мисъл, че Царят, Който стои на престола, е същевременно нашият Ходатай в небесния двор. Това е толкова многозначително, когато разберем, че Исус, нашият Гарант, влезе в святите места и отиде за нас при Отец, обаче не стана в надеждата, че ще изисква нещо за нас за онзи или за някое бъдеще време. Не! Той го е изисквал за нас на кръста!” Подчертаното е от автора.” *Въпроси на учението, 381*

Когато аз прочетох това, не бях сигурен, дали не греша при четенето, че Христос полага Своята кръв чрез ходатайството си за нас пред Отец 18 столетия. Той е предлагал кръвта си и след 1844 г. “все още предлага Своята кръв чрез ходатайството за грешниците при Отец”. ВБ 460 “През 1844 г.” Христос влезе “в Светая светих на небесното светилище, в присъствието на Бога..., за да завърши “заключителното дело на умилоствението.” ВБ 452

Аз съм чел горното изказване поради това много пъти, а така също и други. “Преводачът” обаче казва, че докато Христос стои за нас в присъствието на Бога, “нищо не може да се изисква за нас в тази надежда по онова време или за някое друго бъдеще време. Не! Той го е изисквал за нас на кръста!”

Аз четох това отново и пак го препрочитах, всеки път обаче ми изглеждаше невъзможно, че един адвентист може да съчини такива думи и че ще бъдат одобрени от един съвет и че ще бъдат за неадвентисти и за нашите собствени хора. Вероятно не бях правилно чел, затова замолих

жена ми да ми чете и тя зачете от това. Аз се обърнах назад и заплаках. Можеше да не е така и все пак то беше.

Аз протестирам, протестирам с висок глас и много хиляди хора ще протестират с мене. Тези думи не трябва да се публикуват до народа, като признати от адвентистите!

След това аз все още мисля върху това и се моля. Братът, който е писал това, вероятно не е знаел какво говори, или той не мисли вероятно как звучи това. Вероятно той не мисли, че Христос го получи на кръста, но след Неговото възнесение или при Неговото коронясване. И вероятно той е мислил, че Христос е получил такава пълнота, че може да отдели от нея винаги малко на Своите последователи, доколкото те се нуждаят. Защо тогава обаче Христос положи чрез Своята кръв ходатайство? Под ходатайство чрез кръвта трябва да се разбира умилоствение. И точно това е, което Той направи. “Така Христос принесе Своята кръв пред Отец... в първата част на небесното светилище.” (ВБ 344) “... През 1844 г.” Христос влезе “в Светая светих на небесното светилище, за да извърши там последното дело на примирението – приготвянето за Неговото идване.” (ВБ 346) “Той все още молеше Бога по силата на Своята кръв за грешниците” (ВБ 351). И най-смелото въображение не може да си представи, че Христос предлага за нещо ходатайство, което Той “вече е получил” и че Той по същото време няма надежда, че ще получи нито сега, нито за в бъдеще. Нито нашият народ, нито други църкви ще разбират такъв език. С това, което се изразява в думи, бива отнета цялата сила на Христос като ходатай.

Докато пиша това, на мен ми е тежко на сърцето. И сега още се чудя дали виждам право? Обаче, не! Думите са пред мен от страница 381. Достатъчни са тези толкова много доказателства. Ако са верни онези думи, тогава пропада нашата вест. Нашето учение за светилището няма повече значение. Христос може да е там, но на нас обаче ни се казва, че Той напразно ходатайства чрез кръвта си. Христос няма надежда (подчертаното е от автора), че ще получи нещо; естествено това добре знае и Отец. И въпреки това, двамата изпълняват Своето безполезно дело 1800 години и след това отиват в Светая Светих, за да повторят фарса. Считаю, че само при повтарянето на тези думи, извършвам богохулство, и какво да сторя, след като имам за проповядване тази нова светлина? Цялото положение е невероятно. Ако това трябва да бъде нашата светлина, тогава Бог да ни е на помощ!

Цитирам следното от книгата “Великата борба”:

1. стр. 344 - “След възнесението си нашият Спасител започна Своето дело като наш първосвещеник в небето”. “Службата на свещеника през цялата година... представлява службата, която Христос заема след възнесението Си. Задачата на свещеника през време на всекидневната служба беше да принася пред Бога кръвта на жертвата за грях и дим от тамян, който се възнасяше нагоре заедно с молитвите на Израил. Тъй и Христос предложи пред Отца Си Своята кръв за грешниците. (...)Това беше службата в първото отделение на небесното светилище.”

2. стр. 345 – В течение на осемнадесет столетия се е извършвала тази служба в първата част на светилището. (...) В 1844 г. вместо да дойде на земята, тогава е влязъл в Светая светих на небесното светилище, за да извърши там последното дело на примирението.”

3. стр. 345 – “Сега Той служеше пред Божия ковчег и там се застъпваше с кръвта за грешниците.”

4. стр. 351 - “Така и Христос беше приключил само една част от Своето дело като наш посредник, за да започне друга част от същото дело, за което Той все още се молеше на Бога по силата на Своята кръв за грешниците.”

5. стр. 394 – “Придружен от небесни ангели влиза нашия велик Първосвещеник в Светая светих и там се явява пред Бога, за да извърши последните дела на своето служене за човечите, за да извърши делото на изследователния съд и да издейства умилоствивение за всички, които се окажат достойни за Неговото благодеяние.”

6. стр. 402 - “Христовото посредничество за човечите в светилището горе е също така съществено в спасителния план, както смъртта Му на кръста. Той започна със смъртта Си делото, за чието завършване се възнесе на небето. (...) Ние живеем във времето на великия умилоствивителен ден.”

7. стр. 403 - “Съдът се извършва сега в небесното светилище.”

8. стр. 517 - “Докато сега нашият велик Първосвещеник извършва умилоствивението, то трябва да се усъвършенства в Христос.”

Докато пиша настоящето в тази спокойна вечер, все още съм объркан. Допускам, че някой ще се опита по някакъв начин да обяснява. Това обаче не ще промени изразите и думите, които ще отидат по целия свят. Христос извършва ходатайство. Той ходатайства чрез Своята кръв. Стои пред ковчега, ходатайстващ; това обаче не бива прието. Ние получаваме всичко на кръста. Слава Богу, това не са думи на Библията, нито са истина! Христос получи нещо. Получи за нас милост, прощение, правда, вечно спасение, една непреходна корона, едно по-добро възкресение и

един дом в небето.

Мисля за нашите обични хора в другите страни, които ще се отрудят в живота чрез една книга. Мисля за нашия народ в родината, когато ще прочетат онези изречения на страница 381 от книгата “Въпроси на учението” и няма да имат никого, който да им обясни. Мисля за нашите критици, които ще я четат и вътре ще видят едно отхвърляне на нашето учение за службата на Христос в светилището, че най-после ние сме отхвърлили едно от нашите специфични учения. Въпреки това, учението за службата на Христос в светилището е един принос към нашата религия и теология. И ние не сме готови да го премахнем!

Ще последва още.

Подпис: М. Л. Андерсън

Извадки от книгата “СВЕТИЛИЩЕТО, ПРОЛЕПТИЧЕН ПОГЛЕД” от Дуайт Ерик Хейнс, адвентен проповедник

“Когато изучавах тези книги (Патриарси и пророци, Пророци и царе, Животът на Исус, Деяния на апостолите, Великата борба) (...) не можех да не забележа тази непрекъсната поява на понятието светилище. За светилището се говореше във всички книги на Елън Уайт, които казват, че светилището е основата на нашата вяра. Тя казва в книгата “Евангелизъм”, с. 221, че тези, които нямат достатъчно знания и разбиране относно светилището, не ще могат да устоят и да останат твърди чрез вяра в последните дни. Аз мислех, че всички адвентисти знаят и разбират нещата относно светилището. И така ние започнахме да изучаваме усилено, за да настигнем всичките тези адвентисти. (Описва опитността си при повярването – Б.Р.) Знаете ли, че от цялата църква, към която се присъединихме, ние бяхме едва второто вегетарианско семейство. Хората ни даваха тези червени книги, черни книги, зелени, сини книги и ние четяхме и четяхме, като мислихме, че всички правят това. И ние започнахме да направляваме живота си според тези книги и Божието Слово. Когато дойдохме в църквата, моята съпруга изостави всичкия грим, свали всички бижута и ние ги изхвърлихме в шахтата за отпадъци. След това махнахме всичкото месо от фризера. Премахнахме всички неща, които не трябваше да носим. Променихме живота си из основи. Но когато дойдохме в тази църква, видяхме, че всичко онова, което бяхме изоставили, хората тук носеха. Ние се объркахме и се запитахме защо съществуват тези

двойствени стандарти? И знаете ли, че тези адвентисти започнаха да ни наричат фанатици. Тези хора започнаха да ни обвиняват, че сме крайни. Защото бяхме станали вегетарианци, бяхме изоставили тези неща.

Знаете ли, че ако не бяхме твърдо убедени, че това е истината, всички тези хора щяха да ни изгонят от църквата. Щях да си отида още следващата седмица, но знаех, че това е съвършената истина, въпреки че хората не са съвършени. И ние останахме в църквата...

Аз знаех защо съм адвентист от седмия ден. Но през тези седем години в Адвентната църква осъзнах, че не много адвентисти от седмия ден могат да дадат обяснение за своята вяра. Те просто не знаят защо. (...) Чувал съм хора да казват, че са адвентисти, защото са били родени такива. (...) Други казват, че са адвентисти, понеже родителите им сега са адвентисти...

Някои казват заради здравните вести. Не познавам много адвентисти, които да проповядват това често, но има други деноминации и групи хора, които ни засрамват що се отнася до здравето. (...)

Тук искам да отбележа нещо. Аз не се извинявам за това, че съм използвал материали от Елън Уайт и Духа на пророчеството, защото в много църкви, които съм посетил, има членове, които не приемат писанията на Елън Уайт и те са кръстени членове на Църквата на адвентистите от седмия ден. Това ме обърка. Защото когато чета своето удостоверение за кръщение, там е записано, че ние, които сме кръстени членове на Църквата на адвентистите от седмия ден, приемаме писанията на Елън Уайт като вдъхновени от Бога.

Никога не съм виждал някой пастор да довлече някой до басейна за кръщение, да го потопи насила във водата и да го накара да се присъедини към църквата. Никога не съм виждал това. Чува ли сте, че някой сключва брак с жена, която не може да понася? Никога не съм виждал такова нещо. Това, което се опитвам да ви кажа, е, че има нещо, което ние адвентистите приемаме като част от Божието Слово. Чудя се само защо има хора, които се присъединяват към тази църква и след това се опитват да оборят онова, което поучаваме? Защо се присъединяваш към нещо, с което не си съгласен? Това е странно, нали? Вие можете да обиколите наоколо и ще намерите много църкви, които не са съгласни с Духа на пророчеството. Те спазват съботата. Не разбирам защо ние позволяваме на тези хора, които не са съгласни и отхвърлят това, което ние проповядваме, да бъдат служители в нашата църква. Това е проблемът ни. Тези хора дори са станали ръководители. Но знаете ли защо? Това е защото ние не

гледаме повече на религиозната опитност на хората, но на спестовните книжки и материалните им притежания. Но за да бъдеш адвентист, ти трябва да вярваш в Духа на пророчеството.” *Кн. I, с., 27, 28, 31-33*)

“Има една обща погрешна концепция в адвентизма, що се отнася до вегетарианството. Повечето адвентисти считат себе си за вегетарианци, ако просто не употребяват месо. Но има още една област, върху която ние адвентистите се концентрираме, но възприемаме само половината от истината. Това се намира в Левит 11 глава. Какво третира Левит 11? Чистите и нечистите меса. Господ казва: “Ако е с разцепено копито и преживя, може да го ядете.” Така ли е? Чисти и нечисти меса. Твърде ясно е. Дори дете не би могло да сгреша. Малък процент от адвентистите употребяваха месо за храна. Но този процент нарасна доста и сега по-голямата част от църквата употребява месо за храна. Но има нещо, което ние адвентистите сме пропуснали. Пропуснали сме 17 глава на Левит.

Когато прочетете цялата 17 глава на Левит, ще откриете, че Бог казва на евреите: “Въпреки че можете да ядете от чистите меса, ако изберете да ядете от тях, погрижете се да източите всичката кръв от животното, защото животът е в кръвта.” Мислите ли, че в онова време се е считало за грях да се консумира месото с кръвта? Да, разбира се. Защото по този начин се спазва половината от заповедта. Половината казва: “Ако решиш да ядеш месо, избери чисто месо.” След това: “Ако избереш чисто месо за храна, източа кръвта.” Затова евреите дори днес обработват месото по специален начин... (Описва как – Б. Р.)... Никога не съм опитвал месо, обработено по такъв начин, но са ми казвали, че след като е понесло 100 удара и е престояло в солена вода, то има вкус на кожа. Дори не си струва да се яде. Знаете ли кое всъщност придава вкус на месото? Кръвта. Кръвта и пикочната киселина. Но след като кръвта и пикочната киселина се премахнат, тогава не остава почти нищо, което да придава вкус. Знаете ли как болестите се пренасят в тялото? Чрез кръвта. Защо отивате в магазина и си купувате пакет крила или бут, или гърди...? (*Книга 3, с. 69*)

“Всеки трябва да бъде загрижен за здравната реформа, ако е загрижен за духовното си състояние. Прочетете тази книга “Диета и храна”. Струва ми се, че това е една от най-мразените книги в адвентизма.” (*кн. 3, с. 80*)

“Те (евреите) знаеха, че когато празникът на тръбите е дошъл, (...) им остават само 10 дни. Но нашият проблем е, че ние сме твърде много погълнати, обвързани от гравитацията на това делнично общество, и

никога дори не чуваме звука на рога, а той е зазвучал още преди десетилетия. И сега ние се намираме в прототипа на Деня на умилоствението. Повечето от нас дори не знаят това и не се приготвят. (...)” (кн. 3, с. 89)

“В църквата на АСД има спор, който се развива от 1956/57 г., от написването на книгата “Въпроси върху доктрините” (Въпроси на учението), относно естеството на Христос. (...) Колко от вас са запознати с дебатите в нашата църква относно оправданието чрез вяра? (...) Има много неща, които предизвикват дебати в нашата църква. Има дебати относно аборта. Знаете ли това? (...)”

Всичко, което ще направя, е да ви дам инструментите и това ще бъдат фундаменталните подходи към трите основни гледища в адвентизма относно естеството на Исус Христос. Ако използвате Адвентния Библейски коментар и потърсите там отговора на определен въпрос, представят ви се 2, 3 или може би 4 различни виждания в адвентизма. (...)”

Във всички теологични училища има учени, теолози, професори и пастори, които издават книги и те се издават от нашите издателства, но всеки автор излага своето собствено виждане. Проблемът е този, че повечето от нас не знаят, че в нашата църква съществува такъв спор относно естеството на Христос, а да не говорим за това какви виждания съществуват и това довежда до следното. Нашите администратори, някои от нашите пастори и повечето от миряните отиват в адвентната книжарница и там виждат книга, написана от професор, учен или пастор, който е адвентист от седмия ден. Тя е издадена от адвентно издателство. Те си купуват различни книги и започват да четат без да съзнават, че този автор е писал от позицията за човешкото естество преди паданието или след падението, или пък представя смесено виждане. Те пишат от различна гледна точка. Заключениеята са твърде различни. И ние прочитаме едно, две или три различни гледища и не осъзнаваме, че има разлика и че ги смесваме заедно. Много хора, дори пастори се объркват. Това оказва влияние върху нашите теологични разбирания. (...) Това, което засяга твоите теологични разбирания, засяга и твоето мислене, а това, което засяга мисленето ти, засяга и твоето поведение. И така в резултат на това, че ти четеш, приемаш и увековечаваш погрешни теологични разбирания, можеш в крайна сметка да загубиш душата си.” (кн. 4, с. 93, 94)

“Ние в Църквата на адвентистите от седмия ден преди години, както съм чел в онези стари, зелени, червени и черни книги, сме могли да бъдем разпознати от мили разстояние. Но днес изглеждаме като света.

Обличаме се като света, храним се като света, учим като света. И някои дори се покланят на Бога, както светът го прави. И стигаме до заключението, че няма нищо кой знае колко страшно в това да си като света. Какво толкова лошо има в онези, които пазят неделата? Какво толкова лошо има в крясъците и писъците, в стоновите и стенанията? Какво толкова лошо има в това, което те правят? Но подражанието води до асимилация. Днес е трудно да погледнеш събраните в църквата вярващи и да кажеш кой е член и кой е светски човек, и това е защото ние заприличахме толкова много на света.” (кн. 7, с. 168)

Извадки от книгата “Тогава светилището ще се очисти”

от Доналд Шорт

(Издание на Адвентната църква)

Няма значение дали си адвентист от седмия ден само от няколко месеца, от няколко години или от много десетилетия – истината, която е влязла в сърцето ти още при първото чуване и ти е донесла убеждението, остава истина. Но специалните учения, които отличават тази църква от евангелското християнство, са непрекъснато и все повече и повече атакувани. Разискванията в продължение на около тридесет години, когато се опитвахме да приспособим адвентните вярвания към популярните евангелски концепции чрез различни степени на компромис, са се обърнали сега срещу нас. (...)

Ученията, които правят Църквата на адвентистите от седмия ден единно цяло, трябва в крайна сметка да довеждат света до вземането на решение между истината и заблудата. И независимо колко дръзки могат да изглеждат те, трябва да са истинни, иначе църквата няма никакво основание да съществува. Всяка религиозна или благотворителна организация с повече членове и с по-големи финансови възможности от нашите биха могли да постигнат онова, което ние се опитваме да направим – освен ако наистина има нещо дълбоко съществено и особено важно в онова, което изповядваме и което прави нашата отговорност неизмерима. Неуспехът ни като водачи и членове напълно да разберем това Божествено предназначение е причина за нашата несигурност и загриженост поради неприемането ни от света. Вратата ни остава незряла. Нямаме непоклатимо убеждение, че истината във вестта, която ни е дадена, трябва да се разнесе по целия свят, за да победи греха и неговите странични резултати.

Сигурни сме, че не вярваме в спасението чрез дела, макар твърде често да го практикуваме, а понякога и да го публикуваме в нашите издания. Неуспехът ни и разочарованието ни от “приключването на делото” произлиза по-скоро от стратегията, изработена по човешки съвети, отколкото от дълбокото убеждение за уникалността на истината, която държим. Неохотно вярваме, че евангелието наистина е “сила Божия за спасение” – спасение от всичките примки на Божия неприятел, а не човешки съвет, който подхранва емоциите. Задоволяваме се да приемаме популярната теология и като че ли оставаме слепи за основната заблуда, присъща на почти всяко учение на съвременните евангелски църкви. Не е нужно да обсъждаме дали Йоан, писателят на Откровението, говори реално, когато казва: “Падна (...) Вавилон (...) и стана свърталище на бесове, обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица. (...) Всички народи се опиха от виното на нейното блудство” (Откр. 18:2-3). Този възпиращ вик от небесата да нямаме дял в греховете на Вавилон не позволява никакъв компромис и съдържа заповед, която не можем да избегнем.

Нашето затруднение е станало вече явно и евангелските църкви долавят непоследователността, съществуваща в собствените ни доктрини и заблуди, които ни правят уязвими (Виж: Christian Research Jurnal, summer 1988, pp 9-14). Назовават времето и мястото, когато сме започнали да се отклоняваме от “традиционния адвентизъм (от средата на XIX век) и посочват на нас и на света, че именно през петдесетте години на века са започнали промените, поради които сме престанали да бъдем “нехристиянски култ”. През шестдесетте години на XX век диалогът с тях ни отвежда в техния лагер, макар няколко учени силно да се противопоставят на отклонението ни от приемания като традиционен адвентизъм. През 70-те години се оформят следните две различни фракции в Адвентната църква – “традиционна” и “евангелска”. И след това в 80-те години настъпва по-нататъшна теологична криза в адвентизма. Корените на тази криза могат и трябва да се търсят в книгата “Доктринални въпроси” (Въпроси на доктрините/ Въпроси на учението) издадена през 1957 г. В нея се отхвърлят някои главни исторически адвентни учения, които сега се класифицират като “традиционни”. Под влиянието на това в църквата се развива група, наречена “евангелска”. Членовете ѝ се обединяват около следните главни тезиси: 1) “Разбирането на Реформацията за оправдание чрез вяра е юридически акт от страна на Бога, който включва само оправданието; 2) Христос притежава безгрешно естество като Адам преди грехопадението; 3) Събитията от 1844 г. и доктрината за светилището ня-

мат основа в Писанията; 4) Нашата увереност в спасението почива единствено на вменената правда и спазването на заповедите е невъзможно; 5) Елън Г. Уайт е била искрена, истинска християнка; писанията ѝ обаче не са абсолютно достоверни и не трябва да бъдат използвани с доктринален авторитет.

Остава да се види само как евангелските общества ще ни приемат в края. Ще престанем ли да бъдем, по техните определения, “традиционни” и “отклоняващи се”, “теологично банкрутирали”, с “извратено евангелие”, или пък, както те се надяват, ще се придвижим към “евангелски адвентизъм” и ще бъдем приети сред тях, без да ни е лепната табелката “култ”? Трябва да посрещнем истината за нашето положение. Но което е по-важно, имаме ли куража и моралната сила да се изправим пред истината и пред чистата праведност? Чувстваме ли своето призвание като обособена общност? Разбираме ли, че съществува космическа борба, която изисква решение; и че това решение не е да накараме повече хора да се заинтересуват от небесните обиталища, но да подготвим хора, които ще пожелаят да стоят здраво за правдата, ако ще и небесата да паднат? (...)

Богословският стрес в Адвентната църква достига точката на взрива. Понастоящем единството е отстъпило на заден план, а без единство не е възможно Святият Дух да се завърне и да завърши делото, което Небето вече 100 години иска да извърши. “Традиционният” и “евангелският адвентизъм” са в остър конфликт помежду си и цяла тайна е как успяват да съществуват рамо до рамо в църквата.

Широкият спектър на адвентните доктринални тълкувания е станал причината за слабост и несигурност. Фактът, че сега имаме двойно тълкувание на някои от основните учения на вярата, кара евангелските общества да смятат, че се намираме на тяхна почва, че най-после сме се “образовали богословски”. Станали сме най-сетне “чисти и рафинирани” и вече сме готови да напуснем “култа”. Дори “27-те основни учения” (книга за основните учения на Адвентната църква – Б. р.) могат в някои случаи да бъдат четени така, че да подвеждат и позволяват двойно тълкувание.

Затова адвентистите разглеждат сега по два различни начина такива основни учения като: оправдание чрез вяра, човешкото естество на Христос, сигурността на спасението, авторитета на Елън Г. Уайт, съблюдаването на съботата и службата на Христос в светилището. Други отличителни адвентни учения като условното безсмъртие, пълното унищожаване на нечестивите, здравната реформа и концепцията за църква-

та на остатъка, макар и намиращи се извън главния евангелски поток и считани от тях за нямащи библейска подкрепа, не им пречат да ни считат за последователи на Исус. Така че, именно нашето объркване ни е направило приемливи за останалите евангелски общества. Ще трябва да решим дали Вавилон наистина е “обиталище на зли дуове и свърталище на всека нечиста и омразна птица”. Сгрешил ли е ангелът като е предупредил Божия народ “да излезе” от него (...), “за да не участва в греховете ѝ (Откр. 18:2,4)...

Великата истина, която създава Църквата на адвентистите от седмия ден и която поддържа нейния Божествен мандат и определя участва ѝ, е истината, която евангелските общества осмиват най-много. И те не са единствени. В адвентните кръгове продължава необезпокоявано фино подводно движение, което се стреми да унищожи и заличи учението за светилището и съда. Последниците от тази сляпа битка не са разбрани и оценени по достойнство...

Това небесно прозрение ни е дало идентичност, пораждаща презрение в евангелския свят. Тя непрекъснато се поставя под съмнение и от нас, духовните наследници на Авраам; и на много адвентисти би се харесало, ако тази уникална идентичност се погълне и размие в тълпата. Страшните вести на Апокалипсиса са станали вече “архаични, остарели” след 4 или 5 поколения и не сме сигурни дали има някакво добро основание да влизаме в духовен конфликт с останалия свят. Нашата пророческа роля е станала твърде мъглява. (...) Нашият проблем не е толкова в това, че сме слепи, но в това, че се мислим за знаещи. (...)

Твърде много адвентисти от седмия ден са се задоволявали с това, да се виждат като разрастваща се църква, оказваща все по-голямо влияние в света. Ако престижни институции могат да бъдат изградени и поддържани и ако може да бъде получено правителствено спонсорство в далечни страни, ние сме се надявали, че ще можем да си осигурим почетно място. Достатъчното признание със сигурност ще ни предпази от това да бъдем класифицирани като “култ”.

Но забравяме, че Исус бе роден в ясла. Неговите скромни начинания не задоволяваха нормите за величие на света. Той трябваше да изпълни особено пророчество по отношение на светската репутация. Славата Му нямаше да се изгражда върху стандарти, установени от хора. Неговата самоличност трябваше да се изрази чрез Неговата вест...” (стр. 5-16)

БЪДЕЩЕТО НА АДВЕНТИЗМА

(Проблемите и възможностите)

Д-р Самуеле Бакиоки, професор по теология и църковна история в университета Ендрюс, Бериен Спрингс, Мичиган

Срещу църквата днес стоят заплахи. Кои са причините за проблемите ѝ? Има ли някакви лекарства?

Отзвукът от известяването на адвентната вест в много части на света е действително окуражителен. В много страни на Централна, Южна Америка и Африка хората се събират в Адвентната църква в безпрецедентна численост. (...) Но въпреки този безпрецедентен растеж, Адвентната църква се изправя пред сериозни проблеми днес. В Северна Америка, Австралия и най-вече в западноевропейските страни църквата е в застой, ако не и в западане. Например в Англия преди 20 години имахме десет пъти повече местни адвентисти, отколкото имаме днес. В Италия, откъдето идвам, нашето членство е останало на около 5000 за последните десет години, докато Свидетелите на Йехова са нараснали от няколко хиляди на 100,000. В Северна Америка положението не е по-блестящо. (...)

Явно има причини защо нашата църква не нараства в най-западните страни. Да ги игнорираме, това може да се окаже фатално за бъдещето на църквата ни, понеже църковните проблеми в развитите страни днес могат лесно да се разпространят утре към развиващите се страни. Единственият безопасен курс е да разпознаем нашите проблеми, да установим техните причини и да търсим Божествено ръководство, за да ги решим.

НЯКОИ ПРОБЛЕМИ Моите обяснения на проблемите на нашата Адвентна църква, срещащи се в западните страни, са основани не върху научни изследвания, а върху лични наблюдения, като пропътувах средно по 100,000 мили за една година, за да отговоря на очевидни задължения в Северна Америка, Европа и Австралия и да чуя някои от проблемите на нашите пастори, администратори и местни църковни членове, пред които са изправени днес.

НЕСИГУРНОСТ... Много от нашите членове са объркани. Те не знаят дали църквата още действително държи на нашите фундаментални верски убеждения и практики. Старите членове са били учени, че да бъдеш адвентист означава да следваш Исус по целия път чрез въздържане

от такива неща като алкохол и наркотици, бижута, купуване на храна или работене в събота, ходене на кино, танци, развод и повторна женитба, секс извън брака, състезателни спортове, аборт, служене в армията като боец и отклоняване на десетък за други проекти.

Днес обаче на нашите членове се казва, понякога дори чрез красно-речиви говорители на лагерни събрания, че традиционното наблягане на адвентизма върху послушанието е законничество (педантизъм). За да се преживее радостта на спасението, адвентистите трябва да търсят праведност чрез вяра, което е повече чрез изповядване отколкото чрез практикуване. Това ново разбиране за “праведност” е довело мнозина дотам, че да се съмняват във важността на традиционните църковни стандарти. Практически всяка събота след обед през време на моите семинари “*Въпросът и отговорът*” бях запитван: “Какво му е лошото на (...) умереното пиене, танцуване, отиване на кино, работене в събота, свързване с армията, носене на бижута, участване в състезателни спортове, правене на църковната служба по-вълнуваща с представление, барабани и ударна музика, правене аборт и т.н.?”

КРИЗА В САМОЛИЧНОСТТА Това противоречиво виждане върху това какво означава да бъдеш адвентист в условията на бита води до друг проблем, а именно до криза в самоличността. Да бъдеш адвентист за мнозина повече не означава да бъдеш различен от другите хора в ядене, пиене, обличане, накити, забавление, лично и публично богослужение или съпружески отношения. Да се съблюдава един свят ден това повече не се счита от мнозина като част от Божия зов да бъдат един свят народ в едно светски мислещо общество. За да спечелим одобрение в обществото, някои чувстват, че трябва да намалим нашите теологични и битови различия, та да преобладават подобните на евангелските убеждения и практики. (...) Времето и отново загрижени членове са ми казвали, че за тях става все по-трудно да посочат разликата между адвентния и неадвентния стил на живот, църковни служби, училища, болници, религиозни списания, радиостанции или програми.

ОТСТЪПВАНЕ ОТ ДЪЛГА Загубата на едно ясно чувство за самоличност и мисия влияе върху чувството за дълг на много членове към обсега на програмите на нашата църква. Все повече адвентисти чувстват все по-малко мотивация да поддържат една църква, която виждат, че изгубва своята характерна самоличност, вест и мисия. Това отстъпване от дълга е очевидно в някои области.

ФИНАНСОВА: Десетъците и приносите са намалели в много кон-

ференции. В други нарастването е по-малко отколкото инфлационния процент. Някои от най-големите и най-богатите конференции са били по-скоро развълнувани, отколкото наемащи работници поради спада в даването. Различните църковни програми са били ограничени или обединени.

ОБРАЗОВАТЕЛНА: Записването в нашите църковни училища и академии е в постоянно западане. Няколко академии са затворени, а други са били обединени. За да се поддържа тяхното записване, повечето от нашите североамерикански колежи, активно са подсилвали със студенти неадвентисти от чужбина в такива богати страни и Япония, и Корея...

ЦЪРКОВНО: През всичкото време процентът на посещаемост на църквата е ниско. В Северна Америка посещаемостта на църквата от адвентисти е по-малко от 50% от членовете (...) може да е и по-малко от 20-30% (...) Обикновено по-малко от половината от тези посещават Съботното училище. (...) Ако имената на тези членове, които не са посещавали църквата през последните дванадесет месеца, бъдат премахнати от местните църковни списъци, шокиращата истина е, че нашето членство в Северна Америка ще спадне от 750,000 на възможно само 300-350,000. Наистина имаме някои сериозни проблеми, с които трябва да се занимаем.

НЯКОИ ПРИЧИНИ... Три от тях ми изглеждат особено важни: 1) пасторското ръководство, 2) подкопаване на библейския авторитет, 3) културно приспособяване.

1. *Пасторско ръководство:* Един важен урок, който съм научил през моето странстващо проповедничество е, че коренът на причината на много проблеми в нашите църкви не е членството, но ръководството. Както в древния Израил лоши царе водеха народа в отстъпление, а и добри царе водеха до духовно съживяване и реформация, така и днес бедни пастори могат да водят едно паство към един разрешен стил на живот, а добрите пастори могат да водят към духовно съживление и реформация. (...) Един пастор може да създаде или да разруши една църква. Той може да помогне на едно паство да расте в разбиране и преживяване на духовни действителности чрез проповядване изпълнено с Духа и основано върху поученията на Божието слово, или може да доведе едно събрание до упадък и да умре духовно чрез своето допускащо, неограничаващо проповядване, основано на хуманистични идеологии.

Понякога пасторите се опитват да компенсират поради липса на изпълнено с мощния Дух и библейски основано проповядване чрез въвеж-

дане на възбудително театрално представление, пеене, акомпанирано от музикални групи, привлекателни приятелски обеда, социални програми и служби. Възбудителни програми и добра храна могат и ще привлекат хора – повечето хора се радват на възбуда и забавление. Но тези неща не задоволяват духовната празнота в душата, която може да бъде запълнена само чрез службата на Светия Дух чрез проповядване на Божието слово.

Преди две години един пастор ме покани да представя моя съботен семинар на неговата църква. Той чувстваше, че спазването на съботата беше проблем за някои от неговите членове, които заемаха отговорни постове в компании и понякога “трябваше” да присъстват на събранията на управителния съвет в събота. За моя изненада, първото нещо, което той ми каза, когато ме взе от летището, беше да “поотпусна” моето проповядване върху това как да спазваме съботата, понеже не иска да накърня чувствата на някои членове. Уверих го, че моята цел не е да осъждам някого, но да помогна всички по-добре да разберат какво Бог очаква от нас да бъдем и вършим. (...)

Но ще бъде несправедливо да поставим вината и отговорността само върху пастори. Все пак нашите пастори са продукт на нашето пасторско обучение. Тяхното проповядване и поучаване често отразява обучението, което са получили в различните ни училища. А обучението, дадено на пасторите ни, отразява нашата административна политика. Това означава, че всеки от нас, който по един или друг начин участва в ръководенето на църквата, до известна степен участва във водаческия проблем. Той е наш проблем.

2. Подкопаване на библейския авторитет Един важен фактор, обясняващ липсата на ефективно духовно ръководство на част от някои е подкопаното доверие в авторитета на Библията и Духа на пророчеството. Това, което дава авторитет на нашето проповядване, не е нашата академична степен, но истината, открита в Библията. Нашият авторитет идва от Божественото откровение, не от човешко изследване или схващане.

Висшата критика много е подкопала авторитета на Библията чрез отказване от нейните свръхестествено откровение и вдъхновение. В по-голяма или в по-малка степен всички християнски общества, католици и протестанти, са били повлияни от висшата критика. Адвентистите не са били напълно свободни от такова влияние. Една фраза, която често чувам, когато дискутираме какви са библейските учения в такива области

като святостта на съботата, осветения живот, неизменността на брака или върху спорни въпроси като украшенията и ролята на жените в църквата, е тази, че Библията е културно обособена в тези области. Това означава, че нейните наставления са изисквани от социалното състояние на онези дни, но не трябва да бъдат считани за задължителни през други времена и при други социални условия. Следователно изисква се да търсим ръководството на Бога в прогресивното откровение, което може да бъде намерено в културните стойности на нашето време. Това води до двоен източник на авторитет: SCRIPTURA ET CULTURA (Писание и култура).

Текущата тенденция да се търси ръководство от културата в допълнение към Писанието до голяма степен напомня историческия католически призив за традицията в допълнение на Писанието. В двата случая протестантският принцип за Библията (Sola Scriptura – само Писанието) е отхвърлен в полза на една по-широка, по-относителна основа на авторитет за определяне на вярата и практиката.

Можем да видим влиянието на тази тенденция в развращаващото, неограничаващо проповядване и поучаване, които често оставят нашите членове объркани и несигурни. (...) Неотдавна един стар член ми каза: “Това е, което Библията учи.” Сега на нас ни се казва: “Това е, което болшинството от адвентистите вярват.”

Истината не се доказва от вота на мнозинството, понеже поради самото си естество истината не е популярна. Исторически адвентисти от седмия ден са претендирали, че са “народът на Книгата”, понеже ние сме направили Библията наш нормативен авторитет. Някакво отслабване на дълга ни към библейския авторитет трябва да ни безпокои много, понеже цялата ни верска структура, причината за съществуване и мисията ни към света са основани върху авторитета на Библията. Ефективността на нашето свидетелство до голяма степен зависи от степента на убеждението ни, че нашата вяра и практика са основани здраво върху Писанията. (...) Намерил съм в моята странстваща служба, че обикновено растящите църкви са съставени от членове, които силно вярват в адвентната вест и мисия. Те са по-ревностни да споделят вярата си с други.

3 *Културен конформизъм (приспособяване)* ... Християнството през вековете се е изправяло пред избора дали да се конфронтира със света с уникалността на своята вест и ценности или да се приспособи към света чрез възприемане на неговите ценности и практики. Много фалшиви учения и практики са навлезли в християнската църква поради натиска

да се приспособява към популярните вери и практики. Например преобладаващата вяра в безсмъртието на душата, навлязла в християнството и дори в юдаизма в резултат от влиянието на гръцките философи, които учеха, че духовната душа надживява материалното тяло и продължава да съществува по един отделен от тялото начин. Християнското приемане на деня на слънцето (dies solis) като новия ден за почивка и поклонение беше повлияно отчасти чрез популярността на култовите на слънцето, които почитат бога-слънце.

Напорът на приспособяването на културата още въздейства на християнството днес. Например социалното възприемане на гледището за секс извън брака е намерило прием у много църкви. Много християни радостно са възприели по-меките термини за незаконен секс. Прелюбодействието е станало предбрачен секс, с наблягане повече на “пред” отколкото на “брачен”. Изневярата, блудството се приемат като извънбрачен секс, един неутрален термин като извън професионална дейност. Много християни не гледат повече на хомосексуализма като на извратеност, но като “отклонение”, “сексуална разновидност” или един “променен” начин на живот. (...)

Адвентистите са притискани да се приспособят към света в ядене, пиене, танцуване, украсяване, отиване на кино и гледане на видео, състезателни спортове, рок музика, секуларизация на съботата, отхвърляне ролята на разликата между мъже и жени и възприемане на развлекателен стил на божествено поклонение. От адвентисти, които участват във всекидневната храна на телевизията и светски забавления, трудно може да се очаква да се радват на отиване на съботно училище или на църковна служба, освен ако тези служби също са направени забавни чрез включване на представление, рок музика, възбудителни социални контакти и оживен разговор, който прави хората да се чувстват добре. Не е изненадващо, че включването на тези неща е направило някои църкви популярни.

Но целта на богослужението не е забавление, но признаване на Бога чрез молитва, хваление и преклонение. Богослужението може да бъде интересно, но то трябва да бъде много повече от това. Докато религиозното одобрение може да ни накара да се чувстваме добре, истинското богослужение ви оставя чувство като вършене на нещо добро, усъвършенстване вас и другите. Истинското богослужение ни зове да се обкръжаваме с плодовете на правдата, да бъдем свят народ между едно извратено поколение.

НЯКОИ ЛЕКАРСТВА... Няколкото предложения по-долу трябва да се считат преди всичко като стъпки в правилна посока, отколкото като магическа пръчка.

Духовно пробуждане и реформация В моето виждане първата и основна стъпка, от която се нуждаем, за да решим църковните ни проблеми, е да се стремим към едно истинско духовно пробуждане и реформация. Главната причина за много от нашите проблеми е духовния упадък, пропускане да търсим всекидневно ръководството и упълномощаващата сила на Светия Дух. (...) Как може човек да стигне до липса на Светия Дух? Това е чрез ставане независим от Бога, докато истинският християнин живее в постоянна зависимост от силата на Светия Дух.

Колкото по-успешни ставаме в нашия живот или в разгръщане на църковни програми, толкова повече се чувстваме самодоволни, самонадеяни и нямащи нужда от нищо (Откр. 3:17). Успехът от нашите образователни, медицински и евангелизаторски програми може да ни изкушава да мислим, че имаме това, което прави нашата църква израснала. Духовният растеж обаче идва не чрез програми, но чрез упълномощаващата сила на Светия Дух. (...)

За да бъдем ефективни, това духовно пробуждане трябва да започне в живота на онези от нас, които са били призовани на различни ръководни постове в църквата. (...) Апелите чрез нашата църковна книжнина могат да бъдат полезни. (...)

Възстановяване на всеотдайността към авторитета на Библията. (...) Историята ни учи, че духовно пробуждане и реформация става, когато библейските истини, дълго пренебрегвани, са отново открити, приети, преживявани. По-рано отбелязахме, че един основен проблем, пред който се изправя църквата ни днес, е променливостта. (...) Напоследък попитих пастора на 900-членното африкано-американско паство: Защо нашите адвентни църкви на черните нарастват много по-бавно отколкото преди десет или двадесет години? Отговорът му ме сепна: Той каза: “Проповедниците, които създаваме днес, са от различен вид. Те не проповядват от Библията, както правеха старите проповедници. Някои от тях не знаят какво самите вярват. (...) Често чувам проповеди, където Библията едва е използвана. Някои пастори намират за по-интересно да проповядват текущи издания, отколкото уместността на Авакум за днес. (...)”

За да израснем духовно, било индивидуално или като църква, трябва да се храним с Божието слово. (...) Нашите пионери отдаваха себе си безусловно на мисията на църквата, защото бяха дълбоко убедени, че Бог

ги беше водил при прилежното изучаване на Библията да открият една вест, от която светът отчаяно се нуждаеше да знае. Адвентната вест беше достигната не чрез административни решения на църковни съвети, но чрез прилежното изучаване на Библията. Грижата за учене от Писанието беше първостепенна в ума на нашите пионери. Нуждаем се да възстановим същата грижа, ако искаме да преживеем същото непреодолимо желание да споделим нашата вяра.

Преживяване преимуществата на адвентната вест ... Възможно е да приемем валидността на адвентната вест без преживяване на нейната стойност и преимущества. (...) В службата си понякога срещам вярващи, които виждат адвентната вест повече като правила, които трябва да следват, отколкото преимущества за радост. (...) Когато се свързах с Адвентната църква преди трийсет години в Италия, бях развълнуван от нейната вест, понеже тя носеше значение, цел и радост на моя живот. Чистосърдечно, това, което ми повлия за Адвентната църква, не бяха нейните институции или програми, но нейната вест. Малкото скромни църкви, които притежавахме по онова време, бледнееха в сравнение със стотиците великолепни католически базилики, разпръснати из цяла Италия. Нямахме църковни училища, нямахме медицинско дело, нямаше радио- или телевизионни програми, нямаше фабрики за здравословна храна. Имахме само една вест, която развълнува душата ми, която ми даде основания за живеене, обичане и служене.

Ако адвентната вест не се провъзгласява въздействащо и не е богато преживявана, създава се една празнота, която не може да бъде запълнена с програми, музикални групи, концерти, семинари, представления, обеда с каквото дал Господ, социални служби. Това, от което се нуждаем, за да съживим днес нашата Адвентна църква, не е един нов карнавален тип богослужение, но изпълнено с Духа проповядване и богослужение, което може да съживи блажената надежда в нашите сърца и да ни подтикне да живеем един свят, почтен и умерен стил на живот, докато очакваме скорошното идване на нашия Господ...

* * *

От изложеното по-горе и от постоянно прибавящите се нови известия и факти е видно, че отстъпването на Адвентната църква от старите гранични камъни и от определената ѝ мисия продължава и че не само не се върви към реформация, за каквато Бог призоваваше чрез адвентния пророк, но се

върви в посока на още по-голямо отстъпление. Бог да отвори очите на искрените души, търсещи истината и ценещи спасението, да им помогне да заемат своето място сред верния остатък, съхраняващ „вярата, която веднъж завинаги бе предадена на светиите“, „които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова!“

„Юда постъпи коварно, и гнусота се извърши в Израил и в Ерусалим; защото Юда оскверни светилището на Господа, което Той люби, и се ожени за дъщеря на чужд бог. Господ ще изтреби от Якововите шатри човека, **който прави това, както оня, който поучава това, така и оня, който го слуша, и оня, който донася принос Господу на Силите.**“ (Малахия 2:11, 12)

„И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ.“ (Откр. 18:4)

„Историята на Христовото оттегляне от Юдея се е повтаряла често с течение на времето. Когато реформаторите излязоха да проповядват Божието слово, те никак не мислеха, че ще трябва да се отделят от официалната църква. Но религиозните водачи не можеха да търпят светлината и тези, които я разнасяха, трябваше да потърсят друга класа хора, която копнееше за истината. В наше врем малцина от тъй наречените последователи на реформаторите са движими от техния дух. Малцина се вслушват в Божия глас и са готови да приемат истината в какъвто и вид да им се представи. Често пъти такива, които искат да вървят по стъпките на реформаторите, са принудени да напуснат църквите, които обичат, за да могат да проповядват ясното учение на Божието слово. Много често души, които търсят истината, биват заставяни от същата да напуснат църквата на отците си, за да могат да отдават послушание на Бога.“ *Животът на Исус, с. 174*

Май 2014 г.

Вина и провал

Изявление на свободната църква Адвентисти от седмия ден към избухването на Първата световна война преди 100 години

На 28 юли 1914 г. в Европа избухна война, която по размер постави в сянка всички дотогавашни. Много адвентисти виждаха в тази „голяма война“ белег за края на света. Докато дотогава не малко адвентисти от-

казвах военна служба в събота и се примирявах с понякога драстични глоби, сега се застъпваше от някои мнението, че към приготвянето за непосредственото пришествие на Исус принадлежи и да се отказва употребата на оръжие или ваксинирането във войската.

Противно на това ръководството на Средноевропейската дивизия на Адвентистите от седмия ден в Хамбург на 2 август 1914 г. – наскоро след общата мобилизация – издаде едно циркулярно писмо до църквите в Германия, в което препоръчваше: „Докато трябва да стоим във войската или да встъпим във войската, да изпълняваме радостно и от сърце нашите военни задължения. (...) От Исус Навин се вижда, че Божиите чада са употребявали оръжие и са изпълнявали военна служба и в събота.“ Това циркулярно писмо и други публикации предизвикаха в църквата един многопланов протест, който доведе до напрежение и разцепление. От това се разви от 1915 г. една отделна организация, която се отбелязва като „Реформаторско движение“ и обвиняваше „голямото събрание“ за вавилонски отпадък от истинската адвентна вяра.

Днес ние съзнаваме и изповядваме, че нашите бащи при тези прения често не са действали в дух на любов и помирение съобразно образа на Исус. От грижа за съществуването на църквата бяха дадени съвети, които противоречат на Божието Слово и които доведоха до разцепление, както и до дълбоки наранявания. Ние изповядваме, че ръководството на Европейската дивизия не се справи със своята отговорност към църквата и обозначиха несправедливо като „отпадък“ братята и сестрите, които противоречаха на тяхното мнение и в отделни случаи дори ги предаваха да бъдат преследвани от държавните власти.

Още през време на преговорите с Реформаторското движение от 21 до 23 юни 1924 г. във Фриденсау Артур Г. Даниелс, председател на Генералната конференция на Адвентистите от седмия ден, съжаляваше за заетото становище от германските ръководители на църквата и подчерта: „Ние не бихме направили едно такова изявление“. При заседанието на проповедниците, което се състоя непосредствено преди преговорите във Фриденсау, отговорните за писмата оттеглиха изявленията си като „погрешни“. Към това на 2 януари 1923 г. те отново изразиха съжалението си, „че са издадени такива документи“.

Макар че днес никой от участниците тогава не е вече жив, ние молим техните деца и потомци, както и двете съществуващи групи на Реформаторското движение за извинение за нашия провал. Ние научихме от нашата страдалческа и болезнена история, че Божиите чада са призвани

да бъдат хора на мира и да избягват всяка форма на насилие над невинни. Вярваме, че последователите на Христос следват най-добре предписанията на Свещеното писание, като действат в обкръжението си като вестители на мир и помирение.

Това изрази и председателят на Генералната конференция на свободната църква, Нийл Уилсън, в своето „изявление за мир“ през време на сесията на Генералната конференция в Ню Орлеан (Луизиана, САЩ) на 27 юни 1985 г.: „В един свят на идеологически и военни конфликти адвентистите от седмия ден желаят да бъдат познати като миротворци и да се застъпват за справедливост по света и мир под Христос като владетел на цялото човечество.“

От името на свободната църква Адвентисти от седмия ден в Германия

Йоханес Наефер, председател

ГюнтерМахел, зам. председател

Това изявление беше решено на 6 и 13 април 2014 г. от съветите на Южногерманския и Северогерманския съюз на свободната църква.

Източник: сп. *Адвентистите днес, май 2014, Свободна църква на адвентистите от седмия ден, Германия,*

Прес- и информационна служба

Църква

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

До свободната църква

Адвентисти от седмия ден

Прес- и информационна служба

Зенефелдерщрасе 15

73760 Остфилдерн

Германия

Германските братя и сестри на Адвентистите от седмия ден реформаторско движение, чиято Генерална конференция и главно седалище се намира в Роаноке (Виржиния, САЩ), внимателно се запознаха със ста-

новицето на председателя и неговия заместник на свободната църква Адвентисти от седмия ден в Германия, което беше публикувано в списание „Адвентистите днес“, май 2014.

Това изявление със заглавие „Вина и провал“ е едно общо извинение за действията, които се извършиха през 1914 г. по отношение на кризата, която срещнаха адвентистите в Европа и която беше последвана от избухването на Първата световна война. Ние оценяваме това, че Господ е повлиял на тези ръководители да издадат това изявление.

Това изявление през 2014 г. е не само едно писмено становище, но беше разисквано на един проведен симпозиум, в който взеха участие ученици и историци на Адвентистите от седмия ден, също присъстваха и участници от други религиозни общества и можаха да чуят това изявление. Ние узнахме за това едва след този симпозиум от докладите, които бяха публикувани в медиите.

В някои кръгове това събитие се счете като въведение и изравняване на пътя за по-голямо единство между спазващите съботата вярващи, които всички общо споделят блажената надежда за скорошното пришествие на нашия Господ и Спасител.

Духът на пророчеството обяснява много добре какво становище трябва да заемем по отношение на това: „Божията воля е между Неговия народ да владее единство и хармония. Нашият Спасител се моли за единството на Своите ученици, така че да бъдат едно, както Той и Отец. Наша постоянна цел трябва да бъде да постигнем това единство, но ако не трябва да жертваме за това и само един принцип на истината. Чрез послушание към истината ще бъдем осветени и докато Исус се молеше за единството на последователите Си, молеше се и за следното: „Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина.“ (Йоан 17:17).“ *Знамения на времето, 12.05.1881*

Естествено в нашия случай не можем да не вземем в предвид въпроса, който през 1914/1915 г. ни раздели на два лагера. Двата принципни въпроса относно четвъртата и шестата заповед са, които при избухването на войната предизвикаха горещи прения сред адвентистите от седмия ден. Не е вярно това, което често се заявява, че между адвентистите по това време не е имало ясно становище за позиция на невоюващи.

В Библията еднозначно е изразено какво заявява Христос за нашето отношение един към друг: „Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си

и молете се за тези, които ви гонят“ (Матей 5:43, 44).

„Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва със сабя да бъде убит.“ (Откр. 13:10)

В свидетелствата на Духа на пророчеството четем: „Видях, че имаме задължение винаги да спазваме законите на страната, освен ако противоречат на по-висшия закон, изговорен от Бога със силен глас от Синай и след това написан на камък със собствения пръст.“ *Свидетелства към църквата, т. 1, с. 313*

„Показано ми бе, че Божиите люде, които са Негово особено притежание, не могат да се включат в тази объркана война, защото това противоречи на всеки принцип на тяхната вяра. В армията не могат да се подчиняват на истината и в същото време да изпълняват офицерските заповеди. Там непрекъснато биха живели в нарушение на съвестта си. (...) Десетте заповеди на Йехова са основата на всички праведни и добри закони. Тези, които обичат Божиите заповеди, ще се придържат към всеки добър закон на страната. Но ако изискванията на управниците са в противоречие с Божиите закони, тогава трябва да отговорим на следния въпрос: На Бога ли да се подчиняваме, или на човеци?“ *Свидетелства към църквата, т. 1, с. 313*

Само от тези две свидетелства се вижда ясно какви са принципите на евангелието. Адвентистите от седмия ден бяха считани от другите църкви като придържащи се към тази първоначална вяра. Как се разбираха и тълкуваха те от ръководството по време на изпита през 1914 г., се вижда от последиците, които трябваше да понесат тези, които стояха за първоначалната вяра.

Че след войната въпросът не се изясни автоматически, показват многото сборки, които се провеждаха въз основа на различията в мненията.

Пример за това е последният параграф от „*Нашето становище спрямо държавата в мир и война*“, Гланд (Швейцария, от 27.12.1922 до 2.01.1923), което цитираме тук:

„... Ние обаче предоставяме на всеки църковен член абсолютната свобода да служи на държавата по всяко време и на всяко място, както му диктува собствената съвест.“

Докато ние можем да подкрепим нецитираната главна част на това изявление, трябва да отхвърлим последната част, защото не се съгласува със завета, който сме направили с Бога. Съгласно сключения завет, Той не ни дава свободата да решаваме по собствено усмотрение и при все това да продължаваме да бъдем считани за партньори в завета.

От това заключаваме, че всеки един съзнава, че ние като адвентисти при нашия обет спрямо вярата, дадена веднъж на светиите (Юда 3), сме встъпили в завет с Бога. Това задължава двете страни. Това ще рече, че можем да действваме само вътре в тези граници на истинската вяра, че имаме пълномощно. Поради това не можем да давам свобода на отделната личност да постъпва според съвестта си, както се прави днес в изповедта на ръководството.

Без да обясняваме повече върху това, искаме да ви кажем, че за нашите братя по онова време и отново през време на Втората световна война беше много тежко да понесат третирането от страна на наши братя в църквата, да бъдат изключени и да претърпят преследване от страна на правителството.

Въпреки че днес ние, като потомци на тези братя и сестри, не сме за удовлетворяване чрез извинение на църквата, но по-скоро сме за едно правилно становище и поправяне на тогавашната грешка чрез изразяване и приемане на ясна, еднозначна позиция на църквата спрямо въпроса за войната, военната служба, както и съботата. Това би могло да бъде една реформа в учението и практиката на църквата и не на последно място база за провеждане на по-нататъшни разговори относно постигане на общото становище в хармония с Божията воля.

Абсолютно подходящо, и дори наш дълг пред Бога, е да признаем грешките, които засягат нашите съчовеци и да молим потърпевшите за прошка. В този случай това едва ли е възможно след смъртта, и вината може да прости единствено нашият Спасител чрез Своята кръв. Това означава обаче, че становището, съобразно което църквата си присвои правото да дава на всеки свобода да действа според съвестта си, т.е. да спазва или да нарушава завета с Бога, и с това се поставя над Бога, явно трябва да се коригира и признатото да не се повтаря. Библията ни призовава към това съвсем ясно: „И нито един от греховете, които е извършил, няма да се помни против него, той е постъпил законно и праведно; непременно ще живее“ (Езекиил 33:16).

Божиято Слово трябва да бъде основа за единство, за да останем фактически в истината, както е в Исус. Ако тази цел съгласувано е желана, тогава ние наистина сме готови за един диалог в християнско смирение, за да говорим върху общите доктрини, както и за съответните различия. Сега, когато говорим за реформация и призоваваме към това, трябва да заемем едно решително становище, за да дадем доказателство, че се движим в правилна посока.

Нашата сериозна молитва е: Господ да води народа Си, за да може той да отразява Неговия образ при предизвикателствата, които заедно ще срещнем и ни благослови с духа на Исус.

В блажената надежда:

Овидиу Насуи, *председател на Южното съединение в Германия*
Мариус Строя, *председател на Северното съединение в Германия*

„Може да изглежда, че църквата е пред падане, но не ще падне...“ *Избрани вести, кн. 2, с. 417*

Това е един цитат от Духа на пророчеството, на когото твърде често се позовават членове на АСД, за да докажат, че въпреки големите отстъпления в АСД, тя си остава Божията църква на земята.

Взет така изолирано, цитатът може да се използва като аргумент не само от членове на АСД, но и от евреи, католици и протестанти.

В древността Божията църква на земята беше Израел – „църквата в пустинята“ (Деяния 7:38). Бог избра Израел да бъдат Негов особен народ, светлина сред мрака на езицеството. Ето какво заяви Господ, и то когато поради неверие и желание да бъдат както другите народи, Той допусна да отидат пленници във Вавилон:

„Така казва Господ, Който дава слънцето за светлина денем и нарежда луната и звездите за светлина нощем, Който повдига морето, тъй шото вълните му бучат. Господ на Силите е името Му; ако изчезнат тези наредби отпред Мене, казва Господ, тогава и израелевото потомство ще престане да бъде до века народ пред Мене. Така казва Господ: „Ако може да се измери небето горе и да се изследват основите на земята долу, тогава и аз ще отхвърля цялото израелево потомство за всичко, що са сторили, казва Господ.“ (Еремия 31:35-37)

Ако един вярващ юдеин прочете горния цитат от Избрани вести, кн. 2, с. 417, вземе Божието обещание в Еремия 31:35-37, към него и думите на апостол Павел в Римляни 11:1, 5, 23: „И тъй, казвам: Отхвърлили ли е Бог Своя народ? Да не бъде!“, би счел, че има достатъчно силни аргументи за това, че Израел и днес продължава да е Божият народ на земята. Но да погледнем и други изявления. Христос заяви на юдеите, които се хвалеха, че са потомци на Авраам: „Наш баща е Авраам.“ Исус

им каза: „Ако бяхте Авраамови чада, Авраамовите дела щяхте да вършите.“ Христос признаваше за Авраамови чада, тези, които вършеха Авраамовите дела, и именно за тях се отнасяше обещанието в Еремия 31 гл. Те представляваха един верен остатък, който беше изведен от голямото множество мними израилтяни. Но тези, които имаха претенцията, че са Авраамови чада, без да имат съответните дела, бяха отхвърлени. Исус ясно им заяви: „Ето, вашият дом се оставя пуст.“ (Матей 23:38)

„Когато Божието присъствие беше окончателно оттеглено от юдейския народ, това не знаеха нито свещеници, нито народ. Макар че се намираха под властта на Сатана и бяха разяждани от най-страшните и отвратителни страсти, те все още се считаха за Божии избраници. Службата в храма продължаваше, жертви се принасяха на неговите осквернени олтари и всекидневно се призоваваше Божественото благословение над един народ, който се беше провинил. (...) Така и земните жители не ще знаят кога е изговорено неотменимото решение в светилището. (...) Народът, от когото Божият Дух е окончателно оттеглен, ще продължава да спазва формите на религията; и сатанинската ревност, с която князът на злото ще ги въодушевява за извършване на лукавите им атаки, ще бъде уподобена на ревност за Бога.“ *Великата борба, с. 510 (старото издание)*

Това казва и Павел в същата 11 глава на Римляни: „Така и в сегашно време има остатък, избран по благодат. (а за отхвърлените от Израел) (...) Ако не останат в неверие, ще се присадят“ (11:23).

Божии обещания не се дават безусловно и те са валидни за верния остатък, какъвто е имало през всички векове и ще има в последното време.

„Благословено обещание“, казват католиците, „църквата е построена върху канара и нашата църква е все още църквата на Бога. Портите на ада няма да ѝ надделаят.“ Ако посветени католици прочетат изявлението в Избрани вести, кн. 2, с. 417, биха могли да кажат: „Благодарим на Бога, Неговото присъствие е с нас, според светлината от Матей 16:18 и тези чудесни обещания, писани от Е. Уайт.“

По същия начин и протестантите могат да твърдят за себе си.

Защо се казва, че църквата няма да падне? Защото едно голямо пресвяване ще отсее грешниците. Така се казва и по-долу в посочения в началото параграф. „Може да изглежда, че църквата е пред падане, но не ще падне. Ще остане, докато грешниците в Сион бъдат отсети – плявата ще се отдели от скъпоценното зърно. Това е тежко изпитание, но въпреки всичко трябва да дойде. (...)“

Верният остатък, който ще очисти душите си чрез послушание на истината, Ще черпи сила от самия процес на изпитанието, показвайки красотата на светостта всред всеобщото отстъпничество.“ Избрани вести, кн. 2, с. 417

Библията пояснява, че Бог не е обвързан безусловно с дадена църква или народ: „Господ е с вас, докато вие сте с Него; и ако Го потърсите, ще бъде намерен от вас, но ако Го оставите, Той ще ви остави.“ (2 Летописи 15:2)

„Бог ще действа с нас и за нас, ако греховете, които докараха Божия гняв над стария свят, над Содом и Гомор и над древния Ерусалим, не станат и наше престъпление.“ Избрани вести, кн. 2, с.416

„Бог никога не изоставя народ и личности, докато те не го изоставят. Откритата опозиция не ще направи да потъмнее вярата на Божия народ, който пази Неговите заповеди. Но небрежността да се практикуват чистотата и истината – ето кое ще наскърби Божия Дух и ще отслаби Божия народ, защото Бог не ще бъде сред него, за да го благославя. Вътрешната поквара е, която носи Божието порицание върху народа Му, както стана с Йерусалим.“ *Избрани вести, кн. 2. С. 415*

„Делата, посочващи реалното състояние на претендиращите за Божи народ, говорят много повече, отколкото тяхното изповедание и разкриват факта, че една сила е прекъснала връзката, с която са били закотвени за Вечната Скала и те се носят по течението на морето без карта и компас.“ *Христос наша правда, с. 36*

„Той ще отнеме Своя Свят Дух от църквата и ще Го даде на други, които ще Го оценят.“ *Ривю енд херълд, 16 юли 1895*

„Неприятно е, че Бог оттегля светлината Си от онези, които бяха благословени с много светлина, и които усещаха силата на Словото при проповядване на други. Те някога са били верни служители, привилегирани с Неговото присъствие и ръководени от Него, но те се отделиха от Него и подведоха и други в заблуда и попадат под Неговото неодобрение.“ *СИ т. 5, с. 212*

„Подобно на древния Израел църквата обезславя Бога чрез своето отделяне от светлината, пренебрегването на своите задължения и отклоняването ѝ от голямата и тържествена привилегия да бъдат по-различни и свети по характер. Нейните членове нарушиха завета си да живеят за Бога и само за Него. Те се присъединиха към егоистите и обичащите света. Гордостта, любовта към удоволствия и грехът са били култивирани, а Христос се е оттеглил от тях. Неговият Дух беше потъпкан в църквата.“ *СИ, т. 2. 441*

„Това са истинските чувства на много от нашия народ и Сатана ликува поради своя успех в контролиране мислите на много, които претендират, че са християни. Той ги е измамил, умъртвил им е чувствата и е издигнал своя пъклен стандарт сред тях и те са толкова цялостно измамани, че просто не знаят, че това е той.“ *СЦ, т. 2, с. 442*

„Вече силата на тъмнината е поставила своя отпечатък и име върху делото, което би трябвало да стои твърдо, неопетнено, неосквернено от лукавите планове на Сатана.“ *Свидетелства за проповедници, с. 227*

„Църквата се намира в състоянието на Лаодикия. Божието присъствие не е в нейната среда.“ (*Ноутбук лифлетс, т. 6, с. 3, 1898*)

„Небесният Учител попита: „Какво по-голямо заблуждение може да прелъсти ума от това да вярваш, че градиш върху истинска основа и Господ приема твоите дела, докато вършиш много неща според световната тактика и грешиш против Йехова? (...)

Кой може искрено да каже: Нашето злато е пречистено чрез огън, нашите дрехи са неопетнени от света? Видях наставникът да сочи дрехите на тъй наречената правда. Събличайки ги, Той откри осквернението, което се криеше под тях. Тогава Той ми каза: „Не виждаш ли как претенциозно са покрили своята скверност и гнилото на характера? Как стана блудница верният град? Домът на Отца Ми е станал търговски дом, място, от което Божието присъствие и слава са се оттеглили...

Докато църквата, която сега се заквасва от собственото си отстъпление не се покае и обърне, тя ще яде плода на собствените си дела, докато се погнуси.“ *СЦ, т. 8, с. 213, 214*

„Бог да пази от това, историята на израелевите чада относно тяхното отделяне от Бога, противенето им на светлината, бунтуването им, техните грехове на неверие и отхвърляне на вестителите да стане опитност на народа, който претендира, че вярва в истината за това време. Защото, Ако те постъпват, както постъпваха израелевите чада, предвид предупрежденията и съветите, ще последват същите резултати в тези последни дни, както дойдоха върху чадата на Израел.“ *PX 21 октомври 1890*

„Господ видя нашето отделяне и Той има спор с народа Си. (...) Неодобрението на Господ почива върху Неговия народ. В сегашното състояние им е невъзможно да представят характера на Христос. (...) Те отказаха да приемат вестта; отказаха да ходят в светлината, за да не бъдат укорявани делата им. (...) Ще дойде времето, когато за непокаяните ще се каже: „Ефрем се е прилепил към идолите си; оставете го.“ Ще види ли

църквата, къде е паднала? (...) Божието търпение е учудващо; но „ако не се покаеш, ще бъдеш избълван.“ *PX 23 декември 1890*

„Исусовото око, поглеждайки вековете, беше отправено към нашето време, когато Той каза: „Да беше знаел ти, да ти, поне в този твой ден това, което служи за мира ти!“ Още е твоят ден, о, църкво Божия, която Той е направил съхранителка на Своя закон. Но този ден на доверие и изпит бързо се приближава към своя край. Слънцето изчезва на запад. Може ли да стане така, че то да залезе, преди ти да разбереш това, което служи за мира ти? Трябва ли да се произнесе неотменимата присъда: „Но сега то е скрито от очите ти?“ *Ривю енд херълд, 2 ноември 1886*

„Бог вика за едно духовно пробуждане и духовна реформация. не се ли извърши тя, хладките изповедници ще стават все по-противни на Бога, докато Той откаже да ги признава за Свои чада.“ *Избрани вестни, т. 1, с. 127*

„Сериозно свидетелство е, което излагам пред църквата, че няма един между двайсет, чиито имена са записани в църковните книги, който да е готов да завърши земното си поприще. те биха били без Бог и без надежда в света, както обикновения грешник. те изповядват, че служат на Бога, но с по-голямо усърдие служат на Мамона. (...) Те живеят като грешници, а претендират, че са християни! Онези, които искат да бъдат християни и да изповядват Христос, трябва да излязат от тях, да не се допират до нечито и да се отделят от тях.“ *Християнска служба, с. 41*

Верният Свидетел отправи сериозно предупреждение към църквата да се покае и реформира, ако ли не ще я избълва (Откровение 3:14-19). И това не е празно заплашване!

„Показан ми бе Божият народ и аз го видях силно пресят. (...)

Аз попитах за значението на това пресяване, което видях и ми се показа, че то ще се предизвика чрез определеното свидетелство на Верния Свидетел към Лаодикийската църква. Това ще упражни едно влияние върху сърцата на онези, които го приемат и ще направи да поставят високо целта си и да известят точната истина. Някои не ще приемат това определено свидетелство. Те ще му се противопоставят и това ще предизвика пресяване между Божия народ. (...) Числото на тази група беше станало малко.“ *Опитности и видения, с. 218 (ст. изд.)*

Голямата част, ще продължават да се считат за църквата на Бога, със самочувствието, че са богати и нямащи нужда от нищо. А за малкия остатък Бог казва: „Но ще оставя всред тебе люде съкрушени и нищи,

които ще уповават на името Господно. Останалите от Израил няма да беззаконстват.“ (Софония 3:12)

Бог винаги пресява народа Си и за Своя църква Той счита верния остатък, докато отстъпилото мнозинство бива отхвърлено, макар да продължава да се счита за Божи народ. Затова Божията служителка казва, че църквата няма да падне, имайки предвид именно верния остатък. За него се отнася обещанието. Ако цялата църква падне, то Бог не би имал представители на земята. Но винаги през вековете верният остатък са били признавани от Бога за Негова църква и именно за него важат Божиите обещания. Така ще бъде и до края.

